

www.myanmar.com

လှိုင်းကြားဖြူ (စောရှိုး)

မိုးညင်ကြွေ

www.myanmar.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၅၊ စက်တင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၂၀၀ ကျပ်
 အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မိုးညက်ကြမ္မာ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

၇၉၅ ၇၃

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)
 မိုးညက်ကြမ္မာ / လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး) - ရန်ကုန်၊
 ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၅ ။
 ၃၂၀ - စာ၊ ၁၂ × ၃ × ၁၈ စင်တီမီတာ။
 (၁) မိုးညက်ကြမ္မာ

ပြာသာဒ်

အခန်း (၁)

“တီ တီ တီ”

ကားဟွန်းသံ အကြာကြီးတီးပေမယ့် ခြံဝမှာ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရသဖြင့် အစိမ်းရောင်ခြယ် သိသိသာသာ နှုတ်ခမ်းဆူမိတော့သည်။ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးကနေ ဤ ရှင်းပြည်နယ်သို့ ကားတစ်စီးနှင့် မိမိတစ်ယောက်တည်းလာရခြင်းသည် စွန့်စားမှုတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း သက်မာရဲ့ မကြာခဏ လာလည်ဖို့ တောင်းဆိုနေသောဆန္ဒကို လိုက်လျောသလို ခြယ် ကိုယ် တိုင် တောင်ပေါ်မြို့သို့ အခြေခံသည့် ဝတ္ထုတစ်ဖုတ် ရေးလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“တီ တီ တီ”

နောက်တစ်ဖန် ကားဟွန်းတီးပြီး ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ပြင်စဉ်

ခြံတံခါးမှာပေါ်လာသော လူရိပ်ကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ ခရီးသွားတိုင်း တပ်နေကျဖြစ်သော မျက်မှန်လေးကိုချွတ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ကလေး”

ခပ်ဝဲဝဲအသံကြောင့် ခြယ် ဦးလေးကြီးကို ပြုံးပြပြီး ခြံထဲကို ဝေ့ကြည့်ကာ ...

“ဒါ ... သက်မာတို့ရဲ့မြဲယမှန်ခြံဆိုတာလား ဦးလေး”

“သက်မာ ... သူငယ်ချင်း”

ဦးလေးကြီးက ခြယ်အမေးကို မဖြေဘဲ သူက ပြန်မေး၏။ ခြယ် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... သက်မာရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။ ရန်ကုန်မှာက တည်းက အရမ်းခင်တာ။ သူက လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားတာလည်း ကြာပြီလေ။ အခုမှလာဖြစ်တာ။ ခြယ်က ဒီတောင်ပေါ်မြေကို သဘောကျလို့ စာရေးဖို့လာခဲ့တာလေ။ သက်မာကော သူ ခြယ်ကိုမြင်ရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ ဦးလေးကြီးရဲ့ တံခါးဖွင့်ပါဦး။ သူကတော့ လာကြိုဖို့ ပြောပါတယ်။ ခြယ်က သူ့ကို အလုပ်မရှုပ်စေချင်လို့ပါ။ အခု ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“နေဦး ကလေးမ”

“ရှင်”

“သက်မာက လိမ္မော်ခြံလိုက်သွားတယ်”

“ရတယ်လေ ခြယ်၊ အိမ်မှာပဲ စောင့်မှာပေါ့။ သူ ခြယ်ကို မြင်ရင် အံ့ဩအောင်လို့လေ”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဒီမှာ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ဆိုတာ မမကြီးကို သွားမေးရဦးမှာ။ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ကွယ်။ ခဏတော့ စောင့်ပေးပါ”

ကြည့်ပါဦး... ရန်ကုန်က သက်မာရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလို့ ပြောနေတာတောင် ဝင်ခွင့်ပေးဖို့မသေချာသည့်သဘော။ သူရိန်တို့ မိယုတို့နှင့် အပြိုင်စိတ်ကောက်တတ်သော ခြယ်က အခုလည်း စိတ်ကလေး အနည်းငယ်ကောက်မိကာ အိမ်ဘက်သို့သွားဖို့ပြင်နေသည့် ဦးလေးအား ...

“နေပါစေ ဦးလေးကြီး။ ညနေ သက်မာပြန်ရောက်မှာ သေချာတယ်ဆိုရင် ခြယ် ညနေမှလာခဲ့မယ်။ အခုတော့ ဒီခြံနဲ့အနီးဆုံး တည်းခိုခန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုတယ်ဖြစ်ဖြစ် ခြယ်ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ”

ခြယ်စကားကို အဆုံးထိနားထောင်ပေးကာ ဦးလေးကြီးက သဘောကျစွာ ပြုံး၏။ ပြီးမှ အားနာသလိုကြည့်ကာ ...

“ခဏစောင့်ပါကွယ်။ ဦးလေး မေးပြီးရင် လာဖွင့်ပေးပါမယ်။ ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေမှာ သွားတည်းရင် သက်မာ စိတ်မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

စောင့်ဆိုတော့လည်း စောင့်ရမည်ပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မည်နည်း။ ကားလေးထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ မှန်ကြည့်ရင်း ခေါင်းအနည်းငယ် ဖြိုးရင်း ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဤပတ်ဝန်းကျင်ထိ ကားမောင်းလာသည့် တစ်လျှောက်လုံး
ဓာတ်ဆီဆိုင် (၃) (၄) ဆိုင်ကလွဲ၍ ဝါ။ သက်ကယ်၊ သွပ်မိုး စသည်တို့
နှင့် မိုးထားသည့် အိမ်ခြေ သုံးလေးဆယ်ကို ကျိုးတို့ကျဲတဲ့ မြင်ခဲ့ရပြီး
ပြီ။ ဒီ မြယမုန်ခြံသို့ မရောက်ခင်စပ်ကြား၌ မည်သည့် အိမ်ခြံတွေကိုမှ
မတွေ့ရတော့ချေ။

စပါးခင်း၊ ပြောင်းခင်းများနှင့် လိမ္မော်ခြံတွေကိုလည်း မြင်ခဲ့
ရသေးသည်လေ။ ယခုလည်း ခြယ်ရပ်ထားသည့် ကားနှင့် မလှမ်း
မကမ်း၌လည်း ပြောင်းခင်းများကို တွေ့ရသေးသည်။

ဟိုင်းဝေးကားလမ်းမကြီးကိုတော့ မှန်ပြပြသာမြင်ရသည်။
ဒီမြယမုန်ခြံသို့ ရောက်ဖို့ရာ ကားလမ်းမှာ လမ်းခွဲအဖြစ် မြယမုန်ခြံသို့
ဦးတည်ဖောက်ထားသည့် ကျောက်စရစ်လမ်းမှာ ကားကိုဦးမော့၍
မောင်းနှင်ခဲ့ရသည်။ ဟော အခု မြယမုန်ခြံရှေ့သို့ ရောက်ပြန်တော့
လည်း ခြိတ်ခါးဖွင့်ဖို့ရာ စောင့်ရပြန်သည်။

သက်မာ အလည်ခေါ်တုန်းကတော့ မြယမုန်ဟာ ယခု
လောက် တင်းကျပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်တာလည်းပါသည်။ ခြံရှေ့သို့
ရောက်ပြီဟုဆိုသော်လည်း အိမ်ကြီးနှင့်တော့ တော်တော်ဝေးပါသည်။

“ကျွတ် ... ဦးလေးကြီးတော့ ပြောတော့ ခဏဆိုပြီး အခု
နာရီဝက်တောင်မကီတော့ဘူး။ လေယာဉ်လက်မှတ် မရလို့လား။”

ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့် သက်မာ အမြဲတမ်း ပြောလွန်းသည့်
မြယမုန်အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်ကြီးက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆောက်ခဲ့သည့်
အိမ်ဖြစ်ပေမယ့် လက်ရာက သေသပ်ပြီး ခန့်ညားနေသည်။ စော်ဘွား
စပ်သည့်အိမ်မို့ စုလစ်၊ ပန်းဆွဲများလည်း ပါအောင်ဆောက်ထားသည်။

“ဦးလေးကြီးကလည်း ကြာလိုက်တာ”

စိတ်မရှည်စွာ ညည်းရင်း ခရီးပန်းလာတာတွေကြောင့် ထိုင်ခုံ
မှာ ဝိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘုတ် ... ဘုတ်”

ကားမှန်တံခါး တဘုတ်ဘုတ်မြည်နေသောကြောင့် မျက်လုံး
ခွင့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ဘာမှမမေးနိုင်ဘဲ ကားမှန်ကို အလိုလို ချပေးလိုက်မိ၏။
ဦးလေးကြီးဆိုလျှင် ခဏဆိုပြီး အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲဟု မေးမည်
ဟု တွေးထားရသမျှ မြင်လိုက်ရသောအရာကြောင့် ဘာမှ မမေးဖြစ်
တော့ချေ။

“ဘယ်သူ့ဧည့်သည်လဲ၊ အိမ်ထဲဝင်လေ။ ဘာလို့ ကားကို
ခြံမှာ ရပ်ထားတာလဲ”

ခြယ်တို့ထက် အသက် (၁၀) ကျော်ကြီးနိုင်သည့်အရွယ်
လူတစ်ယောက်နှင့် မြင်းတစ်ကောင်၊ မြင်းဆိုလျှင် ဖေဖေနှင့် ပြင်ဦး
လွင် လိုက်သွားတုန်းကသာ သေချာ နီးကပ်ပြင်ဖူးကာ အခုလို တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးချေ။ ထိုလူသည် မြင်းစီးဝတ်စုံအပြည့်နှင့် ခုံညားသော ရုပ်ရည်

ကြောင့် ကောင်းဘို့မင်းသားနယ်။ အရပ်ကြီးကလည်း မြင့်လိုက်တာ ခြယ်တောင် ကားတံခါးဝကနေ ခေါင်းထွက်ပြီးမော့ကြည့်ရသည်။

သူက ဘယ်သူပါလိမ့်။ သက်မာပြောပြဖူးသည့် မြယမုန်၏ အကြောင်းတွင် ဤလူအကြောင်း မဝါတာတော့ သေချာသည်။

“ခြယ်က အစိမ်းရောင်ခြယ်ပါ။ သက်မာရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး ရန်ကုန်ကလာတာ။ ဒီရောက်တော့ သက်မာက လိမ္မော်ခြံသွားလို့ ဆိုပြီး ဦးလေးကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးရမလား မပေးရဘူးလားဆိုတာ သွားမေးမလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ။ အဲဒါ ခုထက်ထိ ပေါ်မလာတော့ ဘူး”

“ဟာ ... ဦးစိုင်းနော်ကတော့လေ ဧည့်သည်ကို အားနာ စရာပဲ”

သူက ပြောလည်းပြော မြင်းပေါ် လွှားဆန်ခန့်တက်ကာ တံခါး အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ ဘဲလံတီး၏။

သိပ်မကြာခင် တံခါးပွင့်လာသည်။

“လာလေ”

သူက ခြယ်ဘက်သို့ လှည့်စောင်းပြောပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဦးစိုင်းနော်ဆိုသော ဦးလေးကြီးကတော့ ခြယ်ကို အားနာ

သလိုကြည့်၏။ အဲစကတော့ ကလေးကလား သက်မာလာရင်တော့ တိုင်ပြောလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားထားသမျှ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်တော့သည်။

အိမ်နှင့်နီးလာလေလေ မြယမုန်ခြံ၏ခမ်းနားမှုကို ပို၍သိလာ ခုလေလေ ဖြစ်သည်။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် သူက မြင်းနှင့် တိုက်နောက်ဘက်သို့ မောင်းဝင်သွားသဖြင့် ကြိုမယ်သူမဲ့စွာ ခြယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော် သိပ်မကြာခင် သူက ပြန်ထွက်လာပြီး ...

“မိဖူး”

“ရှင် အစ်ကိုလေး”

ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း ထူးသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားရသည်။ အသက် (၁၄) နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“ဒီမှာ ဧည့်သည်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးလိုက်”

“အို ... နေပါစေ ကိုကြီး”

နုတ်မှလည်း သူ့အပေါ် ရင်းနှီးစွာ ကိုကြီးဟုခေါ်မိသွား၏။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစိမ်းရောင်ခြယ်ရဲ့”

“ခြယ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ အစိမ်းရောင်ခြယ်ဆိုတာ ခေါ်ရတာလည်း မကောင်းဘူး။ နားထောင်ရတော့လည်း ကိုယ့်နာမည်မဟုတ်သလိုပဲ လေ”

“ကောင်းပါပြီ။ ကိုယ်တို့က ပိုပြီးအားနာရတယ်။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိပြီး ဧည့်သည်ကို တံခါးမဖွင့်ပေးဘူးဆိုတော့ မြယမုန်ခြံ ဟာ သိပ်အကျည်းတန်သွားတာပဲ”

“အို ... ခြယ် စိတ်ထဲမထားပါဘူး”

“ခဏနေ သက်မာ ပြန်လာတော့မယ်။ အနားယူလိုက်ဦးပေါ့
ခြယ်။ ညစာစားတော့ စုံကြတာပေါ့။ မိစူးဖြစ်ဖြစ်၊ မိကျော့ဖြစ်ဖြစ်
လာခေါ်လိမ့်မယ်။ လိုက်သွားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ခြယ်ကိုပြုံးပြပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်သွား၏။
ခြယ်ကတော့ မိစူးနှင့်လိုက်လာရင်း “ဟယ် သူ့နာမည်တောင် ဘယ်သူ
လဲ” ဆိုတာ မမေးလိုက်မိဘူး။ အို သက်မာလာတော့သိရမှာပေါ့”

“ဒီအခန်းပဲ မမလေး”

“မမလေးလို့မခေါ်ပါနဲ့ မိစူးရဲ့။ တို့နာမည်က ခြယ်တဲ့၊
မမခြယ်လို့ခေါ်ပေါ့”

“မမလေးက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အို... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခြယ် ခေါ်ခိုင်းတာပဲဟာ”

* * *

အခန်း (၂)

“ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ခြယ်ရယ်”

“အို... နင်ကလည်း ငါ စိတ်ထဲမထားပါဘူးဆို”

သက်မာက လိမ္မော်ခြံက ရောက်ရောက်ခြင်း ခြယ်ထီပြေးလာ
ကာ တောင်းပန်နေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးတာကို တစ်ယောက်ယောက်က
ပြောလိုက်တာ ထင်ရဲ့။

“အိမ်မှာကလည်း အခု တော်တော်လေး အလုပ်ရှုပ်နေတော့
လေ”

“အို... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ငါ ဒီမှာနေဖို့ အားနာလိုက်တာ
သက်မာရာ။ သူများတွေက အလုပ်ရှုပ်နေတာကို ငါက အလိုက်မသိ
သလို ဖြစ်နေသလား မသိဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နေသာသလိုနေ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်

ဆိုတာလည်း နင် စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ ညစာစားပြီး ငါ လင်းလျှောက်ရင်း နဲ့ ပြောပြမယ်”

“အေးပါ ... ငါ တကယ်အားနာတယ်”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဒါတွေ ပြောစရာလိုလို့လား ခြယ်ရယ်။ ကဲ ... ငါ ခြံထဲကနေ နင့်ဆီချက်ချင်းလာခဲ့တာ။ ငါ ရေသွားချိုးပြီး မယ်။ ခဏနေ မိကျော့နဲ့ လာခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ် သိလား။ ပူအိုက်နေ လို့”

“ရပါတယ် သွားလေ”

သက်မာထွက်သွားသည်နှင့် ခြယ်မှာ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံ ကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။ ဒီအိမ်မှာဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို ခြယ်က စိတ်ဝင် စားလိမ့်မည်ဟု သက်မာက ဆိုခဲ့သဖြင့် ဘာများလဲဟု ပြင်းပြင်းပြပြ သိချင်သွားမိသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းစည်းစကို အသာဖယ်ပြီး ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ငေးကြည့်ရင်း ဖေဖေကို သတိရမိသည်။ ပြီးတော့ အန်တီနွယ်၊ ဒေါ်သန္တာနွယ်ဟာ ခြယ်ရဲ့ အဒေါ်ရင်းဖြစ်သလို မိထွေးလည်း ဖြစ်သည်။

မေမေသည် ခြယ် သူငယ်တန်းတက်သည့်နှစ်မှာ ကွယ်လွန် သွားသဖြင့် ဘိုးဘိုးတို့က မုဆိုးမဖြစ်သော အန်တီနွယ်နှင့် မုဆိုးဖို ဖြစ်သွားသည့် ဖေဖေတို့ကို လက်ထပ်စေခဲ့သည်။

အန်တီနွယ်နှင့် တစ်နှစ်အရွယ် သူရိန်ပါလာသည်။ ယုယ ကတော့ အန်တီနွယ်နှင့် ဖေဖေ လက်ထပ်ပြီးမှ မွေးလာသည့် ကလေး

ဖြစ်သည်။

ဟိုးအရင်ကတည်းက မေမေနှင့် အရမ်းချစ်ကြသော ညီ အစ်မဖြစ်သည့် အန်တီနွယ်က ခြယ်ကို သမီးအရင်းလို ချစ်သဖြင့် ပြဿနာ သိပ်မဖြစ်ခဲ့ချေ။

သို့ပေမယ့် အန်တီနွယ်ရဲ့သား သူရိန်နှင့် ခြယ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ အစေးမကပ်ချေ။ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ပြီး ပြောစကား ဆိုစကား နားမထောင်တတ်သော သူရိန်ကို ကြည့်မရချေ။ အခုဆိုလျှင် ပိုဆိုး သည်က အသက်နှစ်ဆယ်ထဲဝင်ရုံရှိသေး ရည်းစားလည်း ထားတတ် နေပြီ။

အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဟေးလားဝါးလား ရိုက်နေ၏။ ကျောင်းပြီးပေမယ့် အလုပ်အကိုင်တစ်ခု အတည်တကျ ဘာမှ မစဉ်း စားချေ။ အန်တီနွယ်ကတော့ သူရိန်ဆိုးနေတာ သိပင်သိသော်လည်း ဆူဟယ်၊ ဝေါက်ဟယ်မရှိ။ ခြယ်က ဆူလိုက်လျှင်လည်း သိပ် သဘော မကျဘဲ သူ့သားကို နှိမ်သည်ဟု စွပ်စွဲချင်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မိရူးပါ မမခြယ်”

အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားကာ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မိရူးက ...

“ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်တာပါ မမ”

“စားတော့မလိုလား”

ခြယ် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး စောသေးသည်ဟု တီးတိုးဆိုပေမယ့် မိစ္ဆာနောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာတော့ ခုနစ်နာရီ လောက်မှစားကြသည်။ အခုမှ (၆) နာရီပဲ ရှိသေးပေမယ့် ခြယ် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အစာပြေပဲ စားလာသဖြင့် ဗိုက်ဆာနေ သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ရောက်တော့ လူက တော်တော်စုံနေပြီး သက်မာက ...

“လာခြယ် ... ဒီမှာထိုင်”

ခြယ်က သက်မာရဲ့နားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ထိုင်နင်းပြီးသူများ ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ ခြုံဝမှာတွေ့ခဲ့သည့် မြင်းစီးသမားလူက ခြယ်ကို ပြုံးပြသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ကြည့်နေကြသဖြင့် ခြယ် စိတ်ထဲမှာ လေးကန်သွားရ၏။

သူတို့တွေ့ရဲ့ အကြည့်တွေက ခြယ်ကို မလိုလားသည့်ပုံစံမို့ လာမိတာမှာ၊ ပြီးလားဟု တွေးမိပြီး ကြာကြာနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

“အဟမ်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ချောင်းဟန့်သံနှင့်အတူ သက်မာရဲ့စကားသံကြောင့် ခြယ်က လည်း မိတ်ဆက်ပေးတော့မှာမို့ အသင့်အနေအထားနှင့် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

“ဒါက အစိမ်းရောင်ခြယ်တဲ့၊ ခြယ်လို့ပဲခေါ်ပါ။ သက်မာ

ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်သွားတက်တုန်းက စားအိမ်၊ သောက်အိမ်လို နေခဲ့တာလေ။ အရမ်းခင်ကြတာ။ မြယ်မုန်ကိုလာလည်ဖို့ ဖိတ်ထားတာ လည်း အတော်ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သွားမကြိုရဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာရတာဆိုတော့ သက်မာက အားနာတယ်လေ”

“ရပါတယ် သက်မာရဲ့၊ ဒါပဲ ခဏခဏပြောနေတယ် ... အဟင်း”

ခြယ်က အားလုံးကိုဝေ့ကြည့်ပြီး အရှက်ပြေရယ်လိုက်မိ၏။ သက်မာက အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဆံထုံးအစ်အစ် ခုံခုံညား ညား အမျိုးသမီးဆီကြည့်ကာ ...

“ဒါက သက်မာတို့ ဦးဦးရဲ့ဇနီး အန်တီမိမိကြီးပါ။ ဟိုဘက် ကတော့ အန်တီရဲ့သား သော်ဇင်လတ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် ဘာစကားမှမထွက်၊ မျက်နှာ တောင် လှည့်မလာသောအခါ ဒေါ်မိမိကြီးကြောင့် ခြယ်စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားကာ သက်မာကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သက်မာက အားနာသလိုကြည့်၏။

“မခြယ်အကြောင်းကို မမသက်က ပြောဖူးပါတယ်။ စာ လည်း ရေးတယ်ဆို”

ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြောလိုက်သော သော်ဇင်လတ်ကြောင့် ခြယ်က ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်မိသလို သက်မာက ရယ်မောကာ

“ဟုတ်တယ်... ခြယ်က စာလည်း ရေးတယ်။ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ ရေးတယ်လေ။ ဒီဘက်က သက်မာရဲ့ ကိုကြီးနေချိုးလတ်တဲ့။ ဒါက ကိုကြီးရဲ့ဇနီး မရတနာတဲ့”

သက်မာရဲ့ ယောင်းမကတော့ ခြယ်ကို ပြုံးပြက ခေါင်းပုံ၌ ထမင်းသာစားနေ၏။ သက်မာ မိတ်ဆက်ဖို့ကျန်နေတဲ့သူကတော့ မြင်းစီးသမား။

“ဒါက ကိုကြီးရဲ့ညီ ကိုနေဇင်လတ်တဲ့”

“ခြံဝမှာ သိခဲ့ပါပြီ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပေါ့။ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပေါ့။ တစ်ခုခု စိတ်ထဲ မှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေရင် သက်မာဖြစ်ဖြစ် ကျန်တဲ့သူတွေကို မေးလို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ခေါင်းသာညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ခြယ်စိတ်ထဲတွင် သူ့ရဲ့စကား ကို ဘဝင်မကျချေ။

“ခြယ် ထည့်စားနော်... ဘာမှအားမနာနဲ့”

“အင်းပါ... ထည့်စားပါတယ်”

သက်မာက ပြောလည်းပြော ခြယ်ကို ဟင်းတွေခပ်ထည့် ပေး၏။ စိတ်ထဲမှာ လေးနေမိတာက ဒီအိမ်ကလူတွေ ခြယ်ကို လက် မခံနိုင်တာလားဟူ၍။

* * *

အခန်း (၃)

“ငါ တကယ်အားနာတာပါ ခြယ်ရာ။ တကယ်လို့ နင်က ကြိုတင်အကြောင်းကြားခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့ရဲ့ပုံစံက တစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ အခုတော့ အရှိတိုင်းလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ငါလည်း အကြောင်းကြားဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ချက်ချင်းထထွက်လာရမယ့် အခြေအနေဖြစ်လာတော့ ဘာအစီ အစဉ်မှကို မလုပ်နိုင်တော့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီနွယ်ကြောင့်ပေါ့”

ခြယ်လည်း သူငယ်ချင်းကိုတွေ့သည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေ ရသမျှကို မျှဝေပြောလိုက်သည်။

“အန်တီနွယ်က ငါ့ကို ကိုသိန်းထိုက်နဲ့ သဘောတူတယ်တဲ့။

ငါကတော့ လုံးဝခံစားလို့မရဘူးဟာ။ ပြီးတော့ နှင်စဉ်းစားကြည့်။ ငါတို့အရွယ်က အိမ်ထောင်သားမွေးပြုနေတာ များပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ငယ်သေးတယ်လို့ထင်တယ်။ ငါတို့မှာ စဉ်းစားချိန်၊ ရွေးချယ်ချိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါလည်း ထောက်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ... အန်တီနွယ်က ဘာလို့ သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်ချင်တာလဲ”

သက်မာမေးခွန်းကြောင့် ခြယ် သက်ပြင်းချမိသည်။ တစ်ရပ်ရပ်တက်လာသည့် တိမ်သားတိမ်လိပ်တွေကို အတန်ကြာ ငေးမောကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့ ...

သူရိန်နှင့်ပတ်သက်လျှင် နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးတတ်သော ခြယ်ကို အန်တီနွယ် ကြည့်မရတာတွေ မြင်ယောင်မိ၏။ အလုပ်နှင့်အချိန်ကုန်နေသော ဖေဖေသည် အိမ်ထဲလူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အတွင်းရေးကအစ အန်တီနွယ်နှင့်သာ လွှဲထားသဖြင့် သူရိန် ဆိုးသွမ်းလွန်းတာကို မသိချေ။

အန်တီနွယ် ခြယ်အပေါ် တစ်ခါတလေ ဆူငေါက်တတ်တာကိုလည်း မသိချေ။ ထိုသို့ ရှည်ကြာလာသောအခါ ခြယ် သည်းမခံချင်တော့။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ခြယ်ဆိုးနေပါသည်ဟု ဖေဖေကို လှည့်တိုင်၏။ အမှန်မသိသော ဖေဖေကတော့ ...

“ခြယ်လေးနော် ... နွယ်က သမီးရဲ့မိတွေ့ဆိုပေမယ့် အဒေါ်

အရင်းနော်။ လူကြီးကို အော်ဟစ်တာမျိုးမလုပ်နဲ့၊ ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး”
“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဘာသင်ခြေမှ ဖေဖေ မကြားချင်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ နွယ်က တိုင်တာတောတာမျိုးအထိ လုပ်လာတာမျိုး ဖေဖေ မကြားချင်ဘူး။ သားသမီး (၃) ယောက်ထဲမှာ သမီးကို ဖေဖေအချစ်ဆုံး။ ဒါကလည်း ဖေဖေသိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမက မွေးလို့။ ဒါကိုသိရဲ့နဲ့ မဆိုနဲ့။ ဆုံးမစရာရှိရင် ဖေဖေကပဲ ဆုံးမချင်တယ်။ သူများကပြောတာကြောင့် ဖေဖေသိရတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ လိမ်လိပ်မာမာနေ”

ခြယ်ကြောင့် ဖေဖေစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရမည်စိုးသဖြင့် အန်တီနွယ်နှင့် ထိပ်တိုက်ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စမှန်သမျှကို ရှောင်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဖေဖေက မေမေဆုံးပြီးကတည်းက မိန်းမတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့တာ။ အန်တီနွယ်တောင် ဘိုးဘိုးတို့ တိုက်တွန်းလို့ ယူခဲ့ရပေမယ့် သိပ်လိုက်လဲ့ခွေးထွေးတာမျိုး မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် အန်တီနွယ်ဘက်က သူရိန်ပါသလို ဖေဖေဘက်မှာ ခြယ်ပါခဲ့သဖြင့် ထိုချိန်ကတည်းက သွေးကွဲခြင်းစတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ဘာပစ္စည်းဝယ်လာလာ ခြယ်အတွက်ဟု သတ်မှတ်သလို အန်တီနွယ်ဘာဝယ်ဝယ် သူရိန်အတွက်သာ သတ်မှတ်တတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ခြယ်အတွက် ဝယ်ပေးသောပစ္စည်းမှာ တန်ဖိုးကြီးလွန်းနေလျှင် ...

“ကိုမင်းနော် ... ကလေးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။

အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ မဝယ်ပေးသင့်ဘူး”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဘာဝယ်ပေးပေးပေါ့။ နွယ် သူရိန်လေးကို ဘာပစ္စည်းဝယ်ပေးသလဲလို့ ကိုယ်မစပ်စုသလို သမီး ခြယ်ကိုဝယ်ပေးတာ မတားပါနဲ့။ ကိုယ့်သမီးကို ဒီထက်မက တန်ဖိုး ကြီးတာ ဝယ်ပေးချင်တယ်။ အကောင်းစားတွေပဲ သုံးစေချင်တယ်”

သဘောရိုးနှင့် ပြောခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ထိုကတည်းကပင် အန်တီနွယ်က ခြယ်ကို သိပ်မကြည်ချေ။ ဒါတောင် တူအဖိုးတော်နေ သေးသည်။ သူစိမ်းဝင်ရောက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။

အန်တီနွယ် ယုယလေးကို မွေးတော့ ဖေဖေက ယုယလေး ကိုတော့ ချစ်ပါသည်။ ဘာလိုချင်ချင် ဝယ်ပေးလိုက်ဟုဆိုပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝယ်ပေးတာမျိုး သိပ်မရှိချေ။

“ယုယလေးက ကိုမင်းရဲကလေးပါ။ နွယ်ကြည့်နေတယ်... ကိုမင်း ယုယကို ခြယ်လောက် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းထင်နေလို့ပါ နွယ်။ ကျောသားရင်သားက ခွဲထားပြီးသား”

ခြယ် မြင်ခဲ့ရသလောက် ဖေဖေနှင့်အန်တီနွယ်ရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးဟာ ရန်တိုင်းဂျိမ်းဖြစ်နေတာမျိုး မရှိပေမယ့် လှိုက်လဲ့နွေးထွေး တာမျိုး မရှိချေ။

အခုတော့ အန်တီနွယ်က ခြယ်ကို ဤအိမ်မှခွဲထွက်အောင် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ထိုအရာကတော့ အန်တီနွယ်ရဲ့ အရင်ခင်ပွန်း၏ညီ

ကိုသိန်းထိုက်နှင့် ခြယ်ကို သဘောတူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည်ရှိသဖြင့် ရည်းစားအင်မတန်မှပွေ့သော ကိုသိန်းထိုက် ကို ခြယ် ဘယ်လိုမှသဘောမကျချေ။

ယောက်ျားတန်ခိုး ကြွားဝါတတ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခန်းခနဲ ပြောတတ်သော ကိုသိန်းထိုက်တွင် ချစ်ခင်နှစ်သက်စရာ အကွက်တစ်ကွက်မှ မတွေ့ရချေ။

သူက ခြယ်ကို အန်တီနွယ်ဆီမှာ တောင်းခဲ့သည်တဲ့။

“ခြယ် အန်တီပြောစရာရှိသေးတယ်။ သမီးကောင်းစားဖို့ပါ”

“ဘာများလဲ အန်တီနွယ်”

သမီးကောင်းစားဖို့ဟူသောစကားနှင့် နိဒါန်းချီလာခဲ့သဖြင့် ခြယ်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း မေးလိုက်၏။ ထိုသို့ စကား စလာချိန် ဖေဖေ စက်ရုံမှာဖြစ်ပြီး ဖေဖေမသိအောင် စည်းရုံးမှန်း ထိုချိန်က ခြယ်မသိခဲ့ချေ။

“မောင်သိန်းထိုက်က ခြယ်ကို သဘောကျလို့တဲ့”

“ရှင်”

“ဒီကောင်လေးက တော်တယ်လေ။ အခုဆို သူ့ရဲ့ super market က နာမည်ကြီးပဲ။ အသောက်အစားလည်း မရှိ၊ စီးပွားရှာ လည်း တော်တဲ့သူပါ”

“အပျော်အပါးမကင်းဘူးဆိုတာကိုလည်း ထည့်ပြောပါဦး အန်တီရဲ့”

“အိုကွယ်... ဒါကတော့ ကိုယ်နဲ့ရရင် ကိုယ့်သဘောပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း... ခြယ် လက်မခံဘူး”

“စဉ်းစားပါဦးကွယ်”

ခြယ် ငြင်းနေတာကိုတောင် အန်တီနွယ်က စဉ်းစားဖို့ တိုက်တွန်းနေပြန်သည်။

“စဉ်းစားလည်း ဒီအဖြေဘဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ သဘောတူလည်း သူ့ကို ခြယ် မယူဘူး။ ဦးသိန်းထိုက်ကိုယူမယ့်အစား ခွေးအမြီးပဲ ဖြတ်ယူပစ်မယ်”

“အံ့မယ်... ညည်းက”

အန်တီနွယ်က စွေ့စွေ့ခန့်မတတ် ဒေါသဖြစ်ကာ ဘယ်လို စကားတွေနှင့် ဖေဖေနားထဲ ခြယ်မကောင်းကြောင်း ရိုက်သွင်းလိုက်သည်မသိ၊ ဖေကေ ခြယ်ကို ဆူလာခဲ့သည်။

“အမိယုတ်တော့ နှုတ်ကြမ်း။ အဖယုတ်တော့ ကိုယ်ကြမ်း။ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းတဲ့ သမီး။ ဘာကြောင့် နွယ်ကို ပြန်အော်ဟစ်ရတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖေဖေ”

ဖေဖေစကားကို နားမလည်သဖြင့် ခြယ်က အံ့သြလွန်းစွာ မေးလိုက်၏။

“နွယ်ကို ခဏခဏ ပြန်ပြောတယ်ဆို။ နွယ်နဲ့ဖေဖေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက မလေးမစားမလုပ်သင့်ဘူး”

အန်တီနွယ်ကတော့ ဖေဖေခွဲခြယ်ကြားတွင် ကုလားဖန်ထိုးလုပ်ထားတာကို ခြယ်သိလာရသလို အန်တီနွယ်က ခြယ်ကို ကိုသိန်းထိုက်နှင့် သဘောတူနေတာကိုလည်း ဖေဖေမသိမှန်း သဘောပေါက်လာ၏။

တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်ထွေးလာသည့်အခြေအနေတွေကြောင့် ခြယ် အိမ်မှာနေရတာ မပျော်တော့ချေ။ အန်တီနွယ်က တဖြည်းဖြည်း ခဲ့တင်းလာကာ ဦးသိန်းထိုက်ကို အိမ်သို့ခေါ်လာသည်အထိ၊ ဒီဒိုနီတွင် သက်မာထံမှ လာလည်ဖို့ စာတွေရလာသဖြင့် ခြယ် ဆုံးဖြတ်ကာ...

“ဖေဖေ... ခြယ် သက်မာတို့မြို့ကို သွားလည်ချင်တယ်”

“ဟေ”

ဖေဖေက အံ့သြသလို အန်တီနွယ်က မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး ဖေဖေ။ သူက လာလည်ဖို့ ခေါ်နေတာလဲ ကြာပြီ။ သမီးလည်း ရှမ်းပြည်အကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် ရေးချင်လို့ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

မိဘတွေက သားသမီးတွေရဲ့ စိတ်နေအတွင်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်နေသဖြင့် ခြယ်စကားကို ဖေဖေက လက်မခံချေ။

“သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖေဖေ စိတ်မချပါဘူး။ မိယုလေးကို ခေါ်သွားပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ခြယ်တစ်ယောက်တည်း သွားချင်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆိုတာလည်း မသေချာသေးဘူး။ ယုက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ဟိုမှာ ခြယ် ပျော်သလောက်နေချင်တယ်။ သက်မာ ကို ဖေဖေသိပါတယ်”

“သိတာက သိပါတယ်။ သမီးကိုလည်း ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖေဖေ စိတ်မချဘူး”

“ဖေဖေကလည်း ခြယ်က ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး။ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဖေဖေသိတဲ့အတိုင်း ခြယ်က စာရေးရင် ခရီးထွက်ပြီးမှ ရေးတတ်တာ ရှမ်းပြည်ဆိုတာ ခြယ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ သွားခွင့်ပြုပါ ဖေဖေရဲ့”

“သမီးရယ်”

ဖေဖေရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်ပေမယ့် သွားရဖို့ကို ခဏ ခဏ တောင်းဆိုလွန်းမက တောင်းဆိုလွန်းသောကြောင့် သွားခွင့်ပြု ခဲ့သည်။ ဒါတောင် မြဲယမုန်ရဲ့ လိပ်စာကို တောင်းယူထားပြီး ဖုန်း လည်း မကြာခဏ ဆက်ဖို့မှာ၏။

အန်တီနွယ်မသိအောင် မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သလို လိုအပ်ရင် ငွေလှမ်းမှာဖို့ ပြောသေး၏။

တစ်ခါမှ ဖေဖေနှင့်ခွဲဖို့ မတွေးဖူးသောကြောင့် ခြယ် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။

* * *

အခန်း (၄)

“အန်တီနွယ်က တစ်မျိုးနော်။ သူရိန်နဲ့ပတ်သက်ရင် အား လုံးကို ရန်သူထင်နေတာ”

“ကဲပါ သက်မာရာ ... ငါ ရန်ကုန်ကအကြောင်းတွေကို မေ့ထားချင်တယ်။ ဒီမှာဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စတွေ ပြောသင့်တယ်ထင်ရင် ငါ သိချင်တယ်”

“သိရမှာပေါ့ဟာ လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတဲ့အရာတွေမှ မဟုတ် တာ။ ကဲ... အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ရအောင် ဝေးလာပြီ”

“အင်း”

ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်တာမှန်ပေမယ့် အိမ်ကြီးနှင့် တော် တော်ဝေးအောင် ခြံစပ်ထိသို့ပင် ရောက်လာခဲ့၏။ လျှောက်လာကြရင်း ခြယ် သတိထားမိတာကတော့ သဘာဝတရားနှင့်ပြည့်စုံသော မြဲယမုန်

ပန်းပျိုးဥယျာဉ်ကို ကျယ်ကျယ်လွန်လွန်မြင်ရပြီး အမျိုးအစားစုံလင်လှ သည့် ရှားပါးပန်းမျိုးတွေကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

ပြီးတော့ ပိန္နဲပင်၊ ဒူးရင်းပင်၊ လိုက်ချီးပင်၊ တညင်းပင် စသည့် နှစ်ရှည်ပင်များကိုလည်း အမြောက်အမြားတွေ့ရသည်။ မြေ ယမုန်ဥယျာဉ်နှင့်ကပ်လျက်တွင် တွေ့ရသော တစ်ထပ်တိုက်ကို မြင်ရ သဖြင့် မေးမိ၏။

- “ဒါ ဘယ်သူအိမ်လဲ သက်မာ”
- “ကိုကိုနေဇင်လတ် ဆောက်ထားတာ ... သူနေတယ်”
- “ငါနဲ့ ခြံဝမှာဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးလား”
- “ဟုတ်တယ် ... ကိုလတ်က အငြိမ်းစားစစ်ဗိုလ်လေ”
- “ဟင် ... ဟုတ်လား”

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့်ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်သဖြင့် ခြယ် အံ့သြသွားရ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုလတ်က စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ကျောင်းပြီးတာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဦးက သူ့ကို စစ်ဗိုလ်သိပ်ဖြစ်စေချင်တာ။ ဆယ်တန်းအောင် တုန်းက တိုက်တွန်းခဲ့ပေမယ့် မရဘူး။ အဲဒီနှစ်မှာ ဦးဦးက အိပ်ရာထဲ လဲသွားတယ်။ ကိုလတ် ဘွဲ့ရတော့ (OTS) ဘွဲ့ရ အပတ်စဉ် ဗိုလ် လောင်းတွေ ခေါ်တော့ ဦးဦးစိတ်ချမ်းသာအောင် သူ ဝါသနာပါတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့ကို နှိမ့်ပြီး စစ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်”

စစ်ထဲရောက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုလတ်က လုံးဝဝါသနာမပါခဲ့ဘူး။

ဦးဦးဆုံးတော့ ကိုလတ် စစ်ထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ စကားလည်း သိပ်မပြောတော့ဘူး။ သူ ဝါသနာပါတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးကိုပဲ ထမင်းမစား တင်းမစားနဲ့ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီမြေယမုန်ခြံဝင်းထဲမှာ ကိုလတ် စမ်းသပ် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းသီးပင်တွေ ရှိတယ်”

“ပန်းသီးပင်”

“ဟုတ်တယ် ... သာမန်အားဖြင့်ဆိုရင် ပန်းသီးက ချင်းပြည် ခဲ့ရာသီဥတုကို ပိုပြီးနှစ်သက်တယ်။ တကူးတက ယုယစိုက်ပျိုးရမယ့် ဥတုမဟုတ်တော့ ပျက်စီးသေကြေတယ်ဆိုတာ သိပ်မရှိဘူး။ ရှမ်းပြည် မှာကျတော့ အေးပေမယ့် ချင်းပြည်နဲ့ အအေးမတူဘူး။ ရှမ်းပြည်မှာ လိမ္မော်၊ လက်ဖက်၊ မက်မန်း၊ သစ်တောစိုက်ပျိုးရင် စိုက်သလောက် အကျိုးပေးတယ်။ တရုတ်ပြည်ဘက်ကနေ ပန်းသီးတွေ ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အကြွပ်မဟုတ်ဘူး”

“ငါ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ။ ပန်းသီးပင် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“မြင်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုလတ်ခွင့်ပြုချက်တောင်းရဦးမှာနော်။ သူက ပန်းသီးခြံထဲ ဘယ်သူမှ ဝင်တာမကြိုက်ဘူး။ လိမ္မော်ခြံဘက်မှာ လည်း စပျစ်တစ်ကေ စိုက်ထားသေးတယ်။ အရင်နှစ်က စသီးတာ စခချင်းမို့လားမသိဘူး သိပ်အသီးမတင်ဘူး။ ဒီနှစ်တော့ ဘယ်လိုလာ မလဲ မသိဘူး”

သက်မာရဲ့စကားတွေ နားထောင်ရင်း လျှောက်လာတော့ ရေနံချေးဝနေသော ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးကာထားသည့် အိမ် (၃) လုံးကို

တွေ့ရပေမယ့် စကားပြောနေသည့် သက်မာကို ဖြတ်၍ မမေ့ဖြစ်
တော့ချေ။

“ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာဆိုတာ အခုမှမဟုတ်ဘူး။ သက်မာတို့
ဘွားဘွားလက်ထက်ကစာည်းက ကျိန်စာသင့်နေတဲ့အိမ်လို့ ပြောခဲ့ကြ
တာ”

“ဘယ်လို... ကျိန်စာသင့်နေတဲ့အိမ် ဟုတ်လား”

သက်မာရဲ့စကားကို ခြယ် အံ့ဩစွာ ပြန်မေးတော့ သက်မာ
က ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်... မြယမုန်အိမ်ရဲ့သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်း
(၉၀) ကျော်ပြီဆိုရင် ခြယ် ယုံလား”

တစ်စွန်းတစ်စမြင်နေရသော မြယမုန်အိမ်ကြီးကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း...

“ယုံပါတယ်၊ ဒီအိမ်ရဲ့လက်ရာက ခုခေတ်လက်ရာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ ဒါပေမဲ့... တော်တော်ခိုင်တယ်နော်။ နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာပေ
မယ့် ဆွေးမြည့်ပျက်စီးတာမရှိဘူး...။

ဒါကတော့ ခေတ်အဆက်ဆက်ကနေ လိုရင်လိုအပ်သလို
ပြုပြင်ရတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီအိမ်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့တာ
သက်မာတို့ရဲ့ ဘီတော်မယ်ထင်တယ်။ ဘိုးဘိုးတို့ပြောတာတော့
သီပေါမင်းကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆက်သရတဲ့ စော်ဘွားမျိုးနွယ်တဲ့
သီပေါပါတော်မူတော့ တိုင်ပြည်က ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဘိုးဘိုးရဲ့

အဘိုးက ဒီမြယမုန်ကြီးကို စတင်တည်ဆောက်တယ်...။

မျိုးဆက်နည်းတယ်လို့ ခေါ်ရမလားမသိဘူး။ ဘိုးဘိုးရဲ့
အဖေကနေ ဘိုးဘိုးထိ မျိုးဆက် (၁) ဆက်ဆီပဲ ထွန်းကားခဲ့တယ်။
ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာရတာကြောင့် ဆွေမျိုးတွေကလည်း ပျောက်
သူပျောက်၊ သေသူသေခဲ့ အမျိုးပြတ်သွားပြီး ဘိုးဘိုးကစပြီး မျိုးဆက်
ပွားခဲ့တယ်။ အဲဒါက ကိုလတ်ရဲ့ မေမေရယ်၊ သက်မာရဲ့ဖေဖေရယ်၊
နောက်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်နေတဲ့ ဦးလေးငယ်ရယ် မွေးလာတယ်...။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အိမ်မှာ ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်ခဲ့တယ် ထင်
တယ်။ ဦးလေးငယ်က ဟိုခေတ် နိုင်ငံခြားထိ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့တာ
တောင် မသွားဘူး။ မျိုးချစ်စိတ် အရမ်းပြင်းထန်တယ်။ သက်မာကို
မွေးပြီး သိပ်မကြာခင် ဖေဖေနဲ့မေမေ မန္တလေးကိုအသွား ဖေဖေနဲ့
မေမေက ဓားပြတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ အသက်သေဆုံးခဲ့ရတဲ့အတွက်
သက်မာ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

သက်မာပြောသမျှ အတိတ်တွေဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း
သဖြင့် ခြေလှမ်းတွေလည်း ရှေ့ဆက်မရတော့ဘဲ အိမ်ကြီးနှင့်လည်း
နီးနေပြီမို့ ပျိုးဥယျာဉ်ဘေးက ခုံတန်းမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မှောင်ရိပ်
က သည်းလာပြီ။

“ကိုကြီး (၁၀) တန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ အန်တီရဲ့သူငယ်ချင်း
ဒေါ်မိမိကြီး အလည်ရောက်လာတယ်။ ပြောရမှာလည်း ရှက်စရာ
ကောင်းပါတယ် ခြယ်ရယ်။ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ... ဦးဦးနဲ့

ဒေါ်မိမိကြီး ငြိစွန်းသွားကြတယ် ဆိုပါတော့။ ဘိုးဘိုးက သိသိချင်း ရှောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သက်မာတို့မျိုးရိုးမှာ ဒီလို ဖောက်ပြန်တဲ့မျိုးရိုး မရှိတဲ့ အတွက် ရှက်စိတ်နဲ့ ဘိုးဘိုးဆုံးပါးသွားတယ်။ အန်တီကလည်း ဒီစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ တရောင်ရှောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဦးဦးကို သိပ်ချစ် သလို တစ်ဖက်ကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာမို့ သိသိကြီးနဲ့နေခဲ့ တာ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင်တော့ အန်တီ ဆုံးသွားတယ် ဆိုပါတော့ ဟာ”

ခြယ်ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားရ၏။ ပြီးတော့ နေဇင်လတ်ဆိုသော ထိုလူကို သနားမိသည်က အဘယ်ကြောင့်ဆိုတာ နားမလည်ချေ။

“အန်တီဆုံးတော့ သူတို့ အတိအလင်းယူလိုက်ကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... ဒါပဲရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန်တီရဲ့သစ္စာစွဲ တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဦးဦးလည်း သိပ်မကြာခင် အန်တီနောက် လိုက်သွား ခဲ့ရတယ်။ ဆုံးတာတောင် ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီညက မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာနေတဲ့အချိန်။ သက်မာတို့ ထမင်းစားပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ဦးဦးရဲ့စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ကြားရလို့ သွားကြည့် ချိန်မှာ ဦးဦးကို ထိတ်လန့်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဆုံးတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလဲ”

ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလာသည့် ဖြစ်ရပ်မို့ မလိုလား ကြသည့်လူတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဤအိမ်မှာ ကြာကြာနေဖို့ သေချာ

တာသည်။ မြယမုန်ဟာ ခြယ်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကို သယ်ဆောင်လာသည် မဟုတ်လား။

“ရဲ့တွေကလည်း သေသေချာချာ စုံစမ်းခဲ့ပေမယ့် လူသတ်လို့ သေတာ မဟုတ်ဘဲ နှလုံးသွေးရပ်ရင်း ဆုံးတယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်လို့ ဆုံးခဲ့တာဆိုပြီး ကောက်ချက်ချခဲ့တယ်။ သက်မာတို့က တော့ အန်တီရဲ့ပိညာဉ်က ဦးဦးကိုခေါ်သွားတယ်လို့ထင်တယ်”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ကတော့ တကယ်ကောင်းပြီ။ ဒါနဲ့ ဒေါ်မိမိကြီး အကြောင်းကော ခြယ် သိချင်တယ်။ သူက ခြယ်ကို မလိုလားသလိုပဲ သော်လည်းကောင်း သော်လည်းကောင်း ဖော်ရွေပါတယ်”

“ဒေါ်မိမိကြီးကတော့ ဒီအိမ်မှာ ကိုကြီးတို့ ကိုလတ်တို့ကို ကျော်ပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ အရောအနှော မလုပ်ဘဲ သီးသန့်နေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... သူကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံလို့ ခြယ်ကတော့ထင် တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ယောက်ျားကို ယူခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့စိတ်ကို တော့ ခြောက်လှန့်နေမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ သက်မာ မသိဘူး။ ကဲ ... လာ သွားရအောင်။ နောင်နေပြီ။ အေးလည်း အေးလာပြီ။ စကားကောင်းနေတာနဲ့”

“ဟင် ... ဒါပဲလား”

“ဪ ... ခြယ်ကလည်း ကျန်တာတော့ အများကြီး လှန့်သေးတာပေါ့။ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြောမယ်လေ။ ဘာလဲ အရမ်း

စိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မြယမုန်မှာ ခြယ် ကြာကြာ
ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ကြာလို့ ရိုက်ထုတ်ချင်မနေနဲ့နော်”

“အမယ်လေး ... ရိုက်စရာလား”

* * *

အခန်း (၅)

အမြဲတမ်း အိပ်ရာက စောစောနိုးနေကျဖြစ်သော ခြယ်သည်
အနွေးနှင့်ရေချိုးကာ အနွေးထည်ထူထူဝတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်နားမှာ
ခေါင်းမိသည်။ အတွေးတွေများနေရတာလည်းပါ၏။

ခြယ် အတွေးကတော့ သက်မာတို့ဦးဦးဘုန်းလတ် သေဆုံးမှု
အပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာစရာတွေ တွေ့ထားရမည်ဟု ဆိုချင်သည်။
အကြောင့် ညကတောင် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ချေ။

သက်မာတို့တွေးသလို အန်တီနန်းနွယ်ခေါင်ရဲ့ဝိညာဉ်က
ခြယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂ
ကြောင့် သေဆုံးတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဘာမှ မသေချာသေးသောကြောင့် ကောက်ချက်ချမစေ
ဘဲ သက်မာပြောခဲ့တဲ့ သေဆုံးမှုတွေက ...

ပထမဆုံး အန်တီနန်းနွယ်ခေါင် စိတ်ထောင်ကိုယ်ကြော့
သေဆုံး။ ဒုတိယ ဦးဘုန်းလတ် သေဆုံး။ နောက်ပြီး ဝေဝေစိုအို
နင်းဆီနီ သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ သိရဦးမလဲ။

“ဟင်း”

ခြယ် သက်ပြင်းချရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမိ၏။ ဤအ
သည် လွယ်သလိုလိုနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတာ သေချာပြီ။

ဆောင်းမဝင်တစ်ဝင် အခြေအနေပေမယ့် နှင်းတွေက
သိပ်သည်းစွာကျရောက်နေသည်။ မြင့်မားသော တောင်တွေကို
တွေက ဝါးမျိုလျက်ရှိသည်။

မနက်က ခြယ်လာခဲ့သော မန္တလေး-လားရှိုး ဟိုင်းဝေးလမ်း
ကြီးပင် မြူနှင်းငွေ့တွေကြောင့် ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်။ မြယ်
အုတ်တံတိုင်းနှင့် သံတံခါးကိုပင် မပီပိုးတဝါး မြင်ရသည်။

“ဟင်”

ခြယ် ကြည့်နေဆဲအချိန်မှာ မြယ်မုန်ခြံဝင်းတွင်းသို့ ထော
ကြီးထုတ် ဂျစ်ကားခဲပုတ်ရောင် ဝင်လာသည်။ မောင်းနှင်လာ
ညင်သာမှုမရှိဘဲ လမ်းအပြည့်မောင်းလာသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အကြည့်ကိုခွာကာ မေးရင်း ထံ
ဖွင့်လိုက်သည်။ အသက်ငယ်ငယ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် မိနူး

ခပ်ဆင်ဆင်မို့ သူတို့ပြောသည့် မိကျော့ပဲဖြစ်ရမည်။

“ထမင်းစားဖို့လာခေါ်တာပါ မမခြယ်”

“ဪ... အေး အေး... ခဏလေးနော်”

အနွေးထည် ခပ်ထူထူတစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ပြီး လိုက်ခဲ့၏။

ဒီမြယ်မုန်အိမ်ရဲ့ တည်ဆောက်ပုံကို ခြယ် မှင်တက်အံ့ဩမိသည်။

နှစ်ထပ်အမြင့်ပေမယ့် အပေါ်ဆုံးဘုရားခန်းရေမှ အောက်ဆုံး
ထပ် ညှို့ခန်းအတွင်း ပြောတန်းသော တိုင်လုံးကြီးက လူနှစ်ယောက်
သုံးယောက်ဖက်စာလောက် ကြီး၏။

ထို့အပြင် ထိုတိုင်သည် လုံးချောမဟုတ်ဘဲ ကနုတ်မန်းကွက်
များဖြင့် ထွင်းထုထားသည်။ ခြူးပန်းခြူးနွယ်တို့၏ ပုံများ၊ နန်းဝတ်
နန်းစားများနှင့် ကနေသည့် အပျိုတော်တို့၏ပုံများဖြစ်သည်။ ခြယ်က
မလိုအပ်ဘူးဟုထင်ပေမယ့် တည်ဆောက်ခဲ့သူ၏ စိတ်ကို မည်သူ
သိနိုင်မည်နည်း။

အောက်ထပ်ဆင်းသည့် လှေကားအဆုံးသို့ရောက်တော့
ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

“ဟင်”

အောက်ထပ်ဆင်းသည့် လှေကားအဆုံးသို့ရောက်တော့
ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကိုမြင်ရ၏။

“ဟင်”

ထိုလူက ခြယ်ကိုကြည့်နေ၏။ လှုပ်ရှားမှုမရှိသော မျက်ဝန်း

သေတွေကို ကြောင်ရင်း ခြယ် ကြက်သီးထမိခါ။ သူ့ဘေးမှာ ကပ်ပါ
လာသော ဒေါ်မိမိကြီးကို သူက ...

“သူ ဘယ်သူလဲ မမကြီး”

“မိသက်ရဲ့ညွှန်သည်ပါ။ ခြယ် ... ဒါက လိမ္မော်ခြံက
အန်တီရဲ့မန်နေဂျာ ကိုယကွတဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မိန်းကလေး”

ခြယ်ကတော့ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နား
မလည်နိုင်ချေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့လူကို ဘာကြောင့် ကြောက်နေရ
သနည်း။

“ခြယ် ... လာလေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ခြယ် အမှန်တကယ် ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ အပေါ်ထပ်မှာ
ဆင်းလာသည့် နေဇင်လတ်ကြောင့် ညှို့့နေသည့်လူရဲ့စက်ကွင်းမှ
လွတ်မြောက်သွားသည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားရကာ ဒေါ်မိမိကြီး
သို့ ဦးတည်ကာ ...

“သွားခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ရောက်တော့ သက်မာက လည်တဆန်
ဆန်ဖြစ်နေကာ ခြယ်ကိုမြင်တော့ ...

“သက်မာက ခြယ် မထသေးဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီမိမိကြီးက လိမ္မော်ခြံက ဦးယကွနဲ့

အိမ်ထက်ပေးနေလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးယကွက မန်နေဂျာဆိုပေမယ့် အန်တီမိမိ
ခြယ်နဲ့မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်။ အလုပ်ကတော့ အရမ်း
ခြူးစားတယ်”

ထမင်းစားကြရင်း ကိုနေမျိုးလတ်က ...

“သက်မာက ညွှန်သည်ရှိနေရင် ခြံထဲမလိုက်နဲ့တော့လေ”

“ရပါတယ် ကိုကြီး။ သက်မာပြောလို့ ဒီအချိန် လိမ္မော်ခြံမှာ
အလုပ်ရှုပ်နေတာ ခြယ် သိပြီးပါပြီ။ သက်မာလည်း ခြံသွား။ ခြယ်
လည်း ဒီမှာပဲ နေခဲ့မယ်လေ။ မြယမုန်မှာလည်း ရှုခင်းတွေ အတော်စုံ
ပဲတယ်။ ခြယ်အတွက် တကူးတက မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး။ ခြယ်က အားနာရမယ့်လူတွေ မဟုတ်
ဘဲ”

သက်မာက ဝင်ရောက်ပြောဆိုခါ။ ခြယ်ကတော့ ထမင်းငုံ့
စားရင်း တိတ်ဆိတ်နေသည့် သူ့ဘက်သို့ အသာခိုးကြည့်မိတော့ ...

“ဟင် ... အဟင်း”

သူ့ခိုးလူမိသလို ရယ်ပြမိခါ။ သူကတော့ ပြုံးရုံသာပြုံးပြကာ
နက်နာအသာလွှဲသွားပြီး ...

“အားမနာပါနဲ့ ... ခြံထဲသွားမှာ ဆိုပေမယ့်လည်း ဘယ်
သွားသွား မိစူးဖြစ်ဖြစ် မိကျော့ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်သွား
ပါ”

“သက်မာပြောတော့ ကန့်သတ်ထားတဲ့နေရာရှိဆို ကိုကြီး”

“ဘယ်လို”

“အဟင်း”

သူက အံ့ဩသလို သက်မာကိုကြည့်တော့ သက်မာက ရယ်ပြီး ...

“ပန်းသီးပင်တွေဘက်ပြောတာ ကိုလတ်ရဲ့”

“ဪ... ဒါက အဲဒါက ကန့်သတ်ထားတာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြေစမ်းခရမ်းပျိုးကာလစဲ ရှိသေးတယ်။ တစ်ခုခုလုပ်မိလို့ အပင်သေသွားတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင် တာကြောင့်ပါ”

“ခြယ်က ပန်းသီးပင်တွေအကြောင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားနေ တာ၊ မမြင်ဖူးလို့တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို နေ့ခင်း ကိုယ် ဒီမှာရှိနေမှာ ပဲ၊ လိုက်ပြမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကြီး”

အခုမှ အပေးအယူတည့်သွားသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းက ဝေစည် သွား၏။ ကိုနေမျိုးလတ်ကလည်း ...

“လိဇွော်မြုံလိုက်ချင်လည်း သက်မာသွားရင် လိုက်ခဲ့ဖို့ ဟိုမှာ ညီလေးစိုက်ထားတဲ့ စပျစ်ပင်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဗဟုသုတ အနေနဲ့ ထည့်ရေးလို့ရတာပေါ့”

“ရေးဖို့စဉ်းစားတုန်း ရှိပါသေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ခြယ်ရဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အရမ်းကောင်းတယ်။ မြယမုန်ခြံအကြောင်းရေးရင် လက်ဆောင်စာအုပ်ပေးရမယ်နော်”

“ပေးပျံမယ့် မမရတနာ။ ခြယ်ရဲ့စာအုပ်တွေ ကောင်းတယ် လို့ပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စကားနည်းတဲ့သူတွေဆိုက ဒီလောက် စကားစရရင်တော့ တော်ပြီပေါ့။ အားလုံးစားသောက်ပြီး အသီးသီးထသွား နှုတ်ဆက်ကြ ပေးမယ့် ခြယ်ကတော့ ထိုင်ရာမှ မထဖြစ်သေးချေ။ သက်မာကတော့ ညနေစောစောပြန်လာခဲ့မယ်ဟု ပြောသွား၏။

“ဒေါ်ကြီး အန်တီမိမိကြီးနဲ့သော်ဇင်လတ် ဆင်းမလာဘူး လား”

ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“မမကြီးက မြို့ထဲစောစောသွားတယ်။ မောင်သော်ဇင်လတ် ကတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှ အိမ်ပြန်လာတယ်။ သူက တက္ကသိုလ် တက်တယ်ဆိုတော့ မြို့ထဲက မြယမုန်တိုက်ခန်းမှာပဲ နေတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ဒီထက်ပို၍ စပ်စုနေလျှင် မကောင်းတော့တာမို့ ...

“ခြယ် အပြင်လျှောက်သွားကြည့်ဦးမယ်”

“ဝေးဝေးသွားရင် မိစ္ဆာကိုခေါ်သွားလေ”

“နေပါစေ ဒေါ်ကြီး။ ဒီနား ဟိုနားလောက်ပဲ သွားမှာပါ”

နှင်းတွေက နေရောင်နှင့်ကွဲပြားနေပြီ။ အပေါ်က အခွေး
ထည်ကို ချွတ်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီရှည်ထပ်ဝတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း
လာ၏။

* * *

အခန်း (၆)

“ဟင်”

တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ရာ မြင်လိုက်ရသောအရာတွေ
ကြောင့် ခြယ် အံ့ဩသွားရ၏။

ခြယ် မြင်လိုက်ရသောအရာတွေကတော့ အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းတွေ
ဖြစ်၏။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ရှင်းလင်းနေသည့် အသက်(၅၀) အရွယ်
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

သူ့အာရုံနှင့်သူ ခြယ်ကို မြင်ဟန်မတူချေ။ သန့်စင်လှည်း
ကျင်းပြီးသောအုတ်ဂူတွေပေါ်တွင် ပန်းစည်းများတင်ပြီး အမှိုက်များကို
ပလိင်းတောင်းများထဲသို့ ကျုံးထည့်နေ၏။

အုတ်ဂူတွေကြားထဲရောက်နေလင့်ကစား ကြောက်ရွံ့ဟန်
မရှိချေ။

“ဟင်”

လှည့်လာသည် အမျိုးသမီးကြီးသည် ခြယ်ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားဟန်တူ၏။ ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်း၏။ မျက်လုံးမျက်ခုံးတွေရှိပေမယ့် မျက်နှာတွင် မီးလောင်ထားသကဲ့သို့ အမာရွတ်တွေရှိနေပြီး နဖူးအပေါ်တစ်ခြမ်းလုံး ဆံပင်တွေ မပေါက်သဖြင့် ပြောင်ရှင်းနေသည်။

ဖျင်အင်္ကျီအကွက်ကို ရှမ်းထဘီအနက်နှင့် မီးခိုးစပ်ကြား လိုခြည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသံအစ်အစ်ကြီးကြောင့် ကျောထဲစိမ့်သွားကာ ခြေတစ်လှမ်း အလိုလိုဆုတ်မိသွား၏။ ထိုအရာကို မြင်တော့ အမျိုးသမီးကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ထိုရယ်သံသည် တောင်နံရံသို့ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ ညည်း ဘယ်သူလဲ”

“သက်မာရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ... မဆာပြောတဲ့ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ဆိုတာ လား”

အန္တရာယ်ပြုမည့် အရိပ်အယောင်မရှိသဖြင့် ခြယ် အနည်းငယ် ကြောက်စိတ်ပြယ်သွားကာ ထိုအမျိုးသမီးရပ်နေသည့် အုတ်ဂူအနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်၊ ဒါနဲ့ မဆာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ထမင်းချက်တဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့နာမည်က ဒေါ်နန်းဆာတဲ့။ ကျုပ်နာမည်က ဒေါ်အဲနု”

ခြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြုကာ အုတ်ဂူတွေကို ရှောင်ကြည့်တော့ ထိုအမျိုးသမီးက သဘောပေါက်သလိုနှင့် ...

“ညည်း မကြောက်ဘူးလား”

“ရှင်”

“တော်ရုံ မိန်းကလေးတွေဆို ဒီဘက်ကို မလာရဲကြဘူး။ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ညည်း ပြန်သင့်ပြီ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မကြောက်ဘူး။ အဒေါ်ပြန်နှင့်ပါ”

ဒေါ်အဲနုက ခြယ်ကိုပြောမရမုန်းသိတော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသံနှင့် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားကာ ဒေါ်အဲနု ထွက်သွားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ ...

“ဟင်”

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ငါးမိနစ်ပဲ မပြည့်သေးဘဲ ဒေါ်အဲနု၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည့် ဆံပင်တွေ ထောင်ကုန်ပြီဟု ထင်မိ၏။ နာရီဝက်လောက်သွားရင်တောင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ကျောပြင်ကို ဝိုင်းတဝါးမြင်နိုင်သည့် အကွာအဝေးမို့ ဒေါ်အဲနုကို မမြင်ရခြင်းသည် ခြယ်အတွက် ကြက်သီးထဖွယ်ပါပဲ။

ကြောက်စိတ်တွေရှိနေခြင်းသည် ဤသင်္ချိုင်းထဲတွင် ခြယ်
တစ်ယောက်တည်းမို့ဖြစ်၏။ သစ်ပင်အရိပ်တွေနှင့် အုတ်ဂူတွေက
မှောင်နေသလိုပင်။

“ဘာလဲ”

ကျောနောက်မှ ရိပ်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိတော့
ဘာမှမရှိတော့ချေ။ ခြယ်စိတ်ထင်နေလို့နေမှာဟု အားတင်းကာ အုတ်
ဂူတွေကို သေချာလိုက်ကြည့်မိ၏။

ဟိုးဘက်ထိပ်မှ စကြည့်လျှင် ဘိုးဘိုးဦးစံညွန့်ရဲ့အုတ်ဂူ
ဒီဘက်မှာ အနီတီနန်းနွယ်ခေါင်၊ ခြယ်အကြည့်တွေက ဦးဘုန်းလတ်ရဲ့
အုတ်ဂူဆီမှာ အကြာကြီး ရပ်တန့်သွား၏။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလို့ ခံစားရပေမယ့် ဘာမှန်း သေချာ
မပြောတတ်ချေ။

သင်္ချိုင်းသည် မြယမုန်၏ ခြံထောင့်တွင်တည်ရှိနေသဖြင့်
အိမ်ကြီးကို လုံးဝမမြင်ရတော့ဘဲ သစ်ပင်တွေနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့၏။
ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့ သွပ်မိုး၊ ဝါးထရံကာထား
သည့် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး၊ ရှေ့ဘက်မှာလည်း ကွပ်ပျစ်လေးထိုး
ထားပြီး ယောက်ျားဝတ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို လှန်းထားခြင်းကြောင့်
လူနေအိမ်မှန်း သိသာသည်။

တဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်လာစဉ် ...

“အမယ်လေး”

မည်းမည်းအရိပ်ကြီးကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတော့ ငယ်သံပါ
အောင် ကုန်းအော်ရင်း မျက်စိစုံမှိတ်ပစ်လိုက်မိတော့၏။ ရင်တွေ
တထိတ်ထိတ်ခုန်ကာ လက်ဖျားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“ဟိတ် ခြယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုယ်ပါ”

“ဟင်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံကြောင့် ကြောက်နေသည့်
ကြားမှ မျက်စိဖွင့်ကြည့်မိတော့၏။

ခြယ် ဖြစ်နေပုံကို သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်ကြည့်နေသည့်
နေဇင်လတ်။ အခုမှ သက်မချနိုင်ကာ မျက်စောင်းထိုးမိတော့ သူက
ရယ်ပြီး။

“စုံထောက်ဝတ္ထုရေးတဲ့ ဆရာမကလည်း သိပ်သတ္တိရှိပါလား။
နေစံသံရှိဟစ်ပြီး အော်တော့တာပဲ။ ကိုယ်တောင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်”

“အို ... ဒါကတော့ ကိုကြီးက ဘာလို့ အသံမပေးဘာမပေး
နဲ့ ဗြဲနီးခနဲ ခြယ်ရှေ့ရောက်လာတာလဲလို့။ ခြယ်ကို ငကြောက်မှတ်နေ
သလား။ ခြယ် မကြောက်ဘူးနော်။ ဒါကြောင့် အဖော်မပါဘဲ ဒီဘက်ကို
တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကိုယ့်အပြစ်ပဲထားပါတော့”

နေဇင်လတ်က အလျှော့ပေးလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီမိန်း
ကလေးက ညီမလေးကဲ့သို့ ချစ်စနိုးရင်းနှီးမိ၏။ အကြောက်အရွံမရှိ
မြယမုန်ကြိုက် တစ်ယောက်တည်းလာရဲကတည်းက ဒီမိန်းကလေးသည်

သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်မှန်း သူ့အကဲခတ်မိသည်။

ဒီမိန်းကလေးသည် ခင်မင်စရာကောင်းလှသည်။ ဟန်ဆောင်တာမရှိဘဲ အားလုံးအပေါ် ရင်းနှီးဖော်ရွေ ခေါ်ပြောနေသဖြင့် မကြာမီ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ပေါ်သွားသည့် မြယမုန်၏ ပြဿနာတွေကြားမှာ ကြားညှပ်ပါသွားမှာကို သူ မလိုလားချေ။

အတူတူလျှောက်လာကြရင်း ရှေ့သို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေသည်။

“ဟိတ် ... ကိုယ်တို့အကြောင်းတွေ တွေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

မြယ် အနည်းငယ်တော့ လန့်သွား၏။ ပြီးတော့လည်း သူ့ကို မော့ကြည့်မိသွားသည်။ သူက ဘာကြောင့် သူတို့ကြောင်း ခြယ် တွေးနေတာသိရတာလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံသင့်ဘူးဟု အချက်ပေးခေါင်းလောင်းမြည်နေသည်။ ဤအိမ်တွင် လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းသည် အရိုးသားဆုံးပြောရလျှင် ကိုယ့်ရောဂါနှင့်ကိုယ် သေဆုံးကြတာ ဖြစ်နိုင်သလို တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ပယောဂကြောင့်လည်း သေဆုံးနိုင်သည် မဟုတ်လော။ ဒါကြောင့် ဆွေရယ် မျိုးရယ် မခွဲခြားဘဲ အားလုံးကို မသင်္ကာမှုစက်ကွင်းတွင်း၌ ထည့်ထားသင့်သည်။

နောက်ပြီး ဝေဝေစိုးနှင့်နှင်းဆီနီဆိုသော မိန်းကလေး (၂)

သောက်၏ သေဆုံးမှု။ ထိုအရာကို အသေအချာ မသိသေးဘဲ ခြယ်အားမှ အဆုံးစွန်တွေး၍ မရချေ။

ဤအကြောင်းကို ကိုနေဇင်လတ်သည် သိနေမည်ဖြစ်သည်။ ဥနေ သက်မာပြောလာမည့်အချိန်ထိ မစောင့်နိုင်သဖြင့် ကိုနေဇင်လတ်ကို မေးဖို့ ခြယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒါကို သူက ခြယ် အတွေးတွေအား သိနေသည့်အတိုင်းမေးလာတော့ ခြယ် လန့်တာပေါ့။ သို့သော် ဟန် ကိုယ့်ဖို့၌ သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကြီးတို့အကြောင်းတွေကို ခြယ် တွေးနေတာ။ မြယမုန်အိမ်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ သက်မာ ပြောကတည်းကပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ အခု စိတ်ဝင်စားမှုက မတူဘူးလေ။ ကိုကြီးတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခြယ်တို့ တစ်မျိုးထင်ကောင်းထင်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ သူများရဲ့ အိမ်တွင်းရေးကို သိချင် စပ်စုနေတဲ့ခြယ်ကို မလိုလားခြင်းတွေပေါ့။ ခြယ် စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး”

“မထင်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့မိသားစုက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်ညှို့သည်ကိုမှ မလိုလားတာ မရှိပါဘူး။ မင်းစိတ်ထဲမှာ အနေခက်တာမျိုး အားနာတာမျိုး မဖြစ်ပါနဲ့။ မြယမုန်ရဲ့သိက္ခာကို မထိခိုက်ဖို့ ကိုယ်တောင်းဆိုချင်တယ်။ ကျွန်တာတော့ မင်းစုံစမ်းချင်သလို စုံစမ်းလို့ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်မှာ အတွေးတွေ

အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့... ခြယ် တွေးသလို ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကိုကြီးဆီက တစ်ခုခုသိချင်တယ်”

“ဘာလဲ... ဝေဝေစိုးတို့အကြောင်းလား”

“ရှင်”

ခြယ် အံ့သြလွန်းစွာ မော့ကြည့်တော့ သူက ရယ်မောရင်း ခြယ်ထံမှအကြည့်လွှဲတယ်။ သို့သော် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိတ်မကောင်း သည့် အရိပ်တွေ၊ ကြေကွဲနေသည့်အရိပ်တွေကို မြင်ရသဖြင့် ခြယ် မှားသွားပြီလားဟု တွေးမိသည်။

“ဟို... ခြယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခုနက မေးခွန်းတွေကို ရုပ်သိမ်းပါရစေ”

“ကိုယ့်ကို အားနာလို့ မဟုတ်လား။ ရပါတယ်... ကိုယ်ပြော ချင်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတယ်။ မင်း နားမထောင်ချင် ရင်တောင် နားထောင်ဖို့ ကိုယ် တောင်းဆိုချင်တယ်။ နားထောင်မယ် မဟုတ်လား”

“နားထောင်မှာပေါ့”

အခန်း (၇)

“ဝေဝေစိုးက ရတနာရဲ့ညီမဝမ်းကွဲပါ။ ကိုယ်ခွဲရတနာက သူငယ်ချင်းပေါ့။ ဝေက ရန်ကုန်မှာနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ် ဆောင်း ဘွင်းမှာ ခြယ်လိုပဲ ရောက်လာခဲ့တယ်...။

အရွယ်အားဖြင့်လည်း မိသက်ထက် (၂) နှစ်လောက်ပဲ ကြီး တယ်။ ရတနာ့ဆီ အလည်သဘောနဲ့ရောက်လာတာ။ သူနဲ့အတူ နှင်းဆီနီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလည်း ပါလာတယ်...။

သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စရိုက်က ဆန်ကျင် ဘက်ပဲ။ ဝေက အေးဆေးတယ်၊ စကားနည်းတယ်၊ ဘယ်မှ သွားတာ လာတာလည်း မရှိဘူး။ နှင်းဆီနီကတော့ လူငယ်ပီပီ သွက်လက် ချတ်လတ်တယ်။ စူးစမ်းလိုစိတ် ရှိတယ်”

“သူတို့ရောက်လာတယ်၊ စရိုက်မတူဘူး ဟုတ်ပြီ”

ခြယ် စကားစထောက်ပေးတော့ ကိုနေဇင်လတ်က ဆက်ပြောသည်။ နေမြင့်လာတော့ နှင်းတွေလည်း ပျောက်ကုန်ကာ နေထူပူပြင်းနေပြီ။

“ကိုကြီးခွဲရတနာက ဝေရောက်လာတော့ ကိုယ်နဲ့ သဘောတူတယ်။ ဝေကလည်း ကိုယ့်အပေါ် သဘောကျပါတယ်။ ဝေဟာ သာမန်ယောက်ျားတွေ မငြင်းနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိတယ်။ ပညာတတ်၊ ရုပ်ချောပြီး မိန်းမပီသတဲ့ ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိပါ။ ကိုယ်က သူ့ကို မိသက်လိပ် သဘောထားတယ်။ စေ့စပ်ဖို့ကို ကိုယ် လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် သူ့ကိုမချစ်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံတာနဲ့ ပေါက်ဖွားလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲလို့ ကိုယ်က ခံယူတယ် ...”

ကိုယ်ငြင်းပေမယ့် သူတို့က မလျှော့ဘူး။ အတင်းတိုက်တွန်းချင်ကြတယ်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတဲ့အတွက် လိမ္မော်ခြံမှာ သွားနေရုံစဉ်းစားပေမယ့် မိန်းကလေးကို မလိုချင်လို့ ရှောင်ထွက်သွားတယ် ဘာညာအသံထွက်ရင် ဝေ သိက္ခာကျမယ်။ ဝေ့ကို ပုံမှန်ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် နှင်းဆီနီနီတော့ ကိုယ် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တယ်။ သူက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပွင့်လင်းတယ်လေ။ ဝေ့ကျတော့ မိန်းမပီသတဲ့စိတ်ရှိတော့ မနာလိုတာ၊ ဝန်တိုတာတွေ ရှိတယ်။ ခြယ်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို အတင်းတုတ်တတ်တဲ့လူလို့ မထင်စေချင်ဘူး။

“မထင်ပါဘူး”

ဖြေသာ ဖြေလိုက်ရပေမယ့် ခြယ်စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ခြစ်သွားရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုနေဇင်လတ်၏အပြောတွေက နှင်းဆီနီဆိုသော မိန်းကလေးဘက် စိတ်ယိုင်နေသည့် သဘောကိုတွေ့ရ၏။

ကိုနေဇင်လတ်က ကိုနေမျိုးလတ်တို့ ဝေဝေစိုးနှင့် အတင်းသဘောတူနေပေမယ့် ဝေဝေစိုးကို သဘောမကျဘဲ သူမနှင့်အတူ ပါလာသော သူငယ်ချင်းနှင်းဆီနီကိုသာ သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ဝေဝေစိုးကို သတ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အို ... ကောက်ချက်ချချစော၍ မဖြစ်သေးပါ။

“ခြယ် ဘာတွေ့နေလဲ ကိုယ်သိတယ်”

“ဟင်”

ခြယ်ကလည်း ခြယ်ပဲ။ သူများရဲ့အတွေးကို ခန့်မှန်းတတ်သူ ခေ့တွင် သူမကောင်းကြောင်း တွေးမိသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ငြင်းဆန်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ တွေးထားရမှာပဲလေ။ ဒီအမှုကို ဘယ်သူမှ ခြယ်ကိုမအပ်ပေမယ့် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ ခြယ်ကြိုးစားမယ်။ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က ခြယ် စဉ်းစားထားတာနဲ့ လွဲချင်လွဲမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မှန်ချင်လည်း မှန်မယ်။ အတတ်ပြောလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုမပေါ်ခင်စပ်ကြားမှာ အားလုံးကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“အမှုမှန်ပေါ်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

သူ ခြယ်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်မိ၏။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူထက် (၁၀) နှစ်နီးပါး ငယ်သော မိန်းကလေးသည် မကြောက်မရွံ့နှင့် ဤလူသတ်မှုထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေ သဖြင့် သူမ တစ်ခုခု ထိခိုက်နှစ်နာမှာ စိုးရိမ်မိ၏။

သူမစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ဝေဝေစိုးအား သတ်သူအဖြစ် ထင်နေ တာကိုသိပေမယ့် သူ ဘာမှမပြောလိုပါ။ ဤလူသတ်တရားခံ အစစ် အမှန်သည် သူမကိုသတ်ဖို့ ဦးတည်လာမှာကို သူ မလိုလားပါ။

ကလေးဆန်သောမျက်နှာနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်သော သူမ၏စိတ်များသည် ခပ်ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘဲ လေးနက်လျက်ရှိကြောင်း မနေ့တစ်နေ့က တွေ့ရပေမယ့် သူ အကဲခတ်မိ၏။ ဟန်ဆောင်တတ် ခြင်း မရှိသည်ကလည်း ပို၍ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ကိုကြီး”

“ဪ... အင်း။ ကိုယ်နဲ့ဝေကို သဘောတူကြတယ်။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်ကနေ ရတနာရဲ့မိဘတွေကနေ ကိုယ့်ကို လိုလား ကြောင်း ဖွင့်ဟလာခဲ့တယ်။ ကိုယ် ငြင်းခဲ့ပေမယ့် ကိုကြီးတို့က ကိုယ်နဲ့ သူ့ကို နှစ်ယောက်တည်းရှိဖို့ အမြဲတမ်း ဖန်တီးလာခဲ့တယ်။ ပြဿနာ ဖြစ်ရတယ်။ လိဇွော်ဗြို့မှာ အဲဒီနေ့က အိမ်ကိုမပြန်ခဲ့ဘူး။ ညနေ အတော် နေဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဝေရောက်လာခဲ့တယ်။ မှောင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးနဲ့အတူ ရှိနေတာမျိုး မဖြစ်သင့်လို့ ကိုယ့်ခြံစောင့်

ဦးစိုင်းကျော်ကို အနားမှာခေါ်ထားခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့အိမ်ပြန်ရောက် တော့ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတယ်”

“ထမင်းစားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ကိုကြီးတို့နဲ့ စကားပြော နေချိန် ဝေက အပေါ်ထပ်တက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန် ပြုန်းခိုင်း မီးပြတ်သွားတယ်။ ခဏဆို ခဏလေးပါ။ အားလုံး အောက်ထပ်မှာ မီးစက်နှိုးနေတဲ့အချိန် အပေါ်ထပ်ကနေ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြားရလို့ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ဖို့ ကြံရုံရှိသေးတယ်။ လှေကားထိပ်ကနေ ခြေးလာတဲ့ ဝေ အရှိန်လွန်ပြီး ပြုတ်ကျတာ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းမမိဘဲ အောက်ထပ်မရောက်ခင် တားဆီးနိုင်ပေမယ့် တစ်ခါတည်း ဇက်ကျိုး သေသွားခဲ့တယ်”

“မီး ဘာကြောင့်ပျက်တာလဲ။ အော်သံကြားကြားခြင်းမှာ ဘယ်သူမှ အပေါ်ထပ်ကို တက်ဖို့ မကြိုးစားကြဘူးလား”

“ခြယ် မေးသင့်ပါတယ်။ အော်သံကြားပေမယ့် မိုးသံ လေသံတွေနဲ့ ရောနေတာကြောင့် နားကြားမှားတာလားလို့ စူးစိုက် နားထောင်နေတဲ့အချိန် လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ မီး ဘာကြောင့်ပျက်ရလဲဆိုတော့ ဒီလို မိုးသံကြီးမဲကြီးရွာရင် မီးပျက်တာ ခဏလေး မီးချိန်းတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပူပူပင်ပင်မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့တာ။ ဒါကို တစ်စုံတစ်ဦးက အခွင့်ကောင်းယူတာဖြစ်နိုင်သလို တစ်ယောက် တည်းရှိနေချိန် မီးပျက်သွားတော့ ကြောက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ထင်ယောင်

ထင်မှားဖြစ်ပြီး အော်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တယ် ဟုတ်လား”

ခြယ်က အံ့ဩသလို မေးလိုက်သည်။ သူက ခြယ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ ...

“ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မေမေနဲ့ဖေဖေ သေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိမ်သားတွေ အလုပ်သမားတွေက မကျွတ်လွတ်ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ ကိုယ်တို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မမြင်ဖူးတော့ မယုံဘူး။ တစ်ခါတလေ ဝေက ကိုယ့်ကိုပြောဖူးတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဖေဖေကို မြင်ရတယ်တဲ့။ ကိုယ်တို့က မယုံတော့ ဝေ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်”

ဖြစ်နိုင်သလို မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ပေမယ့် ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့ချေ။

“ရဲတွေကကော ဘယ်လိုပြောလဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ခြယ်ရား၊ သူ့ဘာသာသူ အကြောက်လွန်ပြီး သေဆုံးတာမို့ ဘယ်တရားစွဲလို့ရမှာလဲ”

ခြယ် အလိုမကျသလို ဖြစ်သွား၏။

“မဝေစီစိုးဆုံးတော့ နှင်းဆီနီကကော ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလား”

“ခြယ်တွေ့သလို နှင်းဆီနီကတော့ သူ့အလိုလို သေဆုံးတာ

မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆပြီး စုံစမ်းနေခဲ့တယ်”

ဒီရဲ့ကြားမှာ မြှုပ်ကွက်တွေ အတော်များများရှိခဲ့သည်ဟု ခြယ်ထင်၏။

“ဒီကြားမှာ ပြောစရာရှိတာက တိုက်ဆိုင်မှုရှိတယ်လို့ ဆိုရမလားမသိဘူး။ မေမေကလွဲရင် ကျန်သေဆုံးတဲ့လူတွေ သေဆုံးတဲ့ နေ့ဆိုရင် မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာတဲ့အချိန်တွေလေ။ ဒါကြောင့် မြယမုန်မှာ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာပြီဆိုရင် သတိထားနေကြရ တယ်။ ကိုယ်က အဲဒါတွေ သိပ်မယုံပေမယ့် သေတဲ့သူတိုင်းက ဒီမိုးရွာတဲ့အချိန်တွေမှာပဲ သေဆုံးတာမို့ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံရတယ်။ ထူးခြားတာတစ်ခုက မိုးရွာတာ မုန်ပေမယ့် သူ့ရာသီမဟုတ်ဘဲ ရွာတာ။ ဘိုးဘိုဆုံးတော့ နွေဦးမှာ၊ ဖေဖေဆုံးတော့လည်း နွေရာသီမှာ၊ ဝေဆုံးတော့ ဆောင်းရာသီ”

“အင်းလေ ... ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ မနှင်းဆီနီက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲ။ သူလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂကြောင့်လား”

“ဟင့်အင်း ... နှင်းဆီနီက မြွေပေါက်ခံရလို့”

“ဘယ်လို မြွေပေါက်တယ် ဟုတ်လား။ မြယမုန်ကြီးမှာ မြွေရှိသတဲ့လား”

“ပိုနိုင်တာပေါ့ ... ချုံနွယ်တွေ ရှင်းလင်းတာမုန်ပေမယ့် သူက အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပဲ။ သွားလာနေတာမျိုးတော့ ရှိမှာပဲ”

ခြယ် အံ့ဩတာကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်၍မရဘဲ သူ့ကို

မော့ကြည့်မိ၏။ သူ့က စကားခဏရပ်ကာ ထသွား၏။

ခြယ်လိုက်ကြည့်မိတော့ နေရောင်ရရှိရန် အပေါ်မှ အမိုးတွေကို ဖယ်လိုက်တော့ ပိုက်ကွန်အနက်ရောင်ကဲ့သို့ ပန်းပင်ဖိုးသည့် အမိုးကို တွေ့ရ၏။ သူ့က အမိုးတွေကို ဝါးတန်းနှင့်ဖိပြီး ပြန်လျှောက်လာကာ ...

“နှင်းခါးရိုက်မှာစိုးလို့ မိုးထားတာလေ။ အကြမ်းခံနိုင်တဲ့ ပန်းပင်တွေရှိသလို အကြမ်းမခံတဲ့ပန်းပင်တွေရှိတော့ မိုးထားရတယ်။ အလင်း၊ အမှောင်ညီမှလေ။ သိပ်လင်းနေ၊ သိပ်မှောင်နေတာမျိုး ဦးတည်နေရင်တော့ မကောင်းဘူးလေ”

* * *

အခန်း (၈)

“ခက်တာတစ်ခုက နှင်းဆီနီက အကြောက်အရွံ့မရှိဘူး။ တားထားတာမျိုးရှိပေမယ့် နားထောင်ချင်မှ နားထောင်တော့လေ။ ကိုယ့်စိတ်ထင် သူ့ရဲ့ စူးစမ်းလိုစိတ်က သူ့ကို သတ်တာလိုထင်တယ်။ ဝေဆုံးပြီးတော့ တစ်လပြည့်ဆွမ်းသွတ်တဲ့နေ့ကပဲ ကံကြမ္မာဆိုးက မြွေမုန်ခြံကို ဝင်လာပြန်တယ်”

“ခြယ် တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“ဝေဝေစိုးနဲ့ နှင်းဆီနီရဲ့ အလောင်းတွေကို ဒီ မြွေမုန်ရဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ သင်္ကြိုဟ်ခွင့်မပေးဘူးလား”

သူက ခြယ်ကို အားနာသလိုကြည့်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို လားရှိုးသူသန်မှာ သင်္ကြိုဟ်ရတယ်။

ဒီ မြယမုန်ရဲ့သင်္ချိုင်းက မြယမုန်အိမ်သားတွေအတွက်ပဲမို့ပါ။ ဒီအိမ်မှာ သေပေမယ့် အိမ်သားမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါက အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုး ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းက ဆိုပါတော့”

“တကယ်လို့ ရပ်ဝေးမှာဆုံးတာမျိုး ဆိုရင်ကော”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ဟိုမှာပဲ သင်္ချိုဟ်ပြီး ပြာယူရတာပေါ့။ သက်မာရဲ့အဖေအမေက ရပ်ဝေးမှာဆုံးတာဆိုတော့ မီးသင်္ချိုဟ်ပြီး အရိုးပြာကို ဒီခြံဝန်းထဲမှာ ဂူသွင်းတယ်။ မဖြစ်မနေမို့လေ။ ကျန်တဲ့ အမျိုးအဆွေတွေကိုတော့ မြေမြှုပ်တယ်။ မီးမသင်္ချိုဟ်ဘူး”

“မီးမသင်္ချိုဟ်ဘူး ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ ဒါကတော့ နောက်ပိုင်း ကိုယ်တို့လက် ထက်လောက်ဆိုရင်တော့ မီးသင်္ချိုဟ်ဖို့ များမယ်ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“လူဦးရေပိုများလာတဲ့အတွက် မြေမြှုပ်သင်္ချိုဟ်ဖို့ မြေနေရာ ယူတယ်။ တော်ကြာ မြယမုန်ခြံဝင်းကနေ မြယမုန်သင်္ချိုင်းဖြစ်သွားမှာ ပေါ့”

“ဦးဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့ကော မြေမြှုပ်တာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေကတော့ သူ့အပြစ်သူသိတဲ့အချိန်က စပြီး ဒေါ်မိမိကြီးမတီ အတည်တကျ ယူခဲ့ပေမယ့် အတူတူမနေကြဘူး။ ဒေါ်မိမိကြီးက တစ်ခန်းသင်သင်၊ ဖေဖေကတော့ မေမေနဲ့နေခဲ့တဲ့ အခန်းမှာပဲ နေတယ်လေ”

ဆွေးမြည့်နေသည့်သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခြယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ သည်။ အားကိုးရာမြင်းမိုရ်တောင်ကြီး မဟုတ်လား။

“ငိုက်ဆာပြီလား”

“ဟင်”

“ထမင်းဆာပြီးလားလို့ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီလေ”

“မဆာပါဘူး ကိုကြီးရဲ့။ ကိုကြီးပြောတာ နားထောင်ပြီး ခိုက်ဆာဖို့တောင် သတိမရတော့ဘူး”

“ကိုယ်က အပြောကောင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ဝေဆုံးတဲ့အချိန်က ပြဿနာတက်သေးတယ်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ရတနာက ဒီမြယမုန်မှာ ဂူသွင်းစေချင်တယ်။ ကိုကြီးကော ကိုယ်ပါ လက်မခံဘူး။ လားရှိုးသူသားမှာပဲ မီးသင်္ချိုဟ်တဲ့အတွက် အတော် စိတ်ဆိုးသွားကြတယ်။ အဲဒီကတည်းက စပြီး ရတနာ့မိဘ ဆွေက ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုအပေါ် အမြင်မကြည်လင်ကြတော့တာ”

“ဪ”

“ဝေဆုံးပြီး တစ်လပြည့် လလယ်ဆွမ်းသွတ်တဲ့နေ့မှာ အား သုံး လူ့တက်စုံ အိမ်မှာရှိနေကြတယ်။ အလုပ်တွေလည်း ရှုပ်နေကြတာ ပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားတောင် အေးအေးဆေးဆေး မပြောနိုင်ကြဘူး။ မိုးကလည်း မနက်ကတည်းက အဆက်မပြတ်

ရွာနေတယ်။ သဲသဲမဲမဲမဟုတ်တော့ ဘယ်သူမှလည်း သိပ်အလေးအနက် မထားကြဘူး။ ညရောက်တော့ အားလုံး ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ကိုယ်တောင် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာကြည့်နေသေးတယ်။
(၁၀) နာရီလောက်ကျတော့ ကိုယ် အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်။ မိုးတွေရွာနေလို့ ခြိမ်းတွေမှိတ်ထားခဲ့တယ်။ မနက်လည်းရောက်ရော နှင်းဆီနီဆုံးတာ သိရတယ်။ တစ်ညလုံး မိုးရွာထားတာကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြောဟောက်နေပြီး”

“ကျွတ် ကျွတ် ... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။ သူက ဘာလို့အိမ်ပြင်ရောက်နေရတာလဲ။ သူ အပြင်ရောက်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလား”

“အင်းလေ ... အဲဒီလို တစ်ယောက်ယောက်က ထခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းနိုင်တာပေါ့။ ခက်တာက တော်ရုံတန်ရုံဆို မြယမုန်အိမ်သားတွေက ညလယ်စာ ထစားကြတာ မျိုး မရှိဘူး။ စားဖြစ်ရင်တောင် အိပ်ခန်းတိုင်းမှာ ရေခဲသေတ္တာနဲ့ မုန့်တွေ ထည့်ထားတော့ ဘယ်သူမှ အောက်ကို တကူးတက ဆင်းမစားကြဘူး”

“ကိုကြီးကော မခံစားရဘူးလား”

“ဘာလို့ခံစားရမှာလဲ။ ခြယ်က ကိုယ်နဲ့နှင်းဆီနီကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်နေတာလား။ သူ ပွင့်လင်းတာကို သဘောကျပေမယ့်

ချစ်ကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်အိမ်ဝန်းမှာဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်မှာလဲ။ ခြယ်အပေါ် ဒီအကြံမ္မာဆိုးဝင်မှာ ကိုယ် မလိုလားဘူး”

“ဘာလဲ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား။ ခြယ် မကြောက်ပါဘူး”

“ဘာအတွက် ကိုယ်က ခြိမ်းခြောက်ရမှာလဲ”

“မသိနိုင်ဘူးလေ။ ကိုကြီးရဲ့စကားက ဒီကံကြမ္မာဆိုး ခြယ်အပေါ် ရောက်မလာအောင် အခုပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒများ ရှိမလားလို့”

“ခြယ်ရာ ခြယ်လေ့လာချင်ရင် ကိုယ် အစကနေအဆုံးထိ တူညီမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ။ ဒီကံကြမ္မာဆိုး မဝင်နိုင်အောင် ကိုယ် အောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီး”

“ဒီ မြယမုန်အကြောင်း ပိုစိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်လား။ စာရေးဖို့ကော ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... လာခဲ့တဲ့ညဉ့်ရွယ်ချက်ကိုက မြယမုန်ရဲ့သာယာငြိမ်မူကိုရေချင်လို့လေ။ အခုလို သွေးဖုံးလွှမ်းနေတဲ့အိမ်မှန်း မသိဘူး။ ခြယ်စိတ်ကတစ်မျိုး။ အလွယ်တကူ ပေါ့ပေါ့လေးရေးရတာ မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပါဝင်လှုပ်ရှားပြီး ဆေးရတာမျိုးကြိုက်တော့ ကြုံမယ့်အန္တရာယ်သိပေမယ့် ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြေးဖို့အတွေး ဝင်ကိုမဝင်တာ”

“ခြယ်ကိုမြင်ကတည်းက ခေါင်းမာတဲ့မိန်းကလေးမှန်း ကိုယ် သိနေပြီးသားပဲ။ သက်မာက တစ်ခါတလေ ရန်ကုန်က သူ့သူငယ်ချင်း အကြောင်း ပြောတတ်ပေမယ့် အမှတ်တမဲ့ထားခဲ့တယ်။ အခုလို ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးမှန်း မသိခဲ့ဘူး”

“အတင်းမမြှောက်ပါနဲ့ ကိုကြီးရဲ့။ ခြယ်မှာ ကျွေးစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ခြယ်ကလဲ”

တလက်လက်တောက်ပနေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက အထင်ကြီးမှုတွေနှင့် ပြည့်နေသဖြင့် အနေခက်စွာ ရယ်ရင်း ခြယ် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ...

“ကဲ ကဲ ... သွားရအောင် ခြယ် ခိုက်ဆာပြီ”

“အခုမှပဲ ခိုက်ဆာရမှန်း သိတော့တာလား”

“အင်းပေါ့ ... ကိုကြီးက သိပ်အပြောကောင်းတာကို ကိုကြီးတောင် စာရေးဆရာလုပ်လို့ရနေပြီ။ သူ့များ စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောတတ်တာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာလဲ ... ခြယ်ကလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်မြှောက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အမှန်ပြောတာပါ ကိုကြီးရဲ့ ... အဟင်း”

အခန်း (၉)

မနက်စောစောထပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ စာရေးဖို့ ငြိုးစားထားသည်။ ဤ မြယ်မုန်အိမ်အကြောင်း အခြေခံရေးမှာမို့ အတ်လမ်းဆင်ရတော့သည်။

ခေါက်ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာက သေးလည်းသေး၊ ပေါ့လည်း ပေါ့သဖြင့် ဝန်နည်းသည်။ ခြယ်က ဟိုတုန်းက တော့ စာရွက်ထဲမှာပဲ ချရေးပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းမှာ ကွန်ပျူတာ နဲ့ပဲ ရေးဖြစ်တော့သည်။

ပထမဆုံး မြယ်မုန်ခြံဆိုသည့်နေရာမှာ ပုန်းညက်မြိုင်အဖြစ် အစားသွင်းပြီး ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရပုံ၊ ထိုအိမ်ကြီးရဲ့ အရှုပ်ထုပ်ကို စတင်ဖတ်ဖွဲ့သည်။

ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် ဦးဘုန်းလတ်တို့၏ ဟိုအရင်က အရှုပ်ထုပ် အကြောင်း ချန်လှပ်ကာ ဦးဘုန်းလတ် သေဆုံးသည့်နေရာကနေ စရေးသည်။

ဦးဘုန်းလတ်နေရာမှာ ဦးကျော်စွာ၊ ဒေါ်မိမိကြီးနေရာမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ကိုနေမျိုးလတ်နေရာမှာ ကိုနေမင်း၊ ကိုနေဇင်လတ်က ကိုနေလင်း၊ မရတနာက သန္တာ၊ သော်ဇင်လတ်က သော်ဇင်၊ သက်မာက နွယ် ဖြစ်၏။

ထိုပုန်းညက်မြိုင်အိမ်သို့ ရန်ကုန်မှာ ဧည့်သည်မိန်းကလေး နှစ်ဦးဖြစ်သော နီနီနှင့်သွယ်သွယ်တို့ ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာခင် အသေဆုံးနှင့် သေကြရပုံ၊ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးစလုံးမှာ ကိုနေလင်း နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာကြသူများဖြစ်သည်။

ထိုအမှုတွင် ရဲက မသင်္ကာဖြစ်နေသူမှာ ရုပ်ချော သဘော ကောင်းသော ကိုနေလင်းကိုဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ဒေါ်မလား မသိ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးသည် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း သည့်နေ့တွင် ဆုံးပြီး သေပုံသေနည်းမှာ အတူတူပင်ဖြစ်နေတော့ သည်။

ထိုအမှုကိုကိုင်တွင်ဖို့ ရောက်လာသူကတော့ စုံထောက်မလေး စိမ်းပင်ဖြစ်သည်။

“အဟင်”

ရေးပြီးသမျှကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း ခြယ် ရယ်ချင်သွားသည်။

အိမ်ထဲကွယ်ကွယ် စုံထောက်နေရာမှာထားပြီး ကိုနေဇင်လတ်ကိုတော့ သေသရိုသော တရားခံအဖြစ် ဖတ်ကောင်ပွဲထားသည် မဟုတ်လား။

ကွန်ပျူတာပိုင်ကိုပိတ်ရင်း ခြယ် အတွေးတွေနှင့် ကျန်ခဲ့ကာ ခြောင်းပေါက်မှာ ခိုရပ်မိသည်။

ကိုနေဇင်လတ်၏ ဥပဓိရုပ်မှာ မိန်းကလေး (၂) ယောက်ကို ချက်ရက်စက်စက် သတ်မည့်သူ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ခန့်ညားတည်ငြိမ်သော သူပင်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လူသတ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။

သို့ပေမယ့် သူပြောသည့် စကားအသွားအလာများကို နား ဆောင်ရာတွင် သူသည် တစ်ခုခုကိုများ လျှို့ဝှက်ထားလေသလားဟု ခြယ် သံသယပွားမိသည်။ ထိုအရာတ ဘာလဲဆိုတာကို ခြယ် သိချင် သည်။

ကိုနေဇင်လတ်ကို သံသယရှိသူအဖြစ် သွတ်သွင်းထားပေ မည် မသေချာ။ တကယ့်လူသတ်သမားအစစ်သည် အတွင်းလူလား။ အပြင်လူလား။

လူသတ်သမားသည် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသောညမှာ ချွေးပြီးကျူးလွန်သွားခြင်းသည်ပင် ထူးဆန်းနေသည်။ သာမန်အားဖြင့် ဆောင် မိန်းကလေးသဘာဝအရ မိုးပြင်းထန်စွာ ရွာခြင်း၊ မိုးခြိမ်းခြင်း တို့ ကြောက်ရွံ့ကြသည်မဟုတ်လား။

ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူသတ်သမားသည် မိန်းမ သဘာဝကို ကောင်းကောင်းကြီးသိသူဖြစ်ရမည်။ ဒါဆိုလျှင် လူသတ်

သမားသည် မိန်းကလေးများဖြစ်သော ဒေါ်မိမိကြီး၊ မရတနာ သက်မာတို့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ်ပဲ ပြန်ငြင်းလိုက်၏။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ခြယ် ဒီမှာရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ် (၁၀) ရက်အတွင်း ဒေါ်မိမိကြီး ကို လေ့လာမိသလောက် အောက်ထပ်သို့ မဆင်းဖြစ်ချေ။

အခန်းတံခါးပိတ်နေကာ တရားခွေဖွင့်၊ တရားထိုင်နေတတ် သည်။ တကယ်လို့ သတ်သည်ထား ဝေဝေစိုးတို့ကို ဘာ ရန်ငြိုးရန် မှမရှိဘဲ ဘာကြောင့်သတ်ရမည်နည်း။

မရတနာသည် ပိုဆိုးသည်က သေဆုံးသူ၏ညီမ ဖြစ်သော ကြောင့် တရားခံမဖြစ်နိုင်ချေ။

ခြယ်တွေးသလို ရဲကလည်း တွေးမည်သာ။ အားလုံးက လွတ်စေဖြစ်နေသည့်အချိန် ကိုနေဇင်လတ်တစ်ယောက်တည်း မလွတ် ချေ။ ထိုသို့ မသေချာသေး၍လည်း ရဲက မင်းတို့ကိုစောင့်ကြည့်ခိုင်း တာပေါ့။

ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ ဆံပင်သပ်တင်လိုက်နှင့် ခြယ် တစ် ယောက်တည်း အတွေးတွေနှင့် ရှုပ်နေသည်။ နာရီကို ပုံကြည့်တော့ ည (၉) နာရီခွဲနေပြီ။

ဘုရားရေ။

မနက်စာ စားချိန်သို့ပင် ကျော်လွန်နေပြီ။ တော်ကြာ ခြယ်ကို ယခုထက်ထိ အိပ်ရာမထသော အိပ်ရေးပုတ်သည့် မိန်းကလေးအဖြစ်

ထင်နေမှ ဒုက္ခ။

ကွန်ပျူတာကို အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့၏။ မျက်နှာကတော့ အပူသားပင်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရချေ။ ထမင်း ချက်သော ဒေါ်ကြီးသာနှင့် မိကျော့။ မိကျော့က ခြယ်ကိုမြင်တော့ ကော်ဖီခွက်ထဲ ကော်ဖီထည့်ပေးရင်း ...

“မနက်က မမကို လာခေါ်သေးတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

စာထဲ စိတ်ဝင်စားသွားသည်နှင့် အကုန်လုံးမေ့သွားသည့် စိတ်က ခြယ်ကို ဒုက္ခပေးတော့သည်။

“အစ်ကိုလေးကတော့ စာရေးနေတယ်ထင်တယ်၊ သွား မခေါ်နဲ့ဆိုလို့”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ကိုနေဇင်လတ်ကို ကျေးဇူးတင်သွားရသည်။ မဟုတ်ရင် ခြယ်တော့ ရှက်လို့ပဲ သေရတော့မည် ထင်သည်။

“ကိုနေဇင်လတ်ကော မမြင်ပါလား”

“အစ်ကိုလေးက လိမ္မော်ခြုံမှာ ဆေးဖြန်းစရာရှိလို့တဲ့။ ဒီနေ့ ည ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ မမသက်ကတော့ ညနေပြန်လာမှာပါ”

“ဪ”

ဘယ်သူမှမမြင်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စားသောက်ပြီးတော့

မိကျော့ ကန်စွန်းရွက်သင်နေသည့်နားတွင်ထိုင်ကာ ကူဖိုပြင်တော့...

“မလုပ်ပါနဲ့ မမခြယ်ရဲ့၊ မမသက်မြင်ရင် ဧည့်သည့်ကိုခိုင်းတယ်ဆိုပြီး မိကျော့တို့ အဆူခံနေရဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဘယ်သူမှ ဆူစရာမရှိပါဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ခြယ်ဘာသာပျင်းလို့ ကူညီတာပဲဟာ”

“ပျင်းရင် ခြံထဲပတ်ကြည့်ပါလား။ မိစူးအလုပ်ပါးနေတယ်။ သူ့ကိုခေါ်သွားလေ”

ဘယ်လိုမှ အကူမခံသဖြင့် ခြယ် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နေပြင်နေပြီ နှင်းကွဲနေပြီ။ အိမ်ရှေ့ဘက် မြေဦလမ်းတွင် လက်နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်းအတွေးတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက်။

“အမယ်လေး”

အတွေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသောအရာကြောင့် ခြယ် ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်ပြီး

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးပစ်လိုက်၏။ ရပ်နေသူက ဦးယက္ခဆိုသည့်လူ။ ကိုယ့်ဘာသာမနေဘဲ အဘယ်ကြောင့် ခြယ်နောက်တည့်တည့်တွင် လာရပ်နေရသနည်း။

“ဆောရီး... တော်တော်လန့်သွားသလား”

“လန့်တယ်၊ လန့်တယ်”

ဒီလူကိုမြင်တိုင်း ခြယ်စိတ်ထဲတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမဆိုထားနှင့် မတတ်သာလို့ ပုံစံနှင့်တောင် မနှုတ်ဆက်ချင်ပါ။ ထိုလူကို ရှောင်ကွင်းပြီးသွားတော့...

“မြယမုန်အကြောင်း ဝတ္ထုရေးမလို့ဆို”

“ဟင်”

ဒီလူက ယခု ခြယ်နှင့်တွေ့ဆုံတာ ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့် ခြယ်စာရေးဖို့ ကြံနေသည်ကို သိရသနည်း။ ပြီးတော့ လိမ္မော်ခြံမှာပဲ အမြဲတမ်းရှိနေသည့်လူ။ သူက ခြယ်အတွေးတွေကို သိသည့်ပုံစံနှင့်။

“ကိုနေဇင်လတ်က လိမ္မော်ခြံမှာလာတုန်းက ပြောပြတယ်လေ။ မင်းက စာရေးဆရာမလည်း ဟုတ်တယ်။ အခု မြယမုန်မှာ ခြစ်ခဲ့တဲ့အမှုအကြောင်းလည်း ရေးချင်တာတဲ့ ဟုတ်လား”

“... ..”

“ဝေဝစိုးတို့ သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတော် စိတ်ဝင်စားသင့်ပါတယ်”

“ရှင်ကကော လိမ္မော်ခြံသွားဘူးလား”

“သွားမှာပါ။ ခြံမှာ အရေးကြီးလို့ အိမ်ရာလိပ်တောင် ပြန်လာထူတာလေ။ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဦးယက္ခက ခြံမှာနေတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့အတွက်

အိမ်ရာလိပ် လာယူတာလဲ”

“အရေးကြီးတဲ့အချိန်တွေ နေရတာပေါ့။ ရံဖန်ရံခါတော့ အိမ်မှာ ပြန်အိပ်တယ်လေ”

“ဪ... လိမ္မော်ပင်က တော်တော် ဂရုစိုက်ရတယ်နော်။ ခြယ်ကတော့ မသိပါဘူး။ မြေထဲ ဒီတိုင်းစိုက်ထား။ ရေလောင်းပေါင်းသင်လောက် လုပ်ရုံနဲ့ သူ့ရာသီကျ သီးပြီမှတ်တာ။ အခုလိုဆို တော့ လိမ္မော်ပင်ပြုစုခြင်းအကြောင်းတောင် စာတစ်စောင်၊ ပေတစ်စောင် ပြုလို့တောင်ရပြီ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ပုံမှန် သူ့နည်းသူ့ဟန် အတိုင်း လုပ်သွားရင် ထူးပြီး ပြုစုစရာမလိုတော့ဘူးလေ”

“ဒီအိမ်မှာနေတော့ ဦးယက္ခက အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အနောက်ဘက်က ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ရောက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟိုတစ်နေ့ကတော့ အဲဒီဘက်ရောက်တယ်”

“ကဲ ... စကားကောင်းနေတာနဲ့ နောက်ကျတော့မယ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အိမ်ကြီးထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် ဦးယက္ခကို ခြယ် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဦးယက္ခနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေးစရာတွေ ကျန်ခဲ့သည်။

ဦးယက္ခသည် ဒေါ်မိမိကြီး၏မောင်ဟုဆိုခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်အပြော ရင်းနှီးမှုတွေကိုလေ့လာလျှင် ...

အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက ဘာကြောင့် အားလုံးကို သံသယစက်ကွင်းထဲ ဆွဲသွင်းနေရသနည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်၍ ဖြေသိဖို့လိုက်၏။

* * *

ခြယ်ချဲ့ကွန်ပျူတာနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာဟု စဉ်းစား
တိုက်ခါမှ ကွန်ပျူတာရှိသော စားပွဲအနီးသို့ တစ်ဖန်ရောက်သွားပြန်
သည်။

ဤအိမ်ကနေ တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှသွားဘဲရှိနေသည့် ခြယ်
က တစ်စုံတစ်ယောက် ခြယ်အခန်းထဲ ဝင်ရောက်မွှေးနှောက်ခဲ့တာကို
ဘာကြောင့် မသိရသနည်း။

လူလေး (၂) ယောက်တစ်ပိုင်းရှိသော ဤအိမ်တွင် ကွန်ပျူ
တာကို ကျွမ်းကျင်စွာ နှိပ်တတ်သူများသည် အိမ်က အလုပ်သမားများ
တော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဤအကြောင်းကို မနက်ကျမှ မိရူးတို့အား အပေါ်
ထပ်သို့ မည်သူတက်လာသနည်းဟု မေးရတော့မည်။

ခြယ်ကွန်ပျူတာကို လာဖွင့်သူသည် လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်
သလား။

စိတ်ထဲမှာ အတော်ရှုပ်ထွေးလာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်နားသို့
တစ်ဖန်သွားရောက်၍ လက်ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်ရင်း ရပ်နေမိသည်။
မြို့နင်းတွေကြောင့် အအေးဓာတ်က စိမ့်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြတင်း
ပေါက်ဖွင့်ထားသဖြင့် လေအဝေ့မှာ အရိုးကွဲမတတ် အေးသွားတတ်
သည်။

သေသူများသည် ရိုးရိုးသေဆုံးကြသူများ မဟုတ်တာကို
သိပေမယ့် ယခုထက်ထိ သူ့ပဲဟု ဘာကြောင့် တိတိကျကျ မရှာဖွေ
နိုင်တာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေတာ အတော်ကြာနေပြီ။ မှောင်
မည်းနေသည့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြို့နင်းတွေသိပ်သည်းစွာ ကျနေသည်
ကို လမ်းမီးတိုင်တွေနှင့်မြင်ရ၏။

ဒီနေ့ ကိုနေဇင်လတ်မလာသဖြင့် ထမင်းပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်
လျက်။ ကိုနေမျိုးလတ်နှင့် မရတနာက မနက်ကတည်းက သိန္နီတွင်
ညအိပ်ရသည့် အလှူသွားကြသဖြင့် လူလေးယောက်နှင့် ထမင်းစား
လိုက်ပေမယ့် ဘာစကားမှ သိပ်မပြောဖြစ်။

စားသောက်ပြီး သက်မာက ပင်ပန်းလာသည်ဟုဆိုသော
ကြောင့် ခြယ် အလိုက်တသိနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ပြတင်းပေါက်အနီး၌ သွေးတောင့်မတတ် ရပ်၍နေသည်မှာ

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှန်မှာ မျက်နှာကပ်ပြီး သေချာ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ထပ်ကြည့်မိတော့သည်။

သိပ်သည်းသော နှင်းထုတွေ့ကြား ဝိုးတဝါးသော မီးရောင်တွင် လှုပ်ရှားနေသော အရာဝတ္ထုနှစ်ခု။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် လူ (၂) ယောက်။

“ဒုက္ခပဲ ငါ တော်တော်ပေါ့လျော့ပါတာပဲ”

ကိုယ့်နဖူးကို ကိုယ်ပြန်ရိုက်ရင်း ညည်းညူမိတော့သည်။ ညနက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အခန်းတိုင်းလိုလိုမှာ မီးတွေပိတ်ထားပြီး ခြယ်အခန်းသာ မီးလင်းနေသည်မို့ ထိုလူတွေအတွက် အခွင့်အရေးသာနေသည်။ နံရံကွယ်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ကြည့်တော့ မလှုပ်မယှက်ပဲ ရပ်တန့်နေကြသည်။

“ကျွတ်”

သေချာသည်။ ဤလူနှစ်ယောက်သည် ခြယ်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့လူတွေ။ မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ဖင်ထိုင်ချကာ ဝပ်တွားပြီး မီးခလုတ်ရှိရာသို့ တိုးရွှေ့လာကာ ခလုတ်ပိတ်လိုက်စဉ် တစ်ခန်းထဲမှ မှောင်မည်သွား၏။ ခဏလောက် မျက်စိကျင့်သားရအောင် ငြိမ်နေပြီး ပြန်လည်၍ မတတ်တတ်ထရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှန်နားတွင် ခန်းစည်းအကာအကွယ်နှင့် သစ်ပင်အောက်တွင်ရှိသော လူတွေကိုကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

လူနှစ်ယောက်သည် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား၏။ ခြယ်အခန်း မီးပိတ်အောင် စောင့်ပြီး လုပ်ကြံဖို့လား။ သို့ပေမယ့် ခြယ်အထင်မှားသွား၏။

လူနှစ်ယောက်ကနေ တစ်ယောက်က ဘယ်ဆီကပေါ်လာမိန်းမသိစွာ (၃) ယောက်ဖြစ်သွား၏။

စူးစမ်းလိုစိတ်၊ သိရှိလိုစိတ်များ ပြင်းထန်လာသောကြောင့် သက္ကလတ်လောင်းကုတ်အင်္ကျီကိုထပ်ဝတ်ကာ လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းလိုက်သည်။ မှောင်ရိပ်ထဲမှာမို့ မိန်းကလေးဟု မည်သူမှ ထင်ထိမိမည် မဟုတ်ချေ။

“ကျီ”

မှောင်မည်းနေသည့်အခန်းထဲ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တံခါးမကို အသာဟ၍ အပြင်ဘက်၌ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ခြေဖော့၍ထွက်ကာ တံခါးကိုစေ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။ စကြံတစ်လျှောက် ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ဒေါ်မိမိကြီး၏အခန်းဘက်၌ မီးလင်းနေသည်မို့ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားပေမယ့် အချိန်မရတော့တာမို့ ကြာကြာစဉ်းစားချိန် မရပါ။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးသည် သော့ခတ်ထားတာမို့ မီးဖိုပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်စဉ် ...

“အီး... အေးလိုက်တာ”

ဒီလောက် အနွေးထည်ထူထူ ပတ်ထားတာကို အေးလိုက်တာ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အပြင်၌ရှိနေသောခြယ်ကို အားလုံးက မိုက်မဲသည်ဟု ထင်ကြမှာမလွဲချေ။ သို့သော် ကိုယ်စပ်စုချင်စိတ်ကများသည် မဟုတ်လား။

မှောင်မည်းနေသော အိမ်ကြီး၏အရိပ်ကို အကာအကွယ်ပြုကာ ထောင်မှလှမ်းကြည့်တော့ ခြံစပ်အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသော လူရိပ်တွေက အတော်ကိုဝေးလို့နေပြီ။ ခြေကိုဖော့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို အကဲခတ်ပြီး ဟိုအပင်ကွယ်၊ ဒီအပင်ကွယ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ခဲ့၏။

ထိုလူ (၃) ယောက်သည် သူတို့ပဲ ရှိနေကြသည်အတိုင်း နောက်သို့ ဘေးသို့ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ကြသဖြင့် ခြယ်အတွက် သက်သာရာရနေခြင်းဖြစ်၏။

ဘယ်ဘက်မှ အရပ်ပုပျက်ပျက်နှင့် ထိုလူပုံသဏ္ဍာန်ကို ဤခြံထဲမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ ဦးစိုင်းနော်က ပိန်ရှည်ရှည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစိုင်းနော် မပါတာတော့ သေချာသည်။

ဒုတိယလူကတော့ ဘယ်ဘက်ကလူထက် ခေါင်းတစ်လုံး ကျော်ကျော်မြင့်၏။ ရှမ်းပြည်ထွက် ရှမ်းပင်နီဘောင်းဘီပွပ္ပကြီးကို ဂျာကင်နှင့် တွဲဝတ်ထား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇက်ကို ဟိုဘက်လှည့်ချိုးလိုက်။ ဒီဘက်လှည့်ချိုးလိုက် ရှိနေသည်က အခါခါမို့ ဒါဟာ ဒီလူရဲ့

ခြေလှုပ်နေကျ အကျင့်စရိုက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“အမယ်လေး”

သူတို့ (၃) ယောက်ရဲ့ ဦးတည်ရာက သင်္ချိုင်းကုန်းတွင်းမို့ ဆိုက်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေသော်လည်း အိမ်ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဘေးနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မသင့်တော်တာကတစ်ကြောင်းမို့ သစ်ပင်ပင်စည်ကိုကွယ်ပြီး ရပ်ကာ ထွက်သွားသူတွေကို လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

မျက်လှည့်ပြနေတာလား။ အခုပဲ ကြည့်တာ သုံးယောက်။ နှစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရတော့ခြင်းကြောင့် ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ ခြစ်သွားရတော့သည်။ ပျောက်သွားသောလူသည် အလယ်မှ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူဖြစ်၏။

မိနစ်အတော်ကြာသောအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ခြယ်မုန်နေရာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသဖြင့် ပြန်လှည့်ပြေးလို့မရတော့ဘဲ သစ်ပင်ပင်စည်နောက်မှ ကိုယ်ကိုကပ်နေအောင် ကွယ်မိ၏။ တော်ပါသေးရဲ့ နှစ်ရှည်ပင် ပိန္နဲပင်ကြောင့် တကူးတက စိုက်ကြည့်နေလျှင် ဘောင် မမြင်နိုင်ချေ။

ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့်အတူ ...

“ပြန်လို့ရပြီထင်တယ် ကျော်ထူး”

“ပြန်တော့လို့ အာစရိက ပြောတာပဲ”

“ဒီတစ်ခေါက်က လုပ်ရမယ့်အရာကတော့ ထူးဆန်းတယ်လို့

ငါတော့ ထင်တယ်။ ငါတို့ရောက်နေတာ (၂) ရက်ရှိပြီ။ ဘာမှမလုပ်
ရှားရသေးဘူး”

“လျှာမရှည်စမ်းပါနဲ့ ဇင်းစိုးရာ၊ အဲဒါ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်တာတော့ ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့... အာစရိက ငြိ
တယ်။ ဒီကောင်မလေးက ထက်တယ်တဲ့။ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဖျောက်
လို့ရမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန့်ထားတာတဲ့။ မဟုတ်
ရင် စ.ရောက်တဲ့ညကတည်းက လက်စတုန်းပစ်ချင်တာတဲ့”

ဘုရားရေ။

တကယ်ပဲ အန္တရာယ်သည် ခြယ်ထံသို့ ဦးတည်နေပါစေ
လာ။

အခန်း (၁၁)

နှင်းတွေ တဖျောက်ဖျောက်ကျဆင်းနေသည့် နှင်းတောတွင်း
၌ မြင်းရွာသံတခွပ်ခွပ်ကို ကြားနေရ၏။ သိပ်မကြာခင် ထိုမြင်းစီးသမား
သည် မြယာမှန်ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူကတော့ နေဇင်လတ်ပင်
ဖြစ်သည်။

သူ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ရုံရှိသေး အိမ်ထဲမှ မိစူးက အပြေး
အလွှား ထွက်လာကာ ...

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အလောတကောနဲ့”

သူ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ မေးလိုက်တော့ မစူးက
ကြောက်ရွံ့ပုံပုံနှင့် ...

“ဟို... ဧည့်သည်မမလေး ဖျားနေတယ်ရှင့်”

“ဟာ... အဲဒါ ဆေးခန်းမခေါ်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာထွန်းဇော်ကိုခေါ်လေ။ မိသက်ကော သူ့သူငယ်ချင်းဖျားတာကို ခြံလာရသလား။ တော်တော် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်ကြတာပဲ။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေမရှိလို့ ငါလာအောင် စောင့်နေရသလား”

“ဟို... မမသက်က ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်ခိုင်းသေးတယ်။ မိစူး ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တံခါးမဖွင့်သေးတော့ နေမကောင်းဘူးလို့ ဘယ်ထင်မလဲ။ အိပ်ရာမထသေးတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စာရေးနေတာမှတ်တာကို။ အဲဒါကြောင့် ဆက်မခေါ်တော့ပဲ ဆင်းလာခဲ့တာ။ မမသက် အလုပ်သွားပြီး အားလုံးရှင်းတာနဲ့ ဘုရားခန်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ မမဖြယ်ရုံအခန်းရှေ့ကဖြတ်တော့ ညည်းသံကြားမှ နေမကောင်းမှန်း သိရတာ။ အားလုံးကလည်း အလုပ်သွားကြပြီ။ ဒေါ်ကြီးကတော့ အစ်ကိုလေးလာမယ်ဆိုတာသိလို့ စောင့်ကြည့်ရအောင် ပြောတာပဲ။ ရှင်း”

“တော်ပါတော့... အကြောင်းပြချက်တွေက မကုန်နိုင်တော့ဘူး”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မိစူးက သူ့နောက်မှ အပြေးလိုက်ခဲ့တော့သည်။

သူ စိုးရိမ်မိတာကတော့ အမှန်ပင်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ လာလည်သည့် ဧည့်သည်ဖြစ်သလို ကလေးဆန်သလိုနှင့် သွက်လက်ထက်ဖြတ်သော ထိုမိန်းကလေး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားမှာကိုလည်း သူ

ဆိုလားပါ။

သို့သော် အကြင်မိန်းကလေးသည် မိမိအား ဤအိမ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မသက်သလို ပြောခဲ့သေး၏။ ဧည့်သည်ပင်ဆိုစေကာမူ ထိုမိန်းကလေးကို သူ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကလေးဆန်သော သူမကို မြတ်နိုးနေ၍ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို သူမနှင့်သူဟာ (၁၀) နှစ်နီးပါး ကွာနေသလို သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိချေ။ ဒါပေမဲ့ သူမအပေါ် အသိတော့မှ ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာ၏။ ကိုယ့်အိမ်မှာ အာလည်တဲ့ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို အခွင့်အရေးယူဖို့ သူ့ရဲ့ နည်းကျင့်တရားက လက်မခံချေ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး... ဘယ်လိုဖျားရတာလဲ”

လှေကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်တက်ရင်းမှ လှည့်မေးတော့မိစူးမှာ ယခုမှ လှေကားအစပ်တွင်ပဲ ရှိသေးကာ ဟောဟဲ ဟောဟဲ အအောင် ပြေးနေရသဖြင့် သနားစိတ်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ နှေးကျသွား၏။

“အမယ်လေး... ဟောဟဲ ဟောဟဲ... ဟဲ... အစ်ကို

ကလေးနဲ့ ခြေလှမ်းက မြန်လိုက်တာ။ မိစူးတော့ မမိတော့ဘူး။ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ကြောင့်ဖျားလည်း မိစူးမသိဘူး”

“မသိရင်လည်း နောက်ပြန်ဆင်း... ဒေါက်တာထွန်းဇော်

နန်းပြန်ဆက်၊ အိမ်မှာဖျားနေတဲ့လူနာ ရှိတယ်လို့ အခုလာခဲ့

ခိုင်းလိုက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

မိစ္ဆာမုက်နာလေးက ဝင်းပသွားကာ အောက်သို့ပြန်ပြေးဆင်း သွား၏။ ဝမ်းသာမည်ပေါ့။ သူ့ခြေလှမ်းကို လိုက်မမီတာကတစ်မျိုး သူ့မုက်နာ တည်တင်းနေသဖြင့် ကြောက်ရသည်ကတစ်မျိုးလေ။

ခြယ် အခန်းရှေ့သို့ရောက်တော့ ...

“ဟော ... အစ်ကိုလေး လာပြီ”

ဒေါ်ကြီးဆာက အခန်းပြင်သို့ထွက်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောသဖြင့် သူ့အကြည့်က ခုတင်ထက် မျက်လုံးခိုက် ငြိမ်သက်နေ သော သူမဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးထံ ပြန်လှည့် ကြည့်ကာ ...

“အရမ်းဖျားနေတာလား ဒေါ်ကြီး”

“အဲသလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟော ... နိုးပြီလား”

သူတို့စကားတွေဆိုနေကြဆဲ မျက်လုံးပွင့်လာသော သူမကို လှမ်းမေးလိုက်ပြီး ခုတင်ဘေး၌ ချထားသောခုတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ခေါင်းအရမ်းကိုက်နေသလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ လေးလေးကြီးပဲ”

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမစားချင်ဘူး”

နာခေါင်းလေးရှုံ့၍ ပြောလိုက်သည့်ဟန်လေးကို ချစ်စနိုး ခြစ်ကာ ပြုံးချင်ပေမယ့် အလိုလိုက်၍မရသည့်အရာမို့ မပြုံးဖြစ်။

“မစားလို့ ဘယ်ရမလဲခြယ်ရဲ့။ ခဏနေ ဒေါက်တာလာတော့ သေး ကဲ ... ဒေါ်ကြီး နွားနို့နဲ့ပေါင်မုန့် ယူခဲ့လိုက်ပါ”

ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နာလေးသည် ဒေါ်ကြီးထွက်သွားသည် မှည့်

“ခြယ် ဆေးမထိုးဘူး”

“ဆေးမထိုးရင် ဘယ်ပျောက်မလဲ၊ နေမကောင်းတဲ့အတိုင်း ကြာကြာနေချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... ဆေးထိုးရမှာ ကြောက်တယ်။ ဆေးပဲ သောက်မှာ။ ဘာလို့ ဆရာဝန်ခေါ်လဲ၊ ဒေါ်ကြီးကို ခြယ် ပြောပြီးသား နော်၊ ပြီးမှ ခြယ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ဆရာဝန်က ဆေးထိုးရမှ ကျေနပ် မယ်ဆိုရင် ကိုကြီးပဲ အထိုးခံ၊ ခြယ်ဆန္ဒကိုမမေးဘဲ ဆရာဝန်ခေါ်တာ တိုကြီးကို ကြည့်လို့မရဘူး”

ဆူအောင်အောင့်လေးပြောပြီး မျက်စောင်းထိုးတော့ သူ့မှာ မျက်စိမျက်နာပျက်သွားရတာ ...

“ခြယ်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့။ ဆေးသောက်ရုံနဲ့ အဖျားက အရှင်းဘယ်ပျောက်မလဲ။ ဆေးထိုးရင် တစ်ခါပဲ၊ ကိုယ့် စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ ခြယ်နာမှာကို ကိုယ်က ပိုပြီး ကြည့်ရက်ပါဘူး”

“တော်ပါတော့”

မျက်နှာနီနီလေးနှင့် သူမက အော်ပြီး ဟိုတက်စောင်းလှည့် သွားသဖြင့် သူ တစ်ယောက်တည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်နေရ တော့သည်။ စကားပြောမည့်သူမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းမို့ အိပ်ခန်း ဝန်းကျင်ဆီသို့ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖွင့်လှက်ရှိ နေသော ကွန်ပျူတာနှင့် စာရွက်စာတန်းတွေက ရှုပ်ပွဲမနေဘဲ စိစိနီနီ နှင့် အထပ်လိုက်။

“အစ်ကိုလေး”

“ဪ... စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ပါ ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ကြီးသာက စားသောက်စရာများထည့်သည့်ဗန်းကို စာဆွဲ ပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီး ခြယ် ထနိုင်အောင်ကူညီ၏။

“ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေးစား ကိုယ် ဆရာဝန်သွား စောင့်ဦးမယ်”

ဘာကြောင့် သူမရဲ့မျက်စောင်းလေးတွေကို အလိုရှိမှန်း မသိ ချေ။

“ဪ... မိသက်ကို ခေါ်ပေးရမလား”

ဖျားနေလျှင် အနီးအနားမှာ အားပေးဖော်လိုချင်သောကြောင့် သူ သတိတရမေ့တော့ ခြယ်က ခေါင်းရမ်းပြကာ ...

“နေပါစေ ... ကိုကြီးခြယ်က အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေတာ လည်း မဟုတ်ဘူး။ မိသက် အလုပ်ပျက်နေပါလိမ့်မယ်။ အခုလို

ဖျားနေတာကိုပဲ အားနာလှပါပြီ။ ခြယ်ကြောင့် အိမ်ရှင်တွေ ဒုက္ခရောက် နေတာ”

“ခြယ် ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေပြောရတာလဲ။ ကိုယ်တို့ကို သူစိမ်းမဆန်ချင်ပါနဲ့။ ကဲ ... ကိုယ်သွားမယ်”

သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကိုယ်လိုလူနှင့် သူမလို နှိုင်းယှဉ်လေးနှင့်မတန်ပါ။ အညွန့်တလူလူနှင့်ဖြစ်နေသော အောင်မြင် နေသောသူမကို သွေးဖုံးလွှမ်းနေသည့် ဤအန္တရာယ်တွေ ပြည့်ကျပ် နေသည့် မြယ်မှန်အိမ်ကြီးသို့ မခေါ်ရက်ပါ။

သေရင်သေ၊ မသေရင်ရှူးဆိုသည့် ကျိန်စာသည် အဘိုး အဘွားလက်ထက်ကပင် ရှိနေတာမို့ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသည့် မိန်း ကလေးကို ဒုက္ခရောက်မို့ သူ မဆုံးဖြတ်ရက်ပါ။

စတင်ချစ်ခဲ့မိသည့် အချစ်သည် ဖွင့်ဟခွင့်မရှိဘဲ ရင်တွင်း၌ ထောင့် သိမ်းဆည်းထားရမှာ သိသောအခါ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကာကွယ်ရပါသည်။ မချစ်ဖူးတာအမှန်ပါ ခြယ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် ဆီတာ အချိန်တန်အိမ်ပြန်ရမှာမို့ ဖြူစင်လှတဲ့ ခြယ်နှလုံးသားကို အရောင်မဆိုးရက်ပါဘူး။

ကိုယ့်အချစ်တွေကတော့။

အခန်း (၁၂)

“မမလေး ဆရာဝန်လာပြီ”

“ဟင်”

မျက်လုံးမှိုတ် မှိုန်းနေရာမှ မိစ္ဆာရဲ့အသံကြောင့် ခြယ် မျက်လုံး ပွင့်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းဆူမိပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။ အသက် (၃၀) အရွယ် လူတစ်ယောက် ကိုကြီးနှင့် အတူဝင်လာပြီ။

“ဪ... ဧည့်သည်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဇော်၊ မိသက်ရဲ့သူငယ်ချင်း စာရေး ဆရာမ ဖြတ်ခြယ်လေ”

“အို ... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ စာဖတ် ပရိသတ်ပါ”

လှိုက်လှဲဖော်ရွေသွားသည့်ပုံစံက ဟန်ဆောင်ထားခြင်း

... ခြယ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်ရင်းနှီး သွားရပြီး အရမ်းကို လေးစားနေသည့် ပုံစံကလည်း ခြယ်ကို အနေ ဆော်ပေးပါသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါက်တာထွန်းဇော်ပါ ဆရာမ”

“ဆရာမလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာရဲ့ ... ခြယ်လို့ပဲခေါ်ပါ”

“ကဲ ... ကိုဇော် နောက်မှစကားများပါ။ ဆေးထိုးဖို့ ပြင် တော့လေ”

ဆရာဝန်ကို ဆရာပြန်လုပ်နေသော သူ့ကို ခြယ် မော့ကြည့် ထိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဖြစ်နေ၏။

ခြယ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားခြင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါက်တာထွန်းဇော်က သဘောကျစွာရယ်ရင်း ပရက်ရှာ တတ်ထုတ်ကာ ...

“သူကတော့ ဒီလိုပဲခြယ်ရေး၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“အိုး ... ရပါတယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ လာလည်ရုံသက်သက်ပဲလား”

“အင်း”

မေးခွန်းဆန်သည့်သဘောကို ခြယ် ‘အင်း’ ဟုသာ ဖြေမိ ၏။ မျက်လုံးထဲမှာ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ထွက်သွားသည့်သူ့ကို ဖျောက်ဖျက် ၍ မရချေ။

ဒေါက်တာထွန်းဇော်က အပူကျဆေးထိုးပြီး သောက်ဆေးပေး၏။

“ဆရာမ ဒီအိမ်ကို မလာသင့်ဘူး”

“ရှင်”

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်။ ဒီအိမ်ဟာ ဘယ်လိုအိမ်မှန်း ဆရာမ သိပြီးလောက်ပြီ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... ခြယ်မသိဘူး။ ဆရာပြောတာ နားမလည်ဘူး။ ခြယ်က ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ကို မလာသင့်ရတာလဲ”

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောနိုင်သည့် အလားအလာရှိသည့်မို့ ခြယ်ကငြင်းလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာက ခြယ်အတွက် အမှန်တကယ် စိုးရိမ်သည့်အသွင်နှင့်။

“ဒါကြောင့် ဆရာမက လာလည်တယ်ထင်တယ်။ အင်းလေ သိရင်လည်း ဆရာမ မပြောနဲ့ ဘယ်သူမှတောင် လာလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

သူ့အပြောအဆိုကို ခြယ်မကြိုက်ပါ။ တကယ်ပဲ ဤမြယ်မှန် အိမ်ကြီးကို မှန်းနေသည့်အသွင်။

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ ဒီမြယ်မှန်အိမ်ကို မလိုလားတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး”

ဟင်း။

ဒီလူကလည်း ကိုနေဇင်လတ်ကဲ့သို့ပင် ဘာကြောင့် ခြယ်

ရင်ထဲမှ ခံစားချက်တွေကို ကြိုတင်သိနေရသနည်း။

“ဆရာက ဒီမြယ်မှန်အိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခြယ်ကို ပြောစရာ နှုတ်တယ်ထင်တယ်”

ခြယ်စကားကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းဇော်က အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားကာ သက်ပြင်းချရင်း ...

“သူများအိမ်တွင်းရေးကို ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး။ ကိုနေဇာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အမျိုးမျိုး သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ လူတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြတယ်။ ဒါတွေ ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လေးစားတဲ့ ခြယ်ကိုတော့ အဲဒီလို အဖြစ်ဆိုးတွေကြားမှာ ကြားညှပ်ပါသွားမှာ မလိုလားဘူး...။

သူများအိမ်မှာ လာပြီး သူများမကောင်းကြောင်း ပြောရမှာ မကောင်းပါဘူး။ တကယ်လို့ ခြယ်က သိချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆေးခန်းလိပ်စာနဲ့ အိမ်လိပ်စာ ပေးခဲ့ပါ့မယ်။ အချိန်မရွေး လာမေးနိုင်ပါတယ်။ အခု ပြောမပြန်နိုင်တဲ့အတွက်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ခြယ် သိပါတယ်”

အခန်းထဲသို့ မိစ္ဆားဝင်လာသဖြင့် စကားစပြတ်သွား၏။ ဒေါက်တာထွန်းဇော်က ဆေးတွေနှင့်လိပ်စာကတ်ကိုရောပြီး ခြယ်လက်ထဲထည့်ကာ မိစ္ဆားဘက်သို့ ...

“ညည်းတို့အစ်ကိုလေးကော”

“အောက်ထပ်မှာစောင့်နေပါတယ် ဆရာလေး။ အစ်ကို့ထောင့်က မမခြယ် ဘာစားချင်လဲလို့ မေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ကဲ... ခြယ် ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဆေးတွေမှန်မှန် သောက်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ခရီးထွက်လာတယ်ဆိုတော့ ဒီလအတွက် စာအုပ် ထွက်ဦးမှာလား”

“ထွက်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်တစ်အုပ်ပေးနော် ‘အတ္တနောင်ကြီး’ ဆိုတဲ့စာအုပ်မျိုး ကြိုက်တယ်။ နောက်ထပ် အဲဒီလို စုံထောက်ဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းတွေ ရေးပေးဦးနော်”

“ဟတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာထွန်းဖော်က ခြယ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွား၏။ အိမ်ရာမှထကာ ခြေလက်ပျက်နာကို ရေခန်းနှင့်ဆေးဆေးခေါင်းပြီး၏။ ထို့နောက် ညဝတ်အင်္ကျီကိုလဲကာ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မနေ့က သိလာရသည့် အချက်အလက်တွေ ဖော်စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် မနေ့က ကွန်ပျူတာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွင့်ကြည့်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မရေးဖြစ်တော့ချေ။ လျှို့ဝှက်အပ်သည့် အရေးကြီးသောအကြောင်းအရာအချို့ကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ထည့်မှတ်လိုက်သည်။

ခြယ်အခန်းကို စောင့်ကြည့်နေသည့် လူနှစ်ယောက်

ထို့နောက် နောက်ထပ်ပေါ်လာသည့် လူတစ်ယောက်။

သင်္ချိုင်းဘက်သို့လျှောက်သွားပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားသည့်လူ။ ထို့နောက် ပြန်လှည့်လာသည့် လူ (၂) ယောက်တွင် အရပ်ပုပျက်ပျက်နှင့် ကျော်ထူးဆိုသည့်လူ။ ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မင်းစိုးဆိုသည့်လူ။ ထိုလူများသည် ခြယ်ကို လုပ်ကြံမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့်လိုက်သည်။ ခြယ် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာတော့ ကိုကြီးက သတင်းစာဖတ်နေ၏။ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည့်ခြယ်ကို တစ်ချက်သာ မော့ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာပြန်မော့မလာတော့ဘဲ ငြိမ်နေတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်များ လှိုက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

မဆိုင်သူလို မသိသလို လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည့် သူ့ရဲ့ ဥပေက္ခာတရားကို မခံစားနိုင်ဘဲဖြစ်သွားရ၏။ ဘာကြောင့် ခြယ်ကို စကားမပြောချင်သလို လုပ်လိုက်ရတာလဲ ကိုကြီးရယ်။

ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မိသက်ကလည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ခြယ်အနီးမှာ နေချိန်မရ။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်ကာ ခြယ်ကို စကားမပြောချင်သလိုနှင့် နေခဲ့ကြသည်။

ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းကသာ ခြယ်ကို အနေမခက်ရအောင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

အခုလို မတူသလို၊ မတန်သလို ဆက်ဆံတာ ခြယ် မခံနိုင်ချေ။ ဘာကြောင့်လဲဟင်၊ ဒီခုအချိန်ထိ ကိုကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်

ဖြစ်စေတဲ့ အပြုအမူမျိုး ခြယ်မလုပ်ခဲ့သေးပါဘူး။ မကြိုက်တာရှိရင် ပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို စကားမပြောတဲ့ ဥပေက္ခာတရားကိုတော့ မပေးပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်။

မီးဖိုဘက် ခြေထောက်တွေက ဦးတည်နေပေမယ့် တံခါးခရောက်တော့ မသွားဖြစ်ဘဲ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် မျက်ရည်က လိမ့်ခနဲ ပြေးဆင်းသွား၏။ ဗိုက်ဆာသလိုရှိခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ စားသောက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ငိုချင်တာတစ်ခုတည်းနှင့် နောက်ပြန်လှည့်ကာ အပေါ်ဘက် ပြန်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းနားပြန်ရောက်တော့ ထိုင်နေသည့် ကိုကြီးဘက်ထံ မျက်လုံးမရောက်စေရန် ထိန်းချုပ်ထားစဉ် ...

“မစားဘူးလား”

လှေကားပေါ်သို့ရောက်တော့ ကျောနောက်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် သူ့အသံကြောင့် ခေါင်းယမ်းပြကာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆစ်တက်ခဲ့၏။

ဝတ္တရားဆန်တဲ့ မေခွန်းတွေ မမေးပါနဲ့ကိုကြီးရယ်။ ကိုကြီးက အိမ်ရှင်ပါ။ အိမ်ရှင်မျက်နှာမသာယာရင် ဧည့်သည်က ဘယ်ထိုနေထိုင်ရမှာလဲ။ ဘာအခက်အခဲ၊ အနှောင့်အယှက်တွေရှိလို့ ခြယ်အပေါ် စကားမပြောနိုင်အောင် ရှိနေရတာလဲ။

“ခြယ်”

“ဟင်”

အိမ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ခေါ်သံကြောင့် ခြယ်က လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကိုကြီးက လှေကားထစ်တွေရဲ့ အဆုံးအနေ ခြယ်ကိုငေး၍ ဆက်လျှောက်လာကာ ...

“ဘာမကျေနပ်လို့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်ရတာလဲ”

“အဲဒီမေခွန်းကို ခြယ်က မေးရမှာပါ ကိုကြီးရယ်။ မေးပါရစေ ... ခြယ် ဘာတွေအပြစ်လုပ်မိလို့ ခြယ်အပေါ် စကားမပြောချင်သလို မျက်နှာထဲမျက်နှာထားနဲ့ လုပ်နေရတာလဲ။ မနက်က အခုချိန်ထိ ကိုကြီးအာစောရောက်လာတယ်ဆိုလို့ ခြယ် ဝမ်းသာနေခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းကလည်း ကိုကြီး ဆရာဝန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဆရာဝန်ကို ခြယ် ခေါ်ခိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ကို စကားပြောလို့ ကိုကြီးမျက်နှာနုနုနေပြီ ... ကိုကြီးကို ခြယ် နားမလည်နိုင်ဘူး”

ခြယ်စကားတွေကြောင့် သူ့က ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ရှေ့ဆက်လာကာ မျက်ရည်တွေနှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောလာသည့် ခြယ်ကို အတန်ကြာအောင် မျက်နှာပျက်စွာ ငေးပြီး ပါးပေါ်မှာစီးကျနေသည့် မျက်ရည်တွေကို လှမ်းသုတ်ပေးကာ ...

“ဆောဇီ ... တကယ်တောင်းပန်ပါတယ် ခြယ်ရယ်။ ဟုတ်တယ် ကိုယ် အတ္တကြီးသွားတယ်။ ခြယ်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကိုယ် အာလိုတာမရှိမှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ခြယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခြယ်ပဲ ခြယ်ရယ် ... ထွန်းဇော်ကို ကိုယ်တို့ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးခင်မင်

လိုက်မှာကို မလိုလားဘူး။ ခြယ် ကိုယ်တို့ကိုပဲ ခင်မင်စေချင်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ကြောင့် ခြယ်မျက်ရည်တွေ ကျရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ခြယ်က ဘာမှမစားဘဲ ပြန်လှည့်သွားတာကို။ ဒါက မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ခြယ် ဗိုက်အနောတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခုခုစားလိုက်ပါလား ခြယ်”

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အတင်းကာရာ တောင်းပန်လာလေ့လည်း ခြယ် မနေတတ်တော့ချေ။ သို့ပေမယ့် အရမ်းကို ကလေးသလို ဖြစ်သွားသည့် ကိုယ့်ပုံစံကို အားနာအနေခက်မိရကာ သူ့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မော့မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟင့်အင်း... ခြယ် ဗိုက်မဆာသေးပါဘူး ကိုကြီး”

“မဟုတ်တာ... ခြယ် စိတ်ဆိုးမပြေလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ခြယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“မရဘူးကွာ၊ တကယ်စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် လာ တစ်ခုစားလိုက်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ကိုယ်တို့ကို စိတ်ဆိုးနေသေးတယ်။ မှတ်မှာဗျာ”

“ကိုကြီးကလဲ”

ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်မရနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ အခုအထိ အလိုအလျောက် ကြေပျက်သွားသည်။

အခန်း (၁၃)

“ခြယ် ထင်ထားသမျှ သိသမျှတွေက အပေါ်ယံလောက်ပါ

ဦး”

“ဒေါက်တာပြောတာ ခြယ် နားမလည်ဘူး”

ခြယ်နေကောင်းပြီး (၂) ရက်အကြာမှာ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းလေး သွားဝယ်မည့်ဟုပြောကာ မြို့ထဲဆေးခန်း၌ရှိသော ဒေါက်တာထွန်းဇော်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။ ဆေးခန်းထဲမဝင်ခင်မှာ အနောက်က ဘယ်သူလိုက်လာသလဲဟူသော အစိတ်အပိုင်းကို ကြည့်ရသေး၏။

ခြယ်သိသမျှကို ပြန်ပြောပြတော့ သူက ခေါင်းယမ်းကာ...

“ကျွန်တော်နဲ့ကိုနေဟာ ငယ်သူချင်းတွေပါ။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကိုနေက အနေအေးပြီး စကားနည်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝံ့ဝံ့ညီညီရှိလည်း နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် မရှိဘူး။ ကိုမျိုးတောင်

အကြီးပေမယ့် အရမ်းသွက်တယ်။ ဆိုရှယ်လည်း ကောင်းတယ်။ ရတနာက ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့မြို့ကို ပြောင်းလာတာ။ ရတနာကလည်း သွက်သွက်လက်လက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ကိုနေက ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်တယ်။ ရတနာကတော့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုနဲ့ အောင်တယ်”

“ကိုနေက ရေဆေးစိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်သွားပြီး ကျွန်တော်က မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် ရောက်တယ်။ ရတနာကတော့ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်လုံးယူခဲ့တယ်။ အချိန်တန် ပညာစုံလို့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို ပြန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ စုံဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က ကိုနေအပေါ် တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတဲ့ ရတနာရဲ့ခံစားချက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်”

“အယ် ... မရတနာက ကိုနေကို”

လုံးဝမထင်မှတ်ထားခြင်းအတွက် ခြယ် တအံ့တဩ မေးလိုက်မိ၏။ ကိုနေဇင်လတ်ကို တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေသော မရတနာသည် အဘယ့်ကြောင့် ကိုနေမျိုးလတ်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ရသနည်း။

“တစ်ခုရှိတာက ရတနာရဲ့စိတ်က ပြင်းထန်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို မရရအောင် ယူတတ်တယ်။ မရရင်တော့ အဲဒီပစ္စည်း သူတစ်ပါးမရနိုင်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်တတ်တယ်”

“ခြယ် နားမလည်ဘူး”

“ခြယ် နားလည်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ

ပြန်ရောက်တော့ ရတနာရဲ့မိဘတွေကလည်း ကိုနေအပေါ် လိုက်လိုက် ဆရာလျော့ ရှိတယ်။ ဦးလေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကိုနေ ဗိုလ်သင်တန်း ဆက်တော့ ရတနာရဲ့မိဘတွေရဲ့ဦးတည်ချက်က ပြောင်းသွားတယ်။ ဇင်ဇိလ်တစ်ယောက်ရဲ့မိန်းမက အချိန်မရွေး မုဆိုးမဖြစ်နိုင်သလို ကိုနေ သွားလေရာမှာ သူတို့သမီးကို မထည့်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုမျိုးက လိမ္မော်ခြံတွေကို ဦးစီးနေပြီ။ ကိုမျိုးကလည်း ရတနာကို သဘောကျ ထယ်လို့ထင်တယ်။ သိပ်မကြာခင် သူတို့တွေ လက်ထပ်ဖြစ်သွားကြ ထယ် ဆိုပါတော့”

“မရတနာက ကိုနေဇင်လတ်ကို မေ့ပစ်လိုက်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ၊ ကိုမျိုးကို အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ချော့ပေမယ့် ဇနီးဝတ္ထရားတော့ မပျက်ရှာပါဘူး”

“မရတနာတို့မှာ သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ဘူးလား ဒေါက်တာ”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ သူတို့လက်ထပ်ပြီး (၂) နှစ် အကြာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပေမယ့် ခြောက်လနဲ့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကုန်ခဲ့တယ်။ နောက်ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ မွေးပါတယ်။ ကလေးက အသေလေးလေး။ တောနာရဲ့သားအိမ်က သန္ဓေသားတစ်ယောက် ရှင်သန်ဖို့ အားနည်းပါတယ်။ ကလေးမရနိုင်တဲ့သဘောဆိုပါတော့”

အနေအေးသလိုရှိသော မရတနာကို ခြယ် စိတ်ထဲမှာသနား သွားရ၏။

“အခုခေတ်မှာ ဖန်ပြန်သန္ဓေတည်လို့ရပြီပဲ မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

ဗြဟ္မစကားကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းဇော်က အနည်းငယ်ပြီး ပြီး ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖန်ပြန်သန္ဓေတည်ခြင်းကို နိုင်ငံခြားကသာ မကဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပိုက်ဆံရှိ လူတန်းစားတော်တော်များများ အသုံးပြုလာကြပါပြီ။ တချို့ကလည်း အလှပျက်မှာကြောက်လို့ တချို့ကလည်း ကျန်းမာရေးအရပေါ့။ ရတနာတို့လင်မယားမှာလည်း အဲဒီဆန္ဒ ရှိမှာပါ”

ထိုစဉ် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့် ထည့်ထားသည့် ဗန်းကို စားပွဲပေါ်တွင် လာချပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ စကားအနည်းငယ်ပျက်သွားပြီး ဒေါက်တာထွန်းဇော်က ဗြဟ္မစေ့သို့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် တိုးပေးကာ ...

“သောက်ပါဦး၊ ဗြဟ္မစေ့က စကားကို ပြန်ဆက်ရမယ်ဆိုရင် ကိုနေက တပ်ကထွက်ပြီး အိမ်မှာပြန်နေတယ်။ ရတနာရဲ့မိဘတွေက အတော်လည်သာ။ သမီးနဲ့မရတော့ တူမနဲ့ ပြန်လှည့်တယ်။ ငြိကို ကိုနေက ပြန်ဦးစီးနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် နွေရာသီရောက်တော့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဝေဝေစိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ့အစ်မဆီ အလည်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပို့လိုက်တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ သေဆုံးသွားတဲ့ နှင်းဆီနီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး

တော့ မြေစာပင်ဆိုပါတော့ ...။

ရတနာနဲ့ဝေဝေစိုးက ညီအစ်မပေးမယ့် စိတ်ဓာတ်မတူဘူး။ ဝေဝေစိုးက မိန်းကလေးပီသပြီး ဝိုင်းကောင်ကျောက်ဖိလေ။ ဒီရောက်ပြီး (၂) လအကြာမှာ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာပြီး မီးပျက်တာက တစ်ကြောင်း၊ အိမ်အားအားလုံးက အောက်ထပ်မှာရှိနေတာက တစ်ကြောင်း၊ ဒါဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အရေးရသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် ဆင်တယ်”

“ဗြဟ္မလည်း အဲဒီလိုထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက အပေါ်ထပ်ရောက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြောင်းနိုင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝေဝေစိုးဟာ မတော်တဆ လှေကားပေါ်က ခြေချော်ကျသေဆုံးတယ်လို့ ဆေးစာက အဖြေထွက်ခဲ့တယ်။ ရိုးရိုး ခြေချော်ပြုတ်ကျတာမဟုတ်ဘဲ ထိတ်လန့်စရာတစ်ခုကြောင့် သူ့အနီးထဲက ပြေးထွက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန် ဖီးကပျက် လှေကားပေါ်က အဆင်း အကျမတော်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရတနာမှာလို့ ထင်မိတယ်။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဒေါက်တာထွန်းဇော်၏အပြောအဆိုများတွင် ဗြဟ္မ သဘောတူသည့်အချက်အလက်များ မပါသော်လည်း ဗြဟ္မ မသိရသေးသည့် ရတနာနှင့် ကိုနေဇင်လတ်တို့၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ၊ မဖြစ်နိုင်ချေတွေ ခဏထားလိုက်ရအောင်။ ကျွန်တော်အဖွဲ့သည် ပူးပေါင်းလိုက်လို့ လမ်းစာအနည်းငယ် ဖွင့်သွားပြီ။ သတ်သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် သတ်တာလဲ သိရင်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ခြယ်လည်း ဒေါက်တာ့ဆိုလာတာ မှန်သွားပြီ”

“ကဲ ... လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်ပြီ သောက်လိုက်ခါဦး”

ခြယ် သဘောကျစွာရယ်ပြီး နွေးတေးတေးဖြစ်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ကိုမော့သောက်ပြီး ကိတ်မုန့်တစ်ချပ် ကောက်ဝါးလိုက်သည်။

“ခြယ်ကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်ကောင်ဟာ ခြယ်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးလေ။ ပြီးတော့ ခြယ်က ဒီရဲ့အမှုပေါ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုလာခဲ့တော့ နှုတ်ပိတ်ရုံ အမှုမှန်မပေါ်အောင် ကြိုးစားနေမှာမို့ သတိပီရိယနဲ့နေပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခြယ်မသိလို့ မေးပါရစေဦး။ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲက တကယ်လူသေမှုလို့ မှတ်ချက်ချခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် လူသတ်မှုဆိုတာကော မတွေးမိဘူးလား”

“လူသတ်မှုလို့ တွေးထားကြပေမယ့် မသေချာသေးတဲ့ အတွက် နှုတ်က ဖွင့်မပြောကြသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... မြယာမုန်ရဲ့ အနီး

ထပ်ပိုက်မှာတော့ ရဲတွေရှိပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ လူသတ်သမားက ခြေငြိမ်နေပါလား”

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့မရှိပါဘူး ခြယ်။ သတိရှိပါ။ ထပ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာစရာတွေရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

* * *

“ကဲ ပြော... အခုတလော ခြယ်ကိုကြည့်နေတာ ကြာပြီ။
စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု အစာမကြေသလိုပဲ။ ကိုယ် သိခွင့်ရရင် သိပါရစေ”
ထိုကဲ့သို့ သူ စကားအစပျိုးလိုက်တော့ ခြယ်က မျက်စောင်း
ညှော့ဆဲထိုးပြီးမှ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“သိနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စက ခဏထားပါ။ အခု ခြယ်သိချင်
နေတာတွေက တော်တော်များနေတယ်။ ကိုကြီး လိမ္မော်ခြံကို သွား
အိပ်တဲ့ညကစလို့ပေါ့”

ခြယ်က လူနှစ်ယောက်စောင့်ကြည့်နေပုံ၊ ထိုလူနှစ်ယောက်
နောက်သို့ လိုက်ချောင်းရင်း လူသုံးယောက်ဖြစ်သွားပုံ၊ သင်္ချိုင်းဘက်
သို့လျှောက်သွားသဖြင့် သစ်ပင်နောက်ဝင်ပုန်းပြီး ပြန်ကြည့်ချိန် လူ
နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ပုံကို လုံးစေ့ပတ်စေ ရှင်းပြလိုက်၏။

နေဇင်လတ်အတွက် ခြယ်ပြောသမျှအကြောင်းအရာများ
သည် တွေးစရာအဖြစ် ကျန်ခဲ့သည်။

“ခြယ်စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျအကြောင်းအရာအချို့ ကျန်နေ
ခဲ့တယ်”

“ဘာများလဲ”

မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ချဉ်းချဉ်းချိန်ချိန် စကားစလောသော ခြယ်ကို
သူ စကားထောက်လိုက်၏။ ခြယ်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“အဲဒီ ပျောက်သွားတဲ့လူကို ခြယ် မြင်ဖူးသလိုလိုထင်တယ်။
အိပ်ပေ့ ဘယ်မှာမြင်ဖူးလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တူလဲ သေချာမစဉ်းစားနိုင်ဘူး။

အခန်း (၁၄)

“ကိုကြီးကို ခြယ် မေးစရာရှိတယ်”

သူ သတင်းစာဖတ်နေစဉ် ခြယ်က ဘေးဘီသို့ မသိမသာ
ဝေ့ကြည့်ရင်း သူ့ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခြယ်ကဲ့သို့ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်
ပြီး သတင်းစာပေါ် အကြည့်ပို့ကာ ...

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဥယျာဉ်ဘက်သွားရအောင်”

ခြယ်ကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ သူ ဥယျာဉ်ရှိရာ အိမ်နောက်
ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်တော့ ခြယ်ကလည်း
သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ပါလာကာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လျက်။

နောက်ပြီး ခြယ်ပြောတဲ့နာမည်တွေကို ကိုကြီး သေချာစဉ်းစားနော်။
ကြားဖူးသလား သိသလားလို့”

“ပြောပါ”

“အရပ်ပုပုနဲ့ ထူးကျော်ဆိုတဲ့လူရယ်၊ ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့ မင်းစိုး
ဆိုတဲ့လူကို ကြားဖူးသလား။ အဲဒီနာမည်တွေကို”

အရပ်ပုပုသော ထူးကျော်၊ ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မင်းစိုးတို့။ သူ့အသိ
တွေထဲမှာ ထိုနာမည်တွေကို မကြားဖူးချေ။ သို့သော် သူ အတန်ကြာ
ငြိမ်သက်နေရင်းမှ ...

“နစ်၊ နစ်ယောက်စလုံးတော့ မသိဘူး။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့
တော်တော်စဉ်းစားရတယ်။ အဲဒီထဲကတစ်ယောက်ကိုတော့ သိတယ်။
ဟုတ်လားတော့ ကိုယ်လည်း အဲဒီညက မမြင်ခဲ့တဲ့အတွက် မသိနိုင်
ဘူး”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“မင်းစိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ကိုယ့်
လိမ္မော်ခြံဦးစီးစက အသီးအနှံတွေ ခိုးထုတ်လို့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ခဲ့
တာ။ ဒီကောင်က ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်တို့ခြံထဲ ရောက်နေရတာလဲ”

“ဒါ... မဆန်းပါဘူး။ အတွင်းလူတစ်ယောက်ယောက်က
တံခါးဖွင့်ပေးဘူးဆိုရင် အပြင်လူက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဝင်နိုင်ဘူး။
ဒါကြောင့် အိမ်ထဲက တံခါးဖွင့်ပေးသူဟာ ဘယ်သူလဲ သိဖို့လိုပါတယ်”

“ခြယ်ပြောတဲ့ အတွင်းလူကို ကိုယ် မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခြယ်ကလည်း အတတ်မပြောပါဘူး။ မဟုတ်
ဘဲနဲ့ ထင်ရင် လှိုင်ခံရသူအတွက်လည်း မကောင်းဘူးလေ”

“ဒါပေါ့”

“ဒါကို ပြောပြီးပြီဆိုရင်တော့ ခြယ် မရှင်းတဲ့ကိစ္စ နောက်
ထင်ခုကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်တယ်”

မကျေနပ်သလို ဖြစ်နေသည့်ခြယ်ကို နားမလည်ပေမယ့် သူ
ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မရတနာနဲ့ စေ့စပ်ဖို့အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာကြောင့်
အောင်ပွဲပျက်ရတယ်ဆိုတာ ခြယ်ကို ဘာလို့မပြောပြခဲ့ရတာလဲ”

“ဟင် ခြယ်... ဒါတွေကို ဘယ်က သိခဲ့တာလဲ”

ခြယ် အမေးစကားက မထင်မှတ်တဲ့အရာမို့ သူ့အရှိုက်ကို
အံ့သွား၏။ ဒါကို မပြောလို့ ခြယ်က သူ့ကို မကျေနပ်တာလား။
ဘယ်သူ့ဆီကသိရတာလဲ။

“မပြောပြဖြစ်တာက မပြောချင်လို့ဆိုတာရယ်၊ မပြောသင့်
တာရယ်ကြောင့်ပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်နဲ့ရတနာက ငယ်သူငယ်ချင်း
အနေကလွဲရင် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာ
ချဦး ကိုယ်က အကောင်းလည်း မပြောချင်ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော
သူက အခုချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့မရီးလေ။ ဘာကြောင့် စေ့စပ်ဖူးပါတယ်လို့
တိုက်ပြောရမှာလဲ”

“ဟင်”

သူ့အသံက စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ခက်ထန်နေတာမို့ ခြယ်ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ပြီးတော့ အမှားတစ်ခု။ ဟုတ်တယ် ... အမှားတစ်ခု။ ခြယ် ပြုမူပြောဆိုမိ၏။ ခြယ်မေးခွန်းတွေက သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားသားမဟုတ်မရတနာရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပါ ထိခိုက်မိခဲ့၏။

နောင်တ, ဟာ ချက်ချင်းရခဲ့ပေမယ့် နှုတ်ထွက်စကားတစ်ခု။ ခြယ် ပြန်လည်ဖမ်းယူသိမ်းဆည်း၍ မရတော့ချေ။ တင်းမာနေသော သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မိုးငေးပြီး ခြယ် တံတွေးတစ်ချက်မျှီကာ ဆော်ပုံ၌ ပြောစရာစကား တောင်းပန်ရန် စကားစလိုက်၏။

“ဟို ဟိုလေ ... ခြယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“.....”

“ကိုကြီးရဲ့သိက္ခာကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားမိတဲ့စကားတစ်ခုကို သိချင်ယုံသက်သက်ပါ။ ခြယ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ခြယ် စကားအပြောအဆို မတတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ခြယ် အဲဒီကို စွပ်စွဲတဲ့မေးခွန်းမျိုး မမေးသင့်ဘူး။ ခြယ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ တောင်းပန်နေသည့် ခြယ်ကို မြင်သူ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိတာ သတိရမိ၏။ ငိုချတော့မတတ်တောင်းပန်နေသည့် ခြယ်ပုံစံမြင်တော့မှ သူ သက်ပြင်းချကာ အလေ့တကောလေသံနှင့် ...

“ဆောရီး ခြယ်၊ ခြယ်ကို စိတ်ဆိုးလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကိုယ်စိတ်မဆိုးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... အခုလို မေးခွန်းမျိုး ဘယ်တော့မှ မမေးဖို့တော့ ကိုယ်ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်”

“ပြီးတော့ အခုချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယတွေနဲ့ ကြည့်နေတာထက် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ စည်းစည်းလုံးလုံးရှိဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ ခြယ်ပြောပြလို့ ကိုယ်မသိသေးတဲ့အကြောင်းအရာတချို့ကို ကိုယ်သိခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ရောတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ကိုကြီး”

သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော ခြယ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ညအချိန်မတော်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထူးဆန်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြယ် လိုက်မကြည့်ရဘူး။ စုံထောက်ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ စာအုပ်ထဲမှာပဲ ရေးပါ။ အပြင်မှာ တကယ့်စုံထောက်လုပ်ဖို့ဆိုတာ နုနယ်ပြီး ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ပါပဲ။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာသာ မင်သမီးက အစွမ်းထက်မယ်။ ကယ်တဲ့သူတွေပေါ်လာမယ်။ အပြင်မှာတော့ အဲဒီလောက်မလွယ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ခြံထဲမှာ ခြယ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း ခြယ် မကြောက်ပါဘူး”

“ဘာလဲ... ဒါက ကတိမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား ဟုတ်လား ခြယ်”

မကျေနပ်သလိုမေးလိုက်သော သူမေးခွန်းကို ခြယ်က သဘောကျစွာ ရယ်မိ၏။ ပြီးတော့ ခြယ် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည့်သူ့စိတ်။ အို ရင်ခုန်လွန်းလေစွ။ သူက ခြယ်ကို စိုးရိမ်နေသတဲ့လား။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရဲ့။ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး မကြည့်ရဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ခြယ် ထင်တယ်”

ခြယ်က အထွန်တက်ဖြစ်အောင် တက်တော့ သူ မျက်မှောင် ကုတ်ကြည့်တော့ ခြယ်က ပြုံးပြရင်း...

“ဒါဟာ လူသတ်သမားကို လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားစို့ အခွင့်အရေးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ သင်္ချိုင်းဘက်ကိုတော့ သတိထားစောင့်ကြည့်စေချင်တယ်။ ပြီးတော့ အခု ခြယ်ပြောသမျှဟာ ခြယ်နဲ့ကိုကြီးပဲ သိသင့်တဲ့အကြောင်းအရာတွေပါ။ ပေါက်ကြားသွားရင် ဒါ အခွင့်အရေးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ပိုပြီး သတိထားသွားရင် ခြယ်တို့အတွက် လှုပ်ရှားဖို့ ခက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်တို့ လျှို့ဝှက်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြယ် ဒီလောက် မရဲတင်းသင့်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်တို့ အမှောင်ထဲကလူအဖြစ်

ရပ်တည်နေရမယ်ထင်တယ်။ အမှောင်ထဲကလူဟာ အလင်းထဲမှာ ရပ်နေတဲ့လူ ဘာလုပ်လုပ်မြင်ရပေမယ့် အလင်းထဲကလူဟာ ခြယ်တို့ အမှောင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမြင်နိုင်သလို မြင်လို့လည်း မရနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးလည်း မင်းစိုး၊ ကျော်ထူးဆိုတဲ့လူတွေအကြောင်း စုံစမ်းမယ်ဆိုရင် မသိလိုက် မသိဘာသာ စုံစမ်းတာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်”

“ခြယ်တွေေးသလို ကိုယ် မတွေေးမိဘူး”

မာန်ပါပါပြောနေသော ခြယ်ကိုငေးရင်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဒီရေအလား တိုးမြှင့်၍လာ၏။

ခြယ်ရယ်... ကိုယ့်ဝေဒနာတွေ ထိန်းချုပ်ဖို့ ပိုပြီးခက်ခဲလာပြီနော်။

အခန်း (၁၅)

- “ဒီတစ်ပတ် ခြံထဲမသွားရတော့ဘူး”
- “ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “အလုပ်နည်းနည်းပါးနေလို့လေ”
- “ဪ”
- “ငါ နင့်ကို အရမ်းအားနာတာပဲ”
- “ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိသက်က ခြယ်ပုံပုံပေါ်မှို၍ ပြောသဖြင့် ခြယ်က နားမလည်သလိုမေးတော့ သက်မာက ခြယ်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်၍ ပါးရွတ်ခနဲနမ်းစွာ ...

“ဪ ... ငါ့ရွှေယောင်းမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောနိုင်သလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုညှော်ခံရတာလည်း

“ဘူးလေ”

“ဘာ ... ယောင်းမလဲ မိန်းမနော် ... ဟွန်း”

ခြယ်က ရှက်ရှက်နှင့် သက်မာကို မျက်စောင်းထိုးပြောတော့ သက်မာက သဘောကျစွာ အကျယ်ကြီးရယ်ပြီးမှ လေသံလေးနှင့်...

“ငါ အတည်ပြောနေတာနော် ခြယ်။ ကိုလတ်က နင့်လို သွက်သွက်လက်လက်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်၊ နုနုဖတ်ဖတ် မိန်းကလေးကိုမှ သဘောကျချင်ကျနေမှာ။ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်။ နင်နဲ့ ငါလည်း ခွဲရာမလိုတော့ဘူး။ အတူတူစား၊ အတူတူသွား၊ အတူတူလာနဲ့ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲ။ ကိုလတ်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ... သန့်သန့်စင်စင် ငါ့သူငယ်ချင်းလေးနဲ့ သဘောတူတာနော် ... ဟင်း ဟင်း”

အမူအရာနှင့် လုပ်ပြနေသည့် သက်မာကို မျက်စောင်းထိုးတာ ...

“မလိုချင်ပါဘူး ... အသက်ကြီးကြီး တိုက်ဂေါများ။ ပြတိုက်ထဲ ပို့စို့လိုက်မယ်”

“အံ့မယ် အံ့မယ် ... တို့ရဲ့အဖိုးတန်ရွှေအစ်ကိုလေးကိုများ ပြောရက်လိုက်တာ ရွှေယောင်းမရယ်။ အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးပါဘူး”

“မိသက်နော် ... ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်”

“ဒါ ... စိတ်တိုတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“တိုတယ် ... တိုတယ်”

“စိတ်တိုရင် လိပ်မျို။ ထိပ်ထိုးပစ်မယ် ... အင့်”

သက်မာက စနောက်ကာ ထိပ်ကိုထိုးတော့မလိုဟန်ပြင်စီ နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြမောကြနှင့် ပျင်းရုမှန်းမသိချေ။

“နင် တကယ် ငါ့ကို ယောင်းမတော်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“တကယ်နော်”

“ဪ ... အတည် အတည်၊ တကယ် ... တကယ် ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ခဏ ငါ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုဆက်မလို့လဲ ရွှေယောင်းမရဲ့”

နားမလည်သလိုမေးလာသော မိသက်ကို ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်ပြီး ...

“သူရိန်ဆီကိုလေ”

“ဟင် ... သူရိန်ဆီ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ နင်ပြောတော့ ကြည့်မရဘူးဆို။ အဲဒါ ဒီကိုခေါ်ပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ပြီးတော့ တည့်လည် တည့်တာ မဖုတ်ဘဲ”

“ဟောတော့ ... ခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူးလား ယောင်းမလေးရယ်”

“မသိဘူး”

“ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ၊ ရှင်ကို ယောင်းမတော်ဖို့ ကျုပ် မောင်သူရိန်တို့ ခေါ်မှာလေ။ အံ့ပေါ့ ... အရိပ်ပြလို့ အကောင်မထင်၊ အကောင်မြင်တော့လည်း ဘာကောင်ကြီးလဲ မေးဦးမယ်”

“အယ် ... ကြည့်စမ်း မိခြယ် အစုတ်ပလုတ်။ ငါကတော့ အကောင်းမှတ်လို့။ ရှင် တော်တော်အကျင့်ပုတ် ... သွား”

“သူရိန်ကို မယူချင်ဘူးလား ... ဟဲ ဟဲ”

ခြယ်က ရယ်ကြုံကြုံနှင့် မေးတော့ သက်မာက မျက်စောင်းထိုးပြီး ...

“မယူပါဘူး။ မယူပါရစေနဲ့တော်။ တော့မောင်နဲ့ ယူကိုယူရမယ်ဆိုရင် ရေမရှိတဲ့ချောင်း နှာခေါင်းဖော်သေမယ် အဟုတ်”

“အဲဒီလောက်တောင် ကြောက်လား”

“အဲဒီထက်တောင် ပိုသေး”

သက်မာက သူရိန်အကြောင်း အစအဆုံးသိနေတာမို့ ကြောက်လန့်တကြား တား၏။

မြင်ဖူးခဲ့တာကို။

ရိုက်ပွဲဖြစ်လို့ သွေးသံရဲရဲနှင့် အိမ်ကိုပြန်လာတော့ တစ်အိမ်ထဲမှ ဗျာများရတာတွေ၊ ရဲစခန်းပဲ ပြေးရတော့မှာလိုလို၊ သူရိန်ကိုပဲ သေးခန်းပို့ရတော့မှာလိုလိုနှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်တာ။ Family Doctor က ခရီးထွက်နေသဖြင့် မထူးဇာတ်ခင်းကာ သက်မာနှင့်ခြယ်

နှစ်ယောက်သား လက်စွမ်းပြလိုက်တာ။

ခေါင်းပေါက်၊ နဖူးပေါက်လာသော သူ့ရိန်ကို နှစ်ယောက်သား တကယ့်ဝါရင့်သော ဆရာဝန်တွေလိုနှင့် ဆေးထည့်ပေးခဲ့တာ။ အနာပေါ်အရက်ပြန်တစ်ပုလင်း မှောက်ချပစ်လို့ ခုနှစ်အိမ်ကြား။ ရှစ်အိမ်ကြား အော်ခဲ့တဲ့သူရိန်။ ကိုယ့်အနာမဟုတ်တဲ့အတိုင်း အနာပေါ်အားရပါးရ အနာကျက်ဆေးတွေ ထည့်၊ လူတစ်ယောက်လုံး သေမတတ်အော်ခဲ့တာကို သီချင်းဖွင့်နေသည့်အတိုင်း။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုသူရိန်တစ်ယောက် ခေါင်းပေါက်တဲ့ အနာရိန်နှင့် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အားရပါးရ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆေးထည့်ပေးသော ခြယ်နှင့်သက်မာရဲ့လက်စွမ်းကြောင့် ဖျားသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် သူရိန်က သက်မာကိုမြင်တိုင်း ဆလံလုပ်ပြ၏။

ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေက တစ်ခါမဟုတ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ဆိုတော့လည်း ကြောက်ရှာမည်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သက်မာက သူရိန်နှင့် ယူရမည်ဆိုလျှင် ရေမရှိတဲ့ချောင်း နှာခေါင်းဖော် သေပါမည်ဟု ထုတ်ပြောရသည်အထိ။

“အခုလည်း မောင်သူရိန်တို့ ဆိုးသွမ်းတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီထက်တောင် ဆိုးသေး။ ငါကတော့ လက်တင်မဟုတ်ဘူး ခြေပါလန်တယ်။ အဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ဟာ အန်တီဗျစ်က သူရိန်ဆိုသမျှကို မြင်လျက်၊ သိလျက်နဲ့ ဘာမှကို အပြစ်မမြင်တာ”

“ဒါကတော့ဟာ နင်တို့မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ သူပဲ

သားကိုးလေးပါတာ မဟုတ်လား ခြယ်ရဲ့။ ဒီလောက်တော့ ဆိုးမှာ

“အမယ်လေး လေး... ဒီလောက်တဲ့လား ဆရာမရဲ့”

“သက်သက်ညာညာ ဒီလောက်မကတော့ဘူး သိလား။ အင်းရောက်ရ၊ အချုပ်ရောက်ရ၊ မော်ကွန်းထိန်းဆီရောက်ရနဲ့ ဘာမှမတည်ကောင်းရစရာကိုမရှိတာ။ ဒီကြားထဲ နို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူး။ အင်းက လိုချင်နေသေးတယ်... ဟွန်း”

“ဘယ်လောက်တောင် ပြောချင်နေတာလဲ မသိဘူး”

“ဪ... အဟုတ်၊ ဒါ ငါငါ့ဆယ်ပြောနေတာမဟုတ်မှန်း ဆယ်ပါတယ် သက်မာရဲ့။ ဒီလောက် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်သောင်း ဖောင်းပွနေတာကို ဖေဖေမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်တဲ့ အန်တီဗျစ်ရဲ့အစွမ်းက မသေးဘူးဆရာ။ ပြီးတော့ အပြစ်မရှိ အပြစ်မဲ့ ပြောဖို့ကလည်း အင်မတန်မှတတ်တယ်”

“ဪ... မိန်းမဉာဏ်ပါဆိုမှ မိန်းမဖျက်ရင် ပြည်ပျက်တယ်တဲ့။ နင် မကြားဖူးဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ဟာ... ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့လူကို ဝေဖန်ဖို့ မဝေဖန်ချင်ဘူးဟာ”

“နင် စိတ်ရှုပ်ခံနေပါနဲ့ဟာ၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ”

သက်မာက မျက်နှာညှိုးနေသည့် ခြယ်ကို အားပေးစကားပြော၏။

“ဒါနဲ့... နင် ဒီကိုရောက်ကတည်းက အန်ကယ်ကို နှစ်
မဆက်သေးဘူးလား”

သက်မာ သတိပေးမှ...

“အယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည့်... ငါမေ့နေတယ်။
ဟုတ်တယ် ဖေဖေကတော့ ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက ဖုန်းဆက်ခိုင်း
နေတာ။ ငါက မေ့နေခဲ့တာ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နေရင် ဆက်လိုက်
မယ်လေ”

“ဪ... ငါတို့ ကိုကိုလေးနဲ့ တိုင်ပင်ထားတယ်”

“ဘာများလဲ”

“အခု ခြံကိစ္စ အလုပ်ပါးတုန်း ငါတို့ ခရီးထွက်ဖို့လေ”

“အဝေးကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျော်ပွဲစားသဘောလေ။ ကိုကိုကြီးပြောတယ်
မဟုတ်လား။ သိန်းငှက်တောင်ဆိုတာ”

“အင်း... ရောက်စတုန်းက ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီ သိန်းငှက်တောင်က ဘော်ကြီးဘုရားနဲ့
နီးတယ်။ အမှန်က စောမွန်လှကို သူ့အဖေက လာကြိုတဲ့နေရာမို့
ပေါ်ကြိုကနေ ဘော်ကြီးဖြစ်လာခဲ့တာ။ မတ်လလောက်ဆိုရင် ဘော်
ကြီးဘုရားပွဲက အရမ်းစည်တာ။ နင် မိဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ (၂) လပိုင်း
မှာ ရှန်နိုက်ဘုရား ရေမျောပွဲရှိတယ်”

“ဟာ... ပွဲတွေချည်းပဲ”

“အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ (၁) လပိုင်းမှာ မိမိခိုင်သိုင်း
ခင်းနှစ်သစ်ကူးပွဲရှိတယ်။ မီးပုံးတွေလွှတ်တယ်။ မီးရှူးမီးပန်း
ဖောက်တယ်။ ခေါပုတ်ထောင်းပြီး မီးပုံးမှာ ပတ်လည်ပိုင်းပြီး
အိပ်စားကြတာ”

“ပျော်စရာကြီး”

“ဟုတ်တယ် ပျော်စရာကြီး။ မိမိခိုင်သိုင်းဆို ငါတို့ခြံထဲမှာပဲ
ဆင်တာ။ ရှေ့လဆို ရောက်ပြီပဲ။ ဒီခြံထဲမှာပဲ လုပ်မှာနော်”

“ရှမ်းပြည်က ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ငါတော့ ပြန်
အောင်မပြန်ချင်တော့ဘူး။ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ဒီလို လွတ်လပ်တဲ့ ခံစား
ချက်မျိုး မရှိဘူးဟာ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ နေရတာ အသက်ရှူမဝ
သလိုပဲ။ ဒီမှာဆို ကြည့်စရာ နေရာတိုင်း ပန်းခင်းတွေ၊ တောင်တန်း
တွေနဲ့ ဘယ်လောက်လှသလဲ။ နေကြာပန်းဝါဝါလေးတွေ တစ်တောင်
ဆုံး ပွင့်နေတာက ရွှေတောင်ကြီးကျနေတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ကိုကိုလေးကိုယူ၊ ငါ့ယောင်းမလုပ်ပါဆိုတာကို”

“မိသက်နော်... လူကိုများ အတည်ပြောနေတာကို စစရာ

“စ၊ စရာမဟုတ်ဘူး... နောက်စရာ... ဟင်း ဟင်း”

“မပြောနဲ့ဆိုတာကို”

ခြယ်က အမျက်မပါသော မျက်စောင်းထိုးတော့ မိသက်က
တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်လေတော့သည်။ ခြယ်လည်း တစ်ယောက်တည်း
ရှိနေချိန်ကလို ဟိုတွေး ဒီတွေး မရှိတော့ချေ။

* * *

အခန်း (၁၆)

“မမခြယ်... မမသက်က ထမင်းစားတော့မယ်တဲ့”

“အေး... လာပြီနော် မိကျော့”

ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပြီး အညောင်းဆန်ကာ အပြင်ဘက်ကို
ဆစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။

မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်ကြီးက အလိပ်လိုက် အခဲ
ထွက် ဖြစ်နေသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်း၏။ တစ်လောကလုံး
အညည်း မှောင်မည်းနေသည်။

ယခုမှ ညနေ (၅) နာရီသာရှိသေးသော်လည်း အမှောင်ထုက
ခြင်းစိုးနေပြီ။

ရေဒီယိုမှာ မုန်တိုင်းသတင်းကြေညာထားခြင်းမရှိဘဲ မိုးတွေ
ရွာတော့မည့်အသွင်။ သံသဲမဲမဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွာတော့မည့်

အသွင် ရှိနေတာကတော့ တစ်ဆိတ် ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။
ခြယ် အခန်းထဲမှာ မီးချောင်းတွေ ထွန်းထားပေးမယ့် အပြင်
က အမှောင်ထုကြောင့် ကြက်သီးတွေ ဖျင်းခနဲ ထသွား၏။

[သတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ရာသီမဟုတ်ဘဲ မိုးမှောင်
ကျတဲ့ ညတွေမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ပြီး သေဆုံးခဲ့ကြတယ်]
ဘုရားရေ ...
ဒီညက ခြယ်ရဲ့ညများလား။

အခန်းပြင်မထွက်ခင် အခန်းထဲသို့ ထောင့်စေ့၊ ကွက်စေ့
အောင်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားမိ၏။
ပြီးမှ တစ်ချက်ပြီးကာ အခန်းထဲမှ အပ်ချည်ကြိုးမျှင်ကို ယူခဲ့ပြီး
တံခါးဘုသီးမှာ ကပ်ချည်၍ အစဖျောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ တံခါးကိုပိတ်ပြီး
အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့၏။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သက်မာက ...
“စာရေးနေတာလား ခြယ်”
“ဟုတ်တယ် ... Sorry ဟာ။ ငါ နောက်ကျသွားတယ်”
“ရပါတယ် ခြယ်ရဲ့”
ခြယ် ထမင်းစိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ နေဇင်လတ်က ခြယ်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ။ ခြယ်ဘေးမှာ မရတနာနှင့် မိသက်။
ကိုနေဇင်လတ်ဘေးမှာ ကိုနေမျိုးလတ်နှင့် သော်ဇင်လတ်။
“ထည့်စားနော် ခြယ်”

“အေးပါဟ”
ထမင်းစိုင်းမှာ အထူးတိတ်ဆိတ်လျက်။ ဒေါ်ကြီးဆာနှင့်
မိန်းတို့က လိုအပ်သမျှ လိုက်ဖြည့်ပေးနေသည်။

ထိုစဉ် တဝုန်းဝုန်း တကျိန်းကျိန်းအသံတွေနှင့်အတူ မိုးက
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွာလေတော့၏။

“ဒါနဲ့ အန်တီမိမိကြီးကော မတွေ့ပါလား မိသက်”
ညှော်ခန်းထဲရောက်တော့ ခြယ်က စကားစလိုက်၏။ မိသက်
က ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသီးအနှံတွေ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ ...

“ဒီနေ့ ပစ္စည်းလာချမှာမို့ စောင့်ရမယ်ဆိုလား။ မှောင်နေမှာမို့
ခြန်မလာတော့ဘူးတဲ့။ မြယမုန်စတိုးမှာပဲ အိပ်တော့မယ်တဲ့။ ကြွယ်
ကြွယ်ဆိုတဲ့ စာရေးမလေးတစ်ယောက်တည်းနေတော့ အဖော်ရတာ
ပေါ့”

“ဪ”
ခြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စပျစ်သီးယူစားနေစဉ် ညှော်ခန်းထဲ
သို့ သော်ဇင်လတ်ရယ်၊ နေမျိုးလတ်ရယ် ဝင်လာသည်။

“ဒီနေ့ ရာသီဥတုက ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး”
“ခြယ် ... နေရဲ့ရဲ့လား”
“ဘာ ... နေရဲ့လား ကိုကြီးရဲ့”

“ဪ ... မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတော့ ခြယ် ကြောက်
နေမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်သားပဲ ခြယ်၊ ငါ နင်နဲ့လိုက်အိပ်ပေးရမလား”

“အို... မလိုပါဘူး။ နင်က ငါ့ကိုကြောက်နေတယ်လို့ ထင်နေလား မိသက်။ ငါက ဒီလောက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဘာကြောက်နေမှာလဲ”

ဖီးရောင်အောက်မှာမြင်နေရသော မျက်ဝန်းသုံးစုံက ခြယ်ကို ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ခြယ်ထင်လာ၏။

မကြောက်ပါဘူးဟု စိတ်တင်းထားသော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသော နှလုံးခုန်သံတွေကိုတော့ ညာဖို့ မရချေ။

“ကဲ... မိုးရွာနေတာနဲ့ စောစောအိပ်ကြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ခြယ်... လိုအပ်ရင်ခေါ်နော်၊ အားမနာနဲ့”

“အေးပါ”

ခြယ်ဘေးက ထွက်သွားသော မိသက်ကိုကြည့်ပြီး ခြယ် ငြိမ်နေ၏။ သော်ဇင်လတ်ကလည်း...

“စာဖတ်စရာရှိသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခြယ်ရယ်၊ သူရယ်၊ ကျန်ခဲ့တော့၏။

“ဖြစ်ရဲ့လား ခြယ်”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေချိန် သူ့အသံက တိုးတိတ်မှု ထွက်ပေါ်လာ၏။ ခြယ် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြီး...

“ဖြစ်အောင်လုပ်မယ် ကိုကြီး။ ခြယ် လုပ်ပေးခိုင်းတာတွေ ကော ရပြီလား”

“ပြီးပါပြီ... ဦးစိုင်းနော်တော့ သေချာစောင့်နေမှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကြီး”

“မလိုပါဘူး ခြယ်၊ ကိုယ်က ခြယ်ကို အားနာတာ။ ဒါဟာ ဘာကယ့်သွေးပျက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ခြယ်လို မိန်းမသား တစ်ယောက်က”

“တော်ပြီ... ကိုကြီး။ အဲဒါတွေကို ခြယ်မကြောက်ဘူး။ ကဲပါ... ခြယ်သွားမယ်။ ကြာကြာနေရင် မသင်္ကာစရာတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ဒိန်း ဒိန်း”

“အား... အမယ်လေး”

“ခြယ်”

မိုးကြိုးပစ်သံက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်၏။ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သော ခြယ်အနားသို့ သူက ချက်ချင်းရောက်လာချိန် ခြယ် သူ့လက်ကို သတိလက်လွတ် အားကိုး တကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

“ခြယ်”

“ဟို”

“ဆောမီး”

သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည့်အဖြစ်ကို သတိရမိကာ
လက်ကို ကပျာကယာ ရုပ်သိမ်းမိတော့ သူက မပြုံးစပူး အထူးပြုံးခမ်း
ပြုံးလိုက်လျှင် အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းသော သူ့မျက်နှာကို သယ်
လက်လွတ် အတန်ကြာငေးမိ၏။

“အရမ်းသတ္တိရှိတာပဲ”

“အို”

စူးရှသောအကြည့်တွေနှင့် ဆုံမိစဉ် ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန်
ငုံ့၍ သူ့ရှေ့က ထွက်လာမိသည်က နှုတ်တောင်မဆက်ဖြစ်ချေ။

အို... ရင်ခုန်လွန်းလေစွ။

ခြယ်ဟာ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ မနူးမနပ် မိန်းကလေး
ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်ရင်ခုန်သံတွေ ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် မပြုစား
ခဲ့လား”

အပေါ်ထပ် မတက်ခင် ထမင်းစားခန်းထဲ အရင်ဝင်လာပြီး...

“မိစ္ဆား”

“ရှင် မမခြယ်”

“နွားနို့တစ်ခွက်လောက် ထည့်ပေးပါ”

“ဒီမှာသောက်မှာလား မမခြယ်”

“မဟုတ်ဘူး... ခြယ်အခန်းထဲပို့ပေးပါ”

“ဒါဆို ခဏနေ မိစ္ဆားလာပို့ပေးပါမယ်နော်”

ခြယ် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

“ဟင်”

ခြယ် အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးဘုသီးပေါ်မှာ ချည်ထား
သော အပ်ချည်ကြီးက တိုးလို့တွဲလောင်း လျှောက်ကျနေ၏။ တံခါးကို
ခွင့်ရင်း ခြယ် မသိမသာ ပြုံးလိုက်၏။

* * *

ပြတင်းမှန်ပေါ်လာမှန်နေသည့် မိုးရဲ့အသံ။ ခေါင်းမိုးပေါ်သို့
မိုက်ခတ်နေသည့် သစ်ကိုင်းတွေရဲ့အသံ။

ဤနေ့သည် ငရဲညပေလား။ သို့တည်းမဟုတ် ခြယ်ကို
သတ်ဖို့ မရဏညသည်လား မပြောတတ်ချေ။

အပြင်ဘက်သို့ အကူအညီရလိုငြား နားစွင့်ကြည့်ပေမယ့်
ဘာသံမှမကြားရသလို မီးရောင်တွေလည်း စိုးစဉ်းမှ မမြင်ရချေ။
စောင်ကို လည်ပင်းအထိ အတင်းဆွဲကပ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ရာသော
အသံကို အမှန်တကယ် ကြားလိုက်ရသည်။

ဆူညံနေသော လေသံမိုးသံတွေကြားကနေ သေသေချာချာ
ဖူးစိုက်စိုက် နားထောင်လိုက်လျှင်တော့ ကြမ်းပြင်နှင့်ထိခတ်လာသော
ခြေသံတစ်စုံ။ ထိုခြေသံသည် အပေါ်ထပ်မှာပင်ဖြစ်ပြီး ခြယ်အခန်း
ဘက်သို့ ဦးတည်နေခြင်းဖြစ်၏။

အုတ်နံရံထဲသို့ တိုးဝင်မတတ်ကပ်ရင်း ခြယ်ကို ဘယ်သူမှ
မကယ်နိုင်တော့ပါလား။ အကယ်၍ လူသတ်သမားသာ ရောက်လာခဲ့
လျှင် ခြယ်အော်သံကို ဤမိုးသံ လေသံတွေမှ ထွင်းဖောက်၍ မည်သူ
သိနိုင်မည်နည်း။

[သေချာတာတစ်ခုက လူသတ်သမားက မိန်းမတွေရဲ့
သဘောထားကို ကောင်းကောင်းနားလည်တဲ့သူပဲ။ သာမန်အားဖြင့်
မိန်းမသားတွေက မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီးရွာရင် နေစရာမရှိအောင်
ချွတ်ချွတ်တတ်ကြတယ်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လူသတ်သမားက

အခန်း (၁၇)

“အမယ်လေး”

ထိတ်လန့်စွာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်နေစဉ် မီးကပျော်
သွားသဖြင့် ခြယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်မိမတတ်။

ဘုရားရေ။

ခြယ်အတွက် ပြေးစရာမြေ မရှိပါလား။ ငြိမ်သက် ထိတ်
ဆိတ်နေသော အခန်းထဲကို ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ကြည့်လျက် ရသမျှ ဘုရား
စာတွေကို ရွတ်နေရသည်မှာ အလွဲလွဲ အချော်ချော်။

“ဝေါ ဝေါ”

မိုးသံ လေသံတွေကလည်း သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် အနှိုင်း
ရဖို့ ကြိုးစားလျက်။

“ဒုန်း... ခလွမ်း”

အသုံးချသွားတာ]

[အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ရာသီမဟုတ်ဘဲ သဲသဲ မဲမဲ ရွာနေတဲ့ မိုးညှာမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီး သေဆုံးကြတယ်။ ဤထဲမှာ မရိုးမသားနည်းနှင့် သေဆုံးကြတဲ့သူတွေက ဦးစိုင်းဘုန်းလတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်လျက် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ နောက် ဝေဝေစိုးလည်း ထိုနည်းတူစွာ ကြောက်ရွံ့စွာ အော်ဟစ်ပြီး လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျ၍ သေဆုံးသည်။

ပြီးတော့ မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးခဲ့ကြသော နှင်းဆီနီနှင့် ဦးစိုင်းကျော်။

မမြင်ဖူးသောလူတွေရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို အတင်းပုံဖော်၍ မျက်စိထဲမှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် သေဆုံးရသည့်အဖြစ်တွေ။

အမယ်လေ။

ခြယ်သည်လည်း ဘယ်ပုံတယ်နည်းနှင့် သေဆုံးရမည်နည်း။

“ရှုပ် ရှုပ်”

“ဟင်”

တိုးတိတ်သော ခြေသံတစ်စုံက ခြယ်အခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားသွား၏။

အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးတွေနှင့် လော့ချထားသည့် တံခါးကို ဝိုးတဝါးစိုက်ကြည့်နေဆဲ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသော နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကိုက်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“.....”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရ၏။

တံခါးခေါက်သံသည် သာမန်လူတွေခေါက်သံကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ လေးလေးကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် မိသက်မဟုတ်နိုင်ချေ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“ဘယ်သူလဲ မိသက်လား”

ဆက်တိုက်မေးချလိုက်သည့် စကားသံအဆုံး နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံကို မကြားရတော့ချေ။

အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလဲထလိုက်ချိန် မိုးကြိုးပစ်သံ သုံးလေးချက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရ၏။

“ရှုပ် ရှုပ်”

ခြယ် အခန်းရှေ့မှ ပြန်ထွက်သွားသည့်ခြေသံကို ကြားရ၏။ ထိတ်လန့်လွန်း၍ နှလုံးသွေးရပ်မတတ် ခံစားသေဆုံးချင်မိသည်အထိ။

အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းပြီး အရဲကိုးကာ အမှောင်ထုထဲမှာ ဟိုစမ်းဒီစမ်းနှင့် တံခါးအနီး၌ ခြေစုံရပ်သွား၏။

တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခြေသံကိုကြားနေရဆဲ။ တစ်ပေါက်ပေါက်

စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကိုမသုတ်နိုင်ချေ။ တုန်ယင်နေသော လက်အစုံနှင့် တံခါးကိုလှည့်လိုက်၏။

“ကလစ်”

လော့ကျသွားသော်လည်း တံခါးကို မဖွင့်ဖြစ်သေး။ ဘယ်လို အရာနှင့် ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ အမှန်တကယ် မပြောနိုင်ချေ။ တစ်စုံတစ်ရာ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် တံခါးကို အဆုံးထိ ဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟင်”

ခြေသံကိုကြားနေရဆဲ။ သို့သော် စကြာတစ်လျှောက်လုံး မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရချေ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရာအားလုံး မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက်။

ခြယ် သရဲခြောက်ခံနေရတာလား။

တံခါးကိုပိတ်၍ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်၌ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်ပြီး တိုးတိတ်စွာ စတင်ငိုကြွေးမိတော့၏။

ဖေဖေရေ၊ ခြယ်သေရတော့မယ်။ ခြယ်ကို ဘယ်သူမှ ကယ် နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး။

ကိုကို့နီး ခြယ်တော့ ဒီညကို လွန်ဆန်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ စူးစမ်းလိုတဲ့စိတ်က ခြယ်ကို အမှန်တကယ် ဒုက္ခပေးနေပါပေါ့လား။

[တစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန် မီးပျက်သွားတော့ ကြောက်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်]

မြဲယမှန်မှာ မိုးသံသဲမဲမဲရွာရင် အားလုံးသတိထားကြတယ်။ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်တတ်လို့]

ခြယ်ကို ဒီကံကြမ္မာဆိုးမဝင်အောင် ကိုယ် စောင့်ရှောက်မှာ

ကိုကို့နီးနေဇင်လတ် ပြောသမျှ စကားတွေက အစီအစဉ်မကျ ခြယ်နားထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

“ကလစ်”

“ဟင်”

အပြင်ဘက်မှာ တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ခြယ်မိသည့်ခဏအတွင်း တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ဝင်လာသည့်အရာက ခြယ်ပြောင်လက်လက် ရှည်ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန်တစ်ခု။

မီးပွင့် (၂) ပွင့် လင်းလက်နေသောအရာဟာ တရွေ့ရွေ့ ကပ်လာချိန်။

“အား”

ကြောက်ရွံ့စွာ စူးစူးပါးပါး အော်ဟစ်သံသည် ပြင်းထန်စွာ နှာနေသော မိုးသံလေသံကြားမှာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာခဲ့၏။

မိုးတစ်ည၏အဆုံးသတ်သည်ကား။

ထွန်းထွန်းလူးစွာ ကြမ်းပြင်မှာ အပြီးနှင့် တဝန်းဝန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း ရိုက်ခတ်နေ၏။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ပြုတ်ကျကွဲနေသည့် နွားနို့ခန်းခွက်အပိုင်းအစတွေ။

အိပ်ရာထက်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ သတိလစ်နေသည့် ခြယ်။

မြွေကြီး၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရှမ်းပြည်တွင် တွေ့နေကျ လင်းမြွေပုံသဏ္ဍာန်မဟုတ်ဘဲ ရွှေတုံးရွှေရည်ကဲ့သို့ ပြူးပြူးပျက်ပျက် လက်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ ပတ္တာမြားကဲ့သို့ နီရဲနေသည့်မျက်လုံး။

“ဝုန်း ဝုန်း”

တဖြည်းဖြည်း ရိုက်ခတ်နေသံသည် ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် မြွေကြီးသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ချေ။

သူ ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး ...

“မိသက် ဒေါ်ကြီးဆာတို့ကို ခေါ်ခဲ့။ ပြီးတော့ မြေအိုးတစ်လုံး စတိုခန်းထဲက ယူလာခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုကိုလေး”

မိသက်က အောက်ဘက်သို့ အပြေးလေးဆင်းသွား၏။ ဆက်စင်လတ်က အသံတွေကြောင့် သူ့အနီးသို့ အပြေးရောက်လာကာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်စဉ် ...

“အား ... အဲ ဒဲဒါကြီးက”

စကားတွေ ထစ်ဝေ့ကုန်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံ

အခန်း (၁၈)

“အား”

“မီးဖွင့် ... မိသက် မီးဖွင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုလေး”

အသံစုံ ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာကာ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး လင်းလက်သွား၏။

သူ ခြယ်ရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးကို အဆုံးထိ ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

“အမယ်လေး”

မိသက်ရဲ့အသံက ထိတ်လန့်စွာ။

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသော မြွေကြီးသည် အရှည်ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေနီးပါး ရှည်၏။

ရ၏။

“အို ... ဘုရားရေ”

ဒေါ်ကြီးထာတို့ ရောက်လာတော့ အာမေဍိတ်သံအစုံ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှ မြေအိုးကိုယူပြီး မြွေ၏အမြီးကို ထိကြည့်၏။ ခုန်ထခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတာ သေချာမှ ဦးခေါင်းဘက်မှ လက်နှစ်ဖက်နှင့် မလိုက်၏။

“ဟူး ... တော်တော်အလေးချိန်စီးတဲ့အကောင်ပဲ။ သော်ဇင် ... အိုးကို သေချာထိန်းထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြွေကြီးက အိုးထဲမှာ ငြိမ်ပြီးခွေကျသွား၏။ အိုးနှင့် ကွက်တီပင် ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ကြီးနဲ့မိစ္ဆာ ဒီအဝကို အဖုံးတစ်ခုခုနဲ့ သေချာဖုံးပြီး မနက်ကျရင် ချောင်းမှာ သွားမျှောပစ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုလေး”

“ခြယ် ... ခြယ်”

မိစ္ဆာက ဖန်ခွက်အကွဲတွေ သေချာသိမ်းသွား၏။ သူနှင့် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ မိသက်ရယ်က ခြယ်ကို သတိရလာအောင် ပြုစုကြ၏။

မိသက်က ခြယ်နာခေါင်းဝမှာ ရှူသေးတော့ပေး၏။ သူ ခြယ်မေးဖျားလေးကိုလှုပ်ခါ၍ ခေါ်ပြီး အတန်ကြာအောင် တအင်းအင်းညည်းညူသံနှင့် ခြယ် လှုပ်ရှားလာသည်။

“ခြယ် ... ခြယ် ... သတိရပြီလား”

“ဟင်”

ခြယ်မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ လန့်ကြည့်ကြည့်၍ ...

“ဟိုအကောင်ကြီးကောဟင်”

“ခြယ် သတိထားလေ”

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည့် ခြယ်လက်ကလေးကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

“ခြယ် ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်”

“ဟို ဟိုဟာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သေသွားပြီ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

ကြောက်ရွံ့နေသည့် မျက်လုံးတွေက ချက်ချင်း အုံ့သြမှုတက်သို့ ကူးပြောင်းသွား၏။ ပြီးတော့ စူးစမ်းသော၊ သိချင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။

နူးညံ့စွာပြုံးပြပြီး ...

“ဒေါ်ကြီး ခြယ်အတွက် ရေတစ်ခွက်လောက် ယူလာပေးပါနော်”

“ရမယ် ... ရမယ်”

“ကိုကြီး”

“ကိုယ်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့နွားနို့ကို သောက်ပြီး သေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဘာတွေလဲ ကိုကိုလေးရဲ့။ မိသက်တို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြကြဦးလေ”

သက်မာကလည်း သိချင်စွာ မေး၏။ ဒေါ်ကြီးက ရေတစ်ခွက် ကမ်းပေးလာသဖြင့် ခြယ်ကို တိုက်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ လာ လာ ... အောက်ထပ်မှာ ဆင်းပြောကြတာပေါ့”

သူ ဦးဆောင်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြ၏။

“တောက်”

“ဟင်”

“ဟာ”

တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းကြောင့် သူ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်စဉ် အားလုံးကလည်း သူ့ကိုကြည့်နေကြ၏။

“ကိုကြီး ... ဘာကို”

“တောက်”

ခြယ်ရဲ့မေးသံမဆုံးခင် နောက်ထပ် တောက်ခေါက်သံကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကို အံ့သြထိတ်လန့် စွာ ကြည့်ကြည့်လို မြင်နေရသောအခန်းတွေကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိ ကြ၏။

“တကယ့်ကို အံ့သြစရာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီအိမ်မှာ ထူးဆန်းခြင်းတွေ အမှန်တကယ် ဖြစ်နေပြီ”

“တကယ်တော့ ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့တာ။ ကိုယ်ကစတာ မဟုတ် ဟေ့။ ခြယ်က စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာပါ။ တွေးထင်ထား သလို မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်တို့အတွက် ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာစရာ မရှိဘူးလေ”

“ခြယ်က ဘာတွေ တွေးထင်ထားတာလဲ ကိုကိုလေး”

“ဒီအခု ဝေဝေစိုးတို့သေဆုံးမှု၊ နှင်းဆီနီ သေဆုံးမှုတွေနဲ့ တော်သက်ပြီး မတင်မကျဖြစ်နေတဲ့အရာတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရအောင် ခြယ် စီစဉ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးခဲ့တာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

သက်မာက ဇာတ်ရည်လည်သွားသလိုနှင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ညှိတ်လေသည်။

“ဒါနဲ့ မရှင်းလို့ မေးပါရစဉ်း”

“ဘာလဲ”

“ခြယ်က ဒီလိုနိုးရွာမယ့်သူမှာ ကိုယ့်ကိုလုပ်ကြံခံရမှာလည်း အမှန်တကယ် သိနေရုံနဲ့ ဘာလို့ ရှောင်မနေရတာလဲ။ တကယ်လို့ စီစဉ်ထားသလို ကွက်တိမကျခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကဲ ... ရှင်း”

“ဒါလား”

ပြီးနေသည့် ခြယ်မျက်နှာကို သူ ပြုံး၍ ငေးကြည့်မိ၏။

“ခြယ် ရှောင်နေလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ် လူသတ်တရားဆီ
ဖမ်းလို့ရမှာတဲ့လဲ။ ဒီအခု မိတယ်ဆိုရင်တောင် ခြယ်ကို သေစေချင်တဲ့
မြယ်မုန်ကို လာသမ္မု ဧည့်သည်တွေကို သေစေချင်တဲ့ လူသားတရား
ခံစစ်စစ်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မိသက်မေးသလို စီစဉ်ထားသလို
ကွက်တိမကျခဲ့လည်း မပူပါနဲ့။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ ကိုကြီးရှိနေတာ
ဘာအတွက် ပူရမှာလဲ”

“ဪ... အဟော ဒါကြောင့် ကိုလတ်က ထူးဆန်းစွာ
မိသက်ကိုခေါ်ထားတာ အခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်။ ဟုတ်တယ်
ခြယ်ရဲ့... ငါတို့ မီးပျက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ရောက်လာခဲ့တာ”

“အဲဒါဆို ညီမလေး ညံ့သွားပြီ”

သူ့စကားကြောင့် မိသက်က နားမလည်သလို မော့ကြည့်ပြီး

“မိသက် ဘာညံ့လို့လဲ ကိုလတ်ရဲ့”

“ညံ့တာပေါ့၊ မီးပျက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တမင် မီးပိတ်ခံ
လိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း... ကိုလတ်တို့ကတော့ မိသက်က တကယ်
ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဖြစ်တော့မှာပဲဆိုပြီး စိုးထိတ်
လိုက်ရတာ အခုမှပဲ ဖတ်ရည်လည်တော့တယ်”

ဆူဆူအောင်အောင်ပြောသော မိသက်ကိုကြည့်ပြီး ခြယ်က
လည်း...

“နင်မှ ထိတ်လန့်တာမဟုတ်ဘူး မိသက်ရေ၊ ငါလည်း

အမှန်ထိတ်လန့်တာပဲ။ ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဒါမှမပါတော့ အမှန်တကယ်
မီးပျက်တယ်လို့ ထင်တာပေါ့။ အော်ဟစ်ချင်လိုက်တာ၊ ကြောက်ရွံ့နေ
လို့ နေမထိ၊ ထိုင်မသာနဲ့ ဇောရွေးတွေပြန်တာများ နှင့်မြင်စေချင်သေး
အဟုတ်။ ဒီကြားထဲ မှောင်မှောင်မည်းမည်း အခန်းထဲမှာ လူမပါ။
ဘာမပါဘဲ တံခါးဖွင့်သံကြားပြီး ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှည်ရှည်
မျောမျောဝင်လာတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရတော့တာ။ ခဏ
လေး သတိမေ့နေတဲ့အတောအတွင်းမှာတောင် အဲဒီအလင်းလုံးကြီး
တွေက ငါ့ကိုလိုက်ပြီး ခြောက်လန့်နေတာ”

“မိသက်သူငယ်ချင်းကတော့ တကယ့်သတ္တိခဲ။ ဒါကြောင့်
ခွဲထောက်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာပေါ့”

“အပေါ်မှာ ဒီလောက် ဝန်းဒိုင်းကြံနေတာ ဘာမှမသိဘူး။
ငါးသလောက်စွမ်းနဲ့ အိပ်ပျော်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ မိစူးလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ
မေ့ခြယ်လိုတော့ အလင်းလုံးကြီးတွေ မမြင်ဘူး။ ကိုရီးယားမင်းသား
လေးတွေပဲ မြင်နေရတာ”

“အရှူးမလေး”

မိစူးရဲ့စကားကို သဘောကျစွာ အားလုံးရယ်မောလိုက်ကြစဉ်
စောစောတုန်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေလည်း ကြက်ပျောက်၊ ငှက်
ပျောက် ပျောက်သွား၏။

“ဟင်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ လူစိမ်းတွေ ပါမှာလားလို့”

“အင်း... ခြံထဲက ပါမှာလားတော့မသိဘူး”

“သမီးလား”

တစ်ဖက်က ဖေဖေအသံကြောင့် စကားစပြတ်သွားကာ ခြယ်

ာ...

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ဖေဖေ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါ့ဗျာ... ကောင်းပါ။ သမီးကတော့ ဖေဖေစိတ်ပူအောင် တော်တော်လုပ်တာပဲ။ ရောက်ကတည်းက အဆင်ပြေ မပြေ နှိုးဆတ်လို့ မှာထားလျက်နဲ့ ချောချောမောမောရောက်ပါ့မလား စိတ်ပူနေတာ။ ဘယ်လိုလဲ သမီးလည်း အဆင်ပြေလား။ ပျော်ကော ပျော်သား”

မေးခွန်းတွေတရစပ်နှင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသော ဖေဖေ စကားသံကြောင့် ခြယ် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

ဖုန်းမဆက်သဖြင့် စိတ်ပူနေသော ဖေဖေပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်တာ...

“ဖေဖေ စိတ်ပူအောင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြယ်အကြောင်း သည်း ဖေဖေသိသားနဲ့။ တစ်နေရာရောက်ပြီဆိုရင် အသစ်အဆန်းတွေ စိတ်ဝင်စားနေရတာနဲ့ အိမ်ကို ဘယ်သတိရဖူးလို့လဲ။ ဒါပေမဲ့... ဖေဖေကိုတော့ ခြယ် မေ့ဖူးလို့လား”

မိသက်က ဘေးမှ...

အခန်း (၁၉)

“ဟယ်လို... ဦးမင်းထက်သန်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“.....”

“ခင်ရီလား... ငါ့ပါ ဖေဖေရိုတယ်မဟုတ်လား။ အေး... ခေါ်ပေးဦး”

ခင်ရီက ဖေဖေကို သွားခေါ်နေတာမို့ ခြယ်က ဖုန်းကို နားမှောက်ထားရင်းနှင့် ထိုင်းကားကြည့်နေသော သက်မာကို...

“သိန်းငှက်တောင်သွားမှာ မနက်ဖြန်လား မိသက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတွေပါမှာလဲ”

“ကိုကိုကြီးတို့လင်မယားရယ်၊ ကိုလတ်ရယ်၊ သော်ဇင်ရယ်၊ နောက်ပြီး ဒေါ်ကြီးသာတို့၊ မိဖုရားတို့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖားကလေး... ဖားကလေး”

ဟု မကြားတကြားစကား ပြုံးစိစိနှင့် ခြယ်ဘေးနားမှာ ထာ
ကပ်ထိုင်၏။ ဖေဖေကလည်း ခြယ်စကားကြောင့် သဘောရွေ့သွား၏။

“ဟုတ်ပါပြီ... ညည်းလေးအကြောင်း ဖေဖေ သိတာပဲ
တွေ့ရင်တော့ ခွဲမှာပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကဲ... ဘယ်လိုဆို
နေရ၊ ထိုင်ရ”

“ပျော်တယ် ဖေဖေ၊ မနက်စောစောဆို လာလာနိုးတတ်တဲ့
ဒေါ်ကြီးစိန်ကိုလည်း သတိရတယ် ဖေဖေရာ။ ဒီမှာတော့ အေးလွန်းတဲ့
စောင်ပုံထဲကတောင် မထချင်ဘူး။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ခေါ်ပုဆိုး
ကြော်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရတာလည်း သမီး သဘောကျတယ်။ ဖေဖေ
တို့အတွက် ခေါ်ပုတ်နဲ့ပဲပုတ်ချဉ် ဝယ်လာမယ်နော်။ ဒီမှာလေ မိသက်
လက်ရာ ပဲပုတ်ချဉ်ကို စပ်စပ်ကလေးချက်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ရုံးပတီသီး
တို့ရတာလည်း ကောင်းတယ်”

ဖေဖေက တဟားဟား သဘောကျရွာရယ်ပြီး...
“ပိုက်ဆံကော လောက်ရဲ့လား သမီး။ လိုရင်တောင်းနော်”
“အခုတော့ မလိုသေးပါဘူး ဖေဖေရဲ့။ လိုရင်တော့ တောင်
မှာ စိတ်ချ။ ယုယလေးကော ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား”
“သမီးဘိုးဘိုးတို့ဆီ သွားလည်တယ်။ တစ်မိသားစုလုံး
ဒါနဲ့ သမီးကို ဖေဖေ မေးမယ်၊ မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ဘူး”
“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

တစ်ခုခုမေးလာတော့မည်မို့ ခြယ် ဘာပြောမလဲ ဦးနှောက်က
ဦးစားလိုက်၏။ သက်မာက ဘာလဲဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်မေးသဖြင့် ခြယ်က
မင်းတွန့်လိုက်၏။

ဒေါ်ကြီးဆာက သက်မာကိုလာခေါ်သဖြင့် ခြယ်တစ်ယောက်
တည်းဖြစ်သွား၏။

ဒီနေ့ ကိုကြီးက မနက်ဖြန်သွားလည်မှာမို့ ခြယ်သွားနိုင်ချေ။
တိုနေမျိုးလတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကတော့ ကျောက်မဲက သစ်သီးခြိုကို
ကိစ္စရှိသဖြင့် သွားရာ ညနက်မှပြန်ရောက်မည်ဟု သိရ၏။

ဒေါ်မိမိကြီးကတော့ မနေ့ညကတည်းက ပြန်မအိပ်တာ ခု
ဆက်ထိလည်း ပြန်မရောက်သေးချေ။

“သမီး နွယ်နဲ့ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”
“ရှင်”

ထင်မှတ်မထားသောမေးခွန်းမို့ ခြယ် အတော်ကြာအောင်
ငြိမ်သက်သွား၏။

ခြယ် ယခုလို မြယ်မှန်သို့ထွက်လာခြင်းကို ဖေဖေ နား
မလည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖေဖေရင်ထဲ စိတ်မရှုပ်ထွေးစေချင်ပါ။

စီးပွားကရှာရသေး ဇနီးနှင့်သမီး မတည့်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေး
ခြင်းများကို မခံစားစေလိုသောကြောင့် ‘ဟက်ခနဲ’ ရယ်ကာ...

“ဘာများလဲလို့ ဖေဖေရာ။ အန်တီနွယ်နဲ့သမီးက ဘာလို့
အဆင်မပြေရမှာလဲ။ ဖေဖေက ဘာတွေ့သိပြီ၊ ဘယ်သူက ဘာတွေ့

ပြောနေလို့လဲ။ ပြောတယ်။ အန်တီနွယ်နဲ့သမီးကြားမှာ အဆင်ပြေတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား။ ဖေဖေက လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ရှိနေပေမယ့် သမီးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့မှာ ဖေဖေ စီးပွားရေးလုပ်နေချိန် နောက်ကွယ်ကနေ သမီးစိတ်ဆင်းရဲနေရမှာကို မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဖေဖေစကားတွေကြောင့် ဖေဖေမေတ္တာတွေ သိရသဖြင့် ခြယ်မျက်ရည်ပိုင်းရပေမယ့် ...

“ဒါဆို ဖေဖေ စိတ်မပူနဲ့သိလား။ သမီးတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့ ဖေဖေ စက်ရုံမသွားဘူးလား။ ခြယ်က ဆက်သားဆက်လိုက်ရတာ ဖေဖေ ရှိပါ့မလားလို့”

ခြယ် စကားလမ်းကြောင်းကို မသိမသာလွှဲရင်း မေးလိုက်၏။

“ဒီနေ့နေ့ခင်းမှာ အစည်းအဝေး သွားစရာပဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ သမီး ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“ဖေဖေကလည်း ရောက်တာဖြင့် မကြာသေးဘူး။ ခြယ် နေဦးမှာ”

“ဟော ... သမီးကလဲ။ တစ်လတောင်ရှိတော့မယ် သူ့မှာ တွေကို အားနာစရာ”

“သက်မ္မာတို့က အားနာစရာလား ဖေဖေရဲ့။ ခြယ် နောက်ထပ် တစ်လလောက် နေဦးမှာ။ မြယမုန်ခြံကို ခြယ် အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ ခြယ်အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ရောက်ရင် ပြောပြမယ်နော်”

အဲဒီ ဖေဖေ”

“ဟဲ့ ... သမီး”

တားမြစ်နေမည်ကို သိသဖြင့် ခြယ်က ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန် ခုလိုက်သဖြင့် ဖေဖေ တားဆီးသံကို မကြားရတော့ချေ။

ဖုန်းချပြီး ခြယ် မီးဖိုဆောင်ဘက်ဝင်လာတော့ မိသက်ကို တွေ့ရ၏။

ရိုးရိုးတွေ့ရခြင်းတော့ မဟုတ်ချေ။

ပေါင်းအိုးထဲမှ ကောက်ညှင်းပေါင်းဝါဝါတွေကို ဒေါကြီးသာက သစ်သားဆုံပိုင်းထဲထည့်ထောင်းပြီး ညက်လာလျှင် ပန်းကန်ထဲထည့်၏။ သက်မ္မာက ထိုကောက်ညှင်းထောင်းကို မိစူးနှင့်အတူ ပိုင်းပိုင်းလေးတွေ လုပ်နေ၏။

ခြယ်က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“အဲဒါတွေ ဘာလုပ်တာလဲ သက်မ္မာ”

“ထမင်းဝါလေး၊ ဂျူးမြစ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်၊ ငရုတ်သီးပုပ်စပ်နဲ့ စားရတာ။ ပဲပုတ်ထောင်းအမှုန့်ကလေးထည့်စားရင် ပိုမွှေးဘယ်”

“ဟုတ်လား ... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ ... ရပါပြီ။ ခဏနေ စားလို့တောင်ရပြီ။ နင့်အလုပ်က ထိုင်ကြည့်နေဖို့။ မထိုင်ချင်ရင် အိမ်ရှေ့မှာ ခွေသွားကြည့်လေ”

“မိန်းမ... အဲဒါ ငါ့ကိုနှင်တာပေါ့ ဟုတ်လား... ဟွန်း”
“မဟုတ်တာဟယ်”

စနောက်နေသည့် မိသက်ကို ထားခဲ့ကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ပေမယ့် မိသက်ပြောသလိုတော့ ဗီဒီယိုခွေ မကြည့်ဖြစ်ပါ။ တံခါးမကြီးက တစ်ဆင့် ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။

အတွေးတွေက မနေ့ညက အပြစ်အပျက်တွေဆီ ပြန်ရောက်သွားတော့ ကြက်သီးထဖွယ်။ ဤအိမ်မှာ လာသမျှဧည့်သည်များကို သေစေချင်သူသည် အဘယ်နည်း။

တရားခံသည် ခြယ် သံသယဝင်နေသော ကိုနေဇင်လတ် မဟုတ်မှန်း သိရတော့ စိတ်အနည်းငယ် ငြိမ်းချမ်းသွားရသည်ကတော့ တစ်ဆိတ် ဆန်းကျယ်လွန်းလှသည်အဖြစ်။

အိမ်အနေအထားကို ကျွမ်းကျင်သော လူသတ်တရားခံသည် အရာရာမှာ တစ်ပန်းသာနေ၏။ လူနည်းစုအနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ တရားခံသည် ရှိနေနိုင်သည်မို့ ခြယ် အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား တက်ခဲ့၏။

အပေါ်ဆုံးထပ်သည် ဘုရားခန်းနှင့်အတူ ကိုကြီးတို့ညီအစ်ကို တွေရဲ့ အခန်းမို့ ခြယ် တက်မကြည့်ဖြစ်တော့။ ဒုတိယထပ်ရဲ့အလယ် ဗဟိုမှာလည်း အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းအောက်တည့်တည့်၌ ဒုတိယ ဘုရားခန်းကလည်း ရှိနေတာပြီ။ အောက်ထပ်မှာ ဘုရားခန်းမဟုတ် တော့ဘဲ ကျယ်ဝန်းသည့် ဧည့်ခန်းကျယ်၏။

ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ အောက်ဆုံးထိ ဘုရားခန်းခရု တိုင်လုံးကြီးသည် လူသုံးယောက်ဖက်ရမတတ် ကြီးပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်က ဖောင်ကြွလှပသည့် ကနုတ်ပန်းကွက်များ၊ ဒုတိယထပ်က ညှပ်ခေတ် မိန်းမပျိုတို့၏ကကွက်များ၊ အောက်ဆုံးထပ်၌မူ ရိုးရိုး ဘုရားကွက်များဖြင့် လှပနေသည်မှာ ဤအိမ်ကြီး၏ခမ်းနားမှုတစ်ခု အပါအဝင်။

မနေ့က ခြယ်အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည့် ခြေသံသည် ဤအထပ်တွင်သာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်မို့ ခြယ်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည်လုပ်ဆောင်နေမိ၏။

ကိုယ့်အခန်းသို့ လေးလေးမှန်မှန်သော ခြေသံနှင့်အတူ အခန်းရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံက လေးလေးမှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ခြယ် ငြိမ်သက်ကာ ဘေးဘီသို့ ဝှေ့ကြည့်ပေမယ့် ဘာထူးခြားချက်မှ မတွေ့ရချေ။ လူသတ်သမားကဲ့သို့ အခန်းရှေ့မှထွက်ခွာပြီး မနေ့က နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရသည့် ခြေသံက ညာဘက်သို့။ ထိုကဲ့သို့ ဆက်လျှောက်လာရင်း ခြယ် ကြားခဲ့ရသောခြေသံသည် ဤနေရာ၌ ပျောက်ကွယ် အဆုံးသတ်ခဲ့၏။

ဤနေရာသည် ဘုရားခန်းရှေ့ပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားခန်းရှေ့၌ တိုင်လုံးကြီး တိုင်လုံးရဲ့တစ်ဖက်၌ သော်ဇင်လတ်၏အခန်း၊ ထိုအခန်း

ဘေး၌ ညစဉ်ညတိုင်း အစဉ်မြဲ မီးလင်းနေတတ်သော ဒေါ်မိမိကြီး၏ အခန်း။

မနေ့ညက ဒေါ်မိမိကြီးသည် အိမ်တွင် ပြန်မလာသဖြင့် စဉ်းစားတဲ့နေရာ၌ ထည့်သွင်း၍မရ။

သော်ဇင်လတ်။

ညက သူ့အခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံဗလံများကြောင့် နိုးလာပြီး ကိုကြီးတို့နဲ့အတူ ခြယ်အခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

ဒါဆိုလျှင် တရားခံသည် သော်ဇင်လတ် မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ အတွေးနှင့်အတူ ခေါင်းကပါ ထပ်တူခါယမ်းလိုက်၏။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

အင်မတန်မှ သတ္တိနည်းသော ကြောက်တတ်သော သော်ဇင်လတ်သည် လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ခဲ့လောက်အောင် သတ္တိမရှိကြောင်းကို ခြယ် အကဲခတ်နေမိ၏။

ဘယ်အရာကို သက်သေပြပြီး ပြောရမည်နည်းဆိုသော ပထမဆုံးပယောဂတစ်ခုနှင့် သေဆုံးသော ဦးစိုင်းဘုန်းလတ် သေဆုံးသို့န်သည် သော်ဇင်လတ် (၁၂) နှစ်အရွယ်သာ ဖြစ်သေးသည်မို့ လူသတ်တရားခံ၌ သော်ဇင်လတ်ကို ထည့်သွင်း၍မရချေ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အတွင်းလူမှန်သမျှသည် သံသယဖြစ်စရာ မရှိသဖြင့် လမ်းစက ဤနေရာမှာတင် ပျောက်နေပေသည်မို့ ခြယ်

အဖြစ်က တွေးလေ ဝေးလေ၊ လိုက်လေ ပြေးလေ ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်”

နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာသောအသံကို သေချာစူးစိုက် နားထောင်လျှင် တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခြယ်နှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်၌ရှိနေသည်က တိုင်လုံးကြီးအသံက လှေကားပေါ်သို့ အားယူပြီး ဘက်လာသည့်အသံနှင့် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လေးလေးမှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာသည်က ကြမ်းပြင်ပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ထောက်၍တက်လာသည့်အသံ။

ကြက်သီးတွေ ဖြန့်ခနဲ ထလကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည့်လှေကားဆီသို့ ကြောက်လန့်စွာ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ခြေသံက ထွက်ပေါ်လာဆဲ။

ဘုရားရေ ...။

ဒီအပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေသူသည် ခြယ်တစ်ယောက်တည်း။ အပေါ်ကိုတက်လာသူသည် မည်သူနည်း။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်စွာ ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ခြေသံလုံအောင် ထိန်း၍ လှေကားကို ထမ်းပျော်ကြည့်တော့ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခြေသံတွေလည်း မကြားရသလို ဘယ်သူ့ကိုလည်း မမြင်ရ နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး ခြယ် သရဲခြောက်ခံနေရသလား။

မဟုတ်ဘူး။ ခြယ် သရဲခြောက်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး။ အထိထပ်ကို တက်လာတဲ့ ခြေသံကို ခြယ် အမှန်တကယ် ကြားရတာ ဖြစ်၏။ ထူးဆန်းစွာ ဘာကြောင့် ဒီရဲခြေသံသည် ပျောက်၍ သွားသနည်း။

အခန်း (၂၀)

မနက်စောစော မြယမုန်ခြောက်နေ သိမ်းငှက်တောင်ဆီ ထွက်တော့ နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ဝေလီဝေလင်း မနက်လေးနာရီအချိန်၊ ခြယ်ကတော့ စန္ဒာကလော့တိုးတိုးကဲ့သို့ ခေါင်းမှာ အသီးလေးအိသော ဦးထုပ်ရှည်နှင့် လည်ပိတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ သက္ကလတ်အင်္ကျီရှည် ထပ်ဝတ်။ အနွေးဝွမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှူးဖိနပ်။ အပြင်လက်နှစ်ဖက်မှာ ထည်း အဖြူရောင်လက်အိတ်နှင့်။

ကိုယ့်ပုံစံကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်နေသည့်အချိန် ကိုကြီးက ခြယ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိနှင့် လှည့်သွားသဖြင့် ...

“ဘာပြုံးတာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးတော့ ပိုရယ်ပြုံး ခေါင်းယမ်းနေ၏။
ဟုတ်ပါရဲ့နော်။

သူများတွေနှင့် ယှဉ်တော့ ခြယ်ပုံစံက အကဲပိုသော ကောင်းလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို။

ဘယ်သူ့ကိုပဲကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်၊ ထူးပြီး ဝတ်ဆင်ထားတာမျိုး မရှိ။

ကိုကြီးဆိုလျှင် အဖြူရောင်ဦးထုပ်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ကာ ဖော်ဆွဲပြီး ရုန်းဘောင်းဘီပျော့ပျော့နှင့်။ ကိုနေဇင်လတ်သည် အရပ်မြင့်သဖြင့် ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသည်တို့ ခြယ်စိတ်ထဲမှာ အမှတ်ပေးမိ၏။

Mark II ကားပေါ်မှာ ခြယ်ရယ်၊ မိသက်ရယ်၊ ဇိနဒေါ်ကြီးဆာရယ်၊ ကိုကြီးရယ်။ ရှေ့ကားမှာတော့ ကိုနေမျိုးတို့ ထင်မယားရယ်၊ မိကျော့ရယ်၊ သော်ဇင်လတ်နှင့် ဦးယက္ခ။

ထူးဆန်းစွာပါလာသော ဦးယက္ခပုံကို ခြယ်က သဘောမကျပါ။ ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာမှန်ပေမယ့် ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်စိတွေက ကောက်ကျစ်မှု အရိပ်အယောင်တွေ။

တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားသလိုလို၊ မိသက်ရဲ့အပြောအမူ ဦးယက္ခသည် ဒေါ်မိမိကြီး၏ မောင်ဝမ်းကွဲ။ သော်ဇင်လတ်၏ ဦးထော့ဟု သိရ၏။

တစ်ခါမှ ရင်းနှီးခြင်းမရှိဘဲနှင့်တောင် ကားပေါ်တက်ခါနီး

“ဆရာမလေး တော်တော်ချမ်းနေပုံရတယ်။ ရှမ်းပြည်မှာ ပျော်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ခြယ်က လုံးဝ ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိပါ။ စနောက်လိုက်ပေမယ့် အည်း သူ့မျက်လုံးမှာ ရင်းနှီးနေမှုများ မတွေ့ရချေ။

“ဦးယက္ခကော လိုက်မှာလား ကိုကြီး”

ကားမောင်းနေသော ကိုနေဇင်လတ်ကို လှမ်းမေးတော့ “ကိုနေဇင်လတ်က လှည့်ကြည့်၏။ ရှေ့ခန်းမှာ မိသက်နှင့် ခြယ်ရယ်၊ ကားမောင်းတဲ့ကိုကြီးရယ်”

မိသက်ကတော့ ခြယ်ပုံစံကိုမှီ၍ ငိုက်နေရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် အိပ်ပျော်နေသလို ဖြစ်နေတာမို့၊ မိသက်ကိုတော့ စကားပြောဖော်အဖြစ် ခေါ်ထား၍မဖြစ်ချေ။

“ဟုတ်တယ်... အမဲလိုက်ဖို့လေ”

“ဟင်... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကိုနေမျိုးရယ်၊ ဦးစိုင်းနော်ရယ်၊ ဦးယက္ခရယ်လေ။ ဦးယက္ခ သိမ်းငှက်တောင်ကို ကျွမ်းတယ်။ ဒြိမှာ အလုပ်ပါးရက်ဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်း အမဲလိုက်တတ်တယ်။ ကိုကြီးတို့ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ နှစ်ခါထက်မပိုဘူး”

“အမဲလိုက်ရင် ဘာကောင်တွေရလို့လဲ ကိုကြီး”

“သိပ်မရဘူး။ ရိုးမတော့မှ မဟုတ်တာ။ ရိုးမတော့ဆိုရင် သာ သမင်၊ ဒရယ်၊ တောဝက် စသဖြင့် အစုံရမှာပေါ့။ အယ်... တစ်ခုရှိတာက သိမ်းငှက်တောင်မှာ ဂျီတော့ပေါ့တယ်။ အမဲလိုက်ရင် အများစုကတော့ ယုန်တို့၊ ရှဉ့်တို့တော့ရတယ်”

စကားစပြတ်သွားရင်း ခြယ်က မှန်ဘက်ကနေ အပြင်
လှမ်းကြည့်၏။

ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးကနေ ဖွဲ့ရွာ၍ ပေငါးဆယ်လမ်းသို့
၏။ လမ်းက တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာ၏။ ကားထဲမှာ ဖိဖြူ
လိုခိုနေသလို၊ ဖုန်တွေကလည်း တထောင်းထောင်းထလျက်။

နှင်းတွေကလည်း ပိတ်ပိတ်မှောင်အောင် ကျနေထ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် ကားက ထင်သလော
မြန်မြန်မောင်း၍ မဖြစ်ချေ။

သစ်ပင်တွေ အုံ့အုံ့ခိုင်းခိုင်း လေတွေ တိုးသဖြင့် အကျိုး
ဆွဲစေပြီး သက်ပြင်းချတော့ အငွေဖြူဖြူလေးတွေ ပါးစပ်ကထ
နာခေါင်းကပါ ထွက်လာသဖြင့် သဘောကျစွာ ပါးကိုဖောင်းလို
အငွေကလေးတွေ မှတ်ထုတ်လိုက်နှင့် ဆော့ကစားနေစဉ် ...

“ကလေးကျနေတာပဲ”

ကိုကြီးရဲ့မှတ်ချက်စကားကြောင့် ခြယ်က မျက်စောင်ဆဲ

“ကိုကြီးနဲ့စာရင် ခြယ်က ကလေးပဲဟာ”

“ထားပါတော့”

“အံ့မယ် ... ထားပါတော့တဲ့၊ လက်မခံချင်သလိုနဲ့ ...
ဟွန်း”

ခြယ် ရန်တွေ့ပုံကို သူက သဘောကျစွာ တဟားဟား ခု
စဉ် မိသက်က လှုပ်လာ၏။

ပြီးတော့ ... ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။ ခြယ်က နောက်
နံ့တွေကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟင် ... အားလုံး နှပ်နေကြပါလား။ ပျင်းစရာကြီး။ ခြယ်
နည်း နှပ်တာပဲကောင်းတယ်။ အေးကလည်း အေး။ အပြင်တောင်
ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး။ ပန်းတုန်အောင် လမ်းဆုံက ဟစ်ချင်တော့
သယ်”

“ဟိတ် ဟိတ် ... ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖော်
နဲ့ဘဲ ကားမောင်းရမှာ ပျင်းတယ်၊ မအိပ်နဲ့နော်”

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း ဘာပြောရမှာလဲ။ ကိုကြီးပြော
တာက ခြယ် နားထောင်ချင်တာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်း
အရာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

“ခြယ်စိတ်ဝင်စားတာ ဘာလဲ”

“ကိုကြီးပြောကြည့်လေ”

“ကိုယ့်အကြောင်းလား”

“အင်း ... ပြောကြည့်လေ”

“ကောင်မလေး ဈေးကိုင်ပါလား”

ကိုကြီးစကားကြောင့် ခြယ်က ‘မပြောချင်နေပေါ့’ ဆိုတော့
ချက်လုံးပြူးနှင့် ...

“ပြောချင်လွန်းလို့ပါ ဆရာမရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကြောင်း
တွေ ခြယ်ဝတ္ထုအတွက် ကုန်ကြမ်းမလုပ်လိုက်နဲ့နော်”

“သူများ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းရင် လုပ်မှာပဲ”

“ဟာ... သေရော။ မလုပ်ဘူးလို့ပြောမလားလို့ ခြယ်ရော တကယ်တော့ ကိုယ့်ငယ်ဘဝဆိုတာ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး။ ကိုနေနီ (၃) နှစ်သားအရွယ်မှာ ကိုယ့်ကိုမွေးတယ်။ မယ်မယ်က ကိုယ်နဲ့ ညီအစ်ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်။ အေးလည်း အေးတယ်။ သိမ်လည်း မွေ့မွေ့ပဲ။ မယ်မယ် အော်ဟစ်ဆူပူတာမျိုး၊ စကားကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောတာမျိုး တစ်ခါမှမရှိဘူး။ မယ်မယ်က ဆံပင်အရှည်ကြီး ရင်စွေး ရင်ဖုန်းလက်ရှည်တွေနဲ့ အရမ်းယဉ်တယ်။ ကျက်သရေလည်း ရှိတယ်”

ခြယ်မျက်ဝန်းထဲမှာ နန်းဆန်၍ ယဉ်စေ့လှပသော အနီနန်းခွယ်ခေါင်ကို မြင်ယောင်၏။ နုငယ်လှပသော အနီတီသည် ဖြူဖြူသော စံပယ်ပန်းနှင့် ဇွန်ပန်းကို သိပ်ကြိုက်ပါသတဲ့။ မနက်တိုင်း ဘုရားမှာ စပယ်ပန်းများ ကပ်လျှူသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါ်ကြီး ဆာတို့ သီပေးသော စံပယ်ပန်းကုံး၊ ဇွန်ပန်းကုံးများကို ဆံထိုင်ခွေပိုက်၍ ပန်တတ်သေး၏တဲ့။

“မယ်မယ်နဲ့ဖေဖေဟာ မိဘသဘောတူပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတယ်။ ဖေဖေဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ မှူးမယ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုရယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှစိတ်မဝင်စားဘူး”

“တစ်နေ့မှာ ကိုယ်တို့မိသားစုထဲကို မုန်တိုင်းတစ်ခု

ဆင်ရောက်လာခဲ့တယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခိုပ်များ စွန်းထင်းနေသော မျက်ဝန်းတွေကို အဖေနှင့် ခြယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းခြင်း၊ သနားခြင်းများ ခံစားလာရင်း သူ့ကိုယ့်သူလည်း အရာရာကို မေ့လျော့နေသူတစ်ယောက်လို ဆင်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသူလို ဘေးဘီကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“ဒေါ်မိမိကြီးနဲ့ မယ်မယ် သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ဆီနဲ့ရေလို ကျွတ်တယ်။ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ ကြည့်တတ်တဲ့ မယ်မယ်နဲ့ အရာရာ လူအားလုံးကို သံသယရှိနေတတ်တဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးတို့ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာတယ်။ လူမိုက်ကို လူလိမ္မာက နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ်လက်ခံတယ်။ ဒီလိုနဲ့ () နှစ်အကြာမှာ သေဖေနဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးဟာ မယူမဖြစ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“အို”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး တင်းမာလျက် မေးရိုးတွေ တင်းနေအောင် အံကြိတ်ထားရင်း နီရဲနေသော မျက်လုံးတွေကိုငေးရင်း ခြယ် သနားကြင်နာလာရ၏။

သူ ဘယ်လောက်ခံစားရရှာမလဲ။ နုငယ်နေသော နှလုံးသား ဆွေဆီသို့ ရှက်ရွံ့ကြေကွဲစရာအဖြစ်အပျက်ကြီး ဝင်ရောက်လာသည်ကို အဘယ်အင်အားများနှင့် တိုက်ထုတ်၍ ရမည်နည်း။

ကျေးဇူးရှင်သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာ ဝေဖက်ထားညှာတာမှု

မရှိသော ဒေါ်မိမိကြီး၏လုပ်ရပ်သည် လူသားစာနာခြင်းမရှိဟု ပြောရလျှင်။

“ဒါနဲ့”

“ကိုကြီး”

စကားရှေ့ဆက်ရန် ပြင်နေသော သူ့ကို ရှိုက်သံတွေနှင့် ဗလုံးဗထွေးဒေါ်မိမိ၏ မျက်နှာပျက်နှင့် လှည့်ကြည့်လာသော ကိုကြီးကို ခေါင်းယမ်းပြကာ ...

“မပြောပါနဲ့တော့ ကိုကြီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခြယ်”

“ခြယ် ခြယ် မကြည့်ရက်ဘူး။ ကိုကြီး ဝမ်းနည်းနေတယ် မဟုတ်လား။ အခု အခု ... ခြယ် အစဖော်လို့ ခြယ် အလိုက်မသိစွာ တောင်းဆိုလို့ ကိုကြီး ပြောရတာ။ ခြယ်ကြောင့်”

“မဟုတ်ဘူး ခြယ်၊ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကြီးက ခြယ်ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ငေးရင်း ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

“ကိုယ့်အတွက် ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ မဆန်းကျယ်တော့ဘဲ ဘူး။ ကိုယ် ... ကိုယ်ခံနိုင်ရည်ရှိပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူခဲ့ပြီးသား ပါ။ အဲဒါ ... ခြယ်က ဘာလို့မျက်ရည်ကျရတာလဲ”

“ခြယ် ခြယ် ... ဝမ်းနည်းလို့ပါ ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်လည်း ကိုကြီးလို ခံစားရခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ချင်းစားပြီး”

“အမယ်လေး ခြယ်ရာ ... ဒါဆို ကိုယ့်ကိုလည်း ပြောပြပေါ့။ ပြောပြရင် ဝမ်းမနည်းရဘူး။ မျက်ရည်မကျရဘူး။ ရယ်စရာရှိရင် ရယ်ရတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ သဘောတူလား။ သဘောတူရင် ပြော၊ တော့ရင် မပြောနဲ့ ... အဟက်”

ခြယ်ပျော်အောင် ကိုကြီး ကြိုးစားနေမှန်း သိရ၏။ ပြောပုံကလည်း အရယ်လေးကလည်း စွက်လို့။ ဒီကြားထဲ သဘောတူလား ဆိုသည့်ပုံစံနှင့် မျက်စက ပစ်ပြလိုက်သေး၏။

ထို့ပြင် ခြယ်ဈေးကိုင်သလို ကိုကြီးကလည်း ဈေးကိုင်လာ သေးသည့်အဖြစ်။

ခြယ်က ဝါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေသုတ်ပြလျက် ...

“အို ... ဘာကြောင့် ငိုရမှာလဲ၊ ခြယ်ပါနော် ဒီမှာကြည့်”

“ဟား ဟား”

မျက်နှာလေးချို၍ ပြောသော ခြယ်ပုံစံကို သဘောကျစွာ ကိုကြီးကရယ်၏။

“ခြယ် သူငယ်တန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ မေမေ ဆုံးတယ်။ ကိုကြီး မေမေလိုပဲ မေမေက ခြယ်ကို အရမ်းချစ်တာ။ မေမေဆုံးပြီး တစ်နှစ် ကြာတော့ ဖေဖေကို ဘိုးဘိုးတို့က အန်တီနွယ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ်”

“အန်တီနွယ်က”

“မေမေ့ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ပေါ့။ အန်တီနွယ်ဆိုမှာ တစ်နှစ်အရွယ် သူရိန်ဆိုတဲ့ ခြယ်မောင်ဝမ်းကွဲပါတယ် ... သိလား

ကိုကြီး၊ အန်တီနွယ်ကလေး ဖေဖေ ခြယ်ကို ဘာဝယ်ပေးပေး မကြာဘူး သိလား ကိုကြီး”

ရယ်ရအောင်ပြောရမည်ဆိုသဖြင့် ခြယ်ကလည်း ဝမ်းနည်းမည့်အဖြစ်ကို ရယ်မောခြင်းသို့ပြောင်း၍ ပြောတော့ ကိုကြီးကလည်း ခြယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်ရယ်ပေး၏။

“သူရိန်နဲ့ခြယ်က လုံးဝကိုမတည့်တာ။ အန်တီနွယ်က ခြယ်အပေါ် အစစအရာရာကောင်းပေမယ့် သူရိန်နဲ့ပတ်သက်ရင် နည်းနည်းလေးနဲ့မှ မကြိုက်ဘူး။ ခြယ်လည်း ဘယ်ရမလဲ။ မကြိုက်မှန်းသိရတမင်မတည့်အောင်နေတာ”

“အကျင့်က ကောင်းပါ့”

ကိုကြီးက ထောပနာပြုတော့ ခြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး

“အဟုတ် ကိုကြီးရ။ ဒါပေမဲ့ ယုယလေးကိုတော့ ခြယ်က သူရိန်ထက် ချစ်တယ်။ ယုယဆိုတာ အဖေအန်တီနွယ်ရဲ့သမီးပေါ့”

“ဟိတ် ... ခြယ် ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

အံ့ဩစရာတွေ့သလို ပြောတော့ ခြယ်လည်း စကားစပြုစဉ် သွားပြီး ကိုကြီးပြရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ”

တစ်တောင်လုံး ချယ်ရီပန်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ် ဖြင့်ရောင်ခြယ်က အံ့ဩခြင်းကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ရေရွတ်မိ၏။

အခန်း (၂၁)

“ဟေး”

“ဟေး”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် တအံ့တဩမြဲနေဆဲ သက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ခြယ်ကလည်း အားကျအော်၍ ကားပေါ်က ပြေးဆင်း၏။

မြင့်မားသော တောင်တစ်တောင်လုံးမှာ ပန်းနုရောင် ချယ်ရီအဝါရောင်တောပန်းတွေနှင့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကြိုက် ခြယ်ပန်းထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာ သက်ဝင်လှပလို့နေ၏။

ပေ (၅၀) ခန့်ကျယ်သော ချောင်းကို သစ်လုံးတွေ၊ မျောတိုင်တွေနဲ့ တံတားထိုးထား၏။ ဘေးမှာလည်း ကြိုးတွေနှင့် တိုင်တွေ နှလုံးပုံ၍ လက်ကိုင်လက်ယမ်းသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသေး၏။

ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းလေးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လျှင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ ကူးခပ်သွားလာနေသည့် ငါးသေးသေးလေးများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်ပင်။

တံတားနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသောနေရာတွင် ဖျာချသူများ အိုးခွက်ပန်းကန်၊ စားသောက်စရာ ခြင်းတွေ သယ်သူသယ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် ခြယ်ကတော့ nokia camera တစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ပုံဆွဲတစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ရိုက်လျက် သောကဟူသမျှ မေ့ပျောက်လို့။

“ခြယ် ဘာကုရမလဲ မမရတနာ”

ဓာတ်ပုံရိုက်၍ဝမှ ခြယ်က ပြင်ဆင်နေသည့်အနားသို့ သွား၍ မေး၏။

မိသက်က ဒေါ်ကြီးဆာနှင့်အတူ မီးဖိုဖို့ ပြင်ဆင်နေ၏။

“ရတယ် ခြယ်၊ မမတို့ပဲ လုပ်လိုက်မယ်လေ။ လျှောက်ပစ်ကြည့်ပါလား။ ဒီနားက သာယာတယ်၊ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူး”

“ခြယ်သွားလည်ရင် မိစ္ဆားကိုခေါ်သွားနော်။ ဝေးဝေးလံလံ တွေ့မသွားနဲ့ သိလား”

မိသက်က မမေ့မလျော့ လှမ်းမှာ၏။ ခြယ်က ခေါင်းညိတ်ဖြင့် လိုက်၏။ မိစ္ဆားကတော့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရဘဲ ခြယ်နောက်သို့လိုက်မည်ဆိုသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေ၏။

ကိုနေမျိုးလတ်၊ ဦးယက္ခ၊ ဦးစိုင်းနော်တို့ကတော့ အမဲလိုက်ဖို့ဆိုပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ကိုနေဇင်လတ်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ

လိုအပ်တာတွေ ကူပြီး တောထဲဝင်သွားလေရဲ့။

အလုပ်ကလည်း သူ့ဟာနှင့်သူ ထောင့်စေ့နေတာမို့ ခြယ်မဝင်သာ။ ထို့ကြောင့် မိစ္ဆားကိုခေါ်၍ ရောင်စုံပန်းများ လှိုင်လှိုင်ပွင့်နေသော တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့၏။

“မမခြယ် ဝေးဝေးမသွားနဲ့နော်”

တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ပြောလာသော မိစ္ဆားကိုကြည့်ပြီး ခြယ်က ခယ်ကာ ...

“ရှင်လေးက ဘာကြောက်တာလဲ၊ တောထဲမှာ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး။ ကြည့်စမ်း ... လှပတဲ့ပန်းပွင့်လေးတွေ၊ တေးသီချင်းလေးတွေ သီဆိုနေတဲ့ ငှက်မျိုးစုံနဲ့ ဘယ်လောက်သာယာဖို့ကောင်းသလဲ”

“ဒေါ်ကြီးက ပြောတယ်။ တောထဲမှာ မာယာတွေရှိတယ်။ နေချင်သလိုနေ၊ ပြောချင်သလို ပြောလို့မရဘူး။ တောခြောက်တတ်တယ်။ အချင်းချင်း နာမည်ခေါ်ပြီး စကားပြောရင် သရဲတွေက လိုက်ခေါ်တဲ့အခါ ခေါ်ခံရသူက သေတတ်တယ်တဲ့”

အတည်ပေါက်ကြီးပြောနေသဖြင့် သတ္တိရှိသူဖြစ်သော ခြယ်တောင် ခြေလှမ်းရပ်လုလု။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ မမြင်ရတဲ့အရာကို ခြယ်က တွေးပြီး ဘာကြောင့် ကြောက်ရမည်နည်း။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ဟက်ခနဲရယ်ကာ ...

“အမယ်လေး မိစူးရယ် ... ဒါနဲ့များ ဒီလိုတောသေးသေးလေးထဲမှာလေ ဘယ်သရဲမှလည်း မနေဘူး။ သရဲတို့၊ ကျားတို့၊ အကောင်ရည်ဆိုတာလေ ပဲခူးရိုးမတို့ ရခိုင်ရိုးမတို့လို တောနက်နက်ကြီးတွေထဲမှာ ရှိတာ။ အဲကျမှ နွယ်လိုလို အပင်က ထိလိုက်ရင် အကောင်ရည်ဖြစ်သွားတာ။ လူတစ်ယောက်ယောက်ကနေ ကျားဖြစ်သွားတာတို့ ရှိတာဟဲ့”

“ဒီရမ်းပြည်မှာ အဲဒီလိုမရှိဘူး။ ပူမနေနဲ့၊ မမမြယ် တစ်ယောက်လုံးပါနေတာ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ ဟို ဟောဒီလို ခုန်လိုက်၊ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသလဲ။ ခုန်ကြည့် ... ခုန်ကြည့်”

ကြောက်ရွံ့နေသောမိစူးကို ပြောလည်းပြော၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားအောင်ခုန်ရင်း မမိမကမ်း သစ်ရွက်ကလေးတွေ လှမ်းလှမ်းခုူးလိုက်သေး၏။

မိစူးကလည်း ခြယ်ပြောသလို လိုက်လိုက်လုပ်၍ ပျော်စပြုလာသည်။ ပျော်ပျော်စရာတောင် ကောင်းသေး။ ဒီကြားထဲ ပုပုဝဝ မိစူးလေးက ခုန်ပြီး သစ်ရွက်တွေ လှမ်းကိုင်တာ မမိပေ။ ပြန်ပြန်ကျနေသဖြင့် ခုန်လိုက် ကျလိုက်နဲ့ ချွေးတွေရွဲလို့။

ဒီကြားထဲ ခြယ်မှာပါလာတဲ့ ကင်မရာနှင့် မိစူးကို ဓာတ်ပုံရိုက်နည်းသင်ပေးပြီး ခြယ်က သစ်ခွပန်းတွေ ပန်တဲ့ပုံတွေ၊ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ချယ်ရီပင်အောက်နားမှာထိုင်၍ ရိုက်သည့်ပုံ စသဖြင့်

အများကြီးရိုက်ပြီး မိစူးကို ပြန်ရိုက်ပေးတော့ အမယ် သူမလေးက သည်း မခေချေ။ ခြယ် ပုံစံအတိုင်း လိုက်လိုက်လုပ်နေသဖြင့် ရယ်ရသေး၏။

တောထဲဝင်လာရင်း တွေ့သမျှ တောပန်းလေးတွေ၊ သစ်ခွပန်းလေးတွေ ခူးလာလိုက်တာ (၂) ယောက်စလုံးရဲ့လက်တွေထဲမှာ ပန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့်။

နေက တဖြည်းဖြည်း ဦးခေါင်းတည့်တည့်ပေါ် ရောက်လာ

“မမမြယ် ပြန်ရအောင်လေ၊ မမသက်တို့ ပျော်နေတော့၊ ခိတ်ပူနေတော့မှာပဲ”

မိစူးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့်ပြော၏။
ခြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ပြန်မှာပေါ့ ခဏလေး၊ ဒီဘက်လျှောက်ကြည့်ဦးမယ်”
ခြယ်ဆန္ဒအတိုင်း မိစူးက လိုက်ပေးပါ၏။ တောင်ဟုဆိုသော်လည်း ကွင်းပြင်ကျယ်လို မြေညီတွေလည်း ရှိသဖြင့် အားစိုက်အင်စိုက်နှင့် ချွေးနှင့်အောင်တော့ တက်စရာမလိုချေ။ ဒီကွေ့လေးမှာ ခဏကြည့်ပြီး ပြန်မည်ဟု စဉ်းစားမိဆဲ။

“ဟင်”
“အဲ”
တိုးတိုးလေးနှင့် စကားသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား အကြည့်

ချင်းဆို၍ ခြေစုံရပ်သွား၏။ မိစူးက ကြောက်လို့၊ ခြယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်သွားပေမယ့် ထင်းခုတ်လာတဲ့သူ၊ မျှစ်ချိုးလာသူတွေ ဖြစ်နိုင် တာမို့။

“လူသံကြားရတယ်”

ဟု လေသံလေးနှင့်ပြောတော့ ...

“ဟုတ်တယ် မမခြယ်။ ပြန်လှည့်ရအောင်၊ မိစူးကြောက် လာပြီ”

“နေပါဦး ... ဘယ်သူတွေလဲလို့ ကြည့်ပါဦးမယ်”
အင်မတန်မှ စပ်စုချင်သော ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ နှိ ဖုတ်အကွယ်ကနေ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်နှင့် မှာတော့ ...

“ဟင်”

“အို”

ဦးယက္ခ။

ခြယ်တို့နှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် တွေ့လိုက်ရသူ။ ဦးယက္ခဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ဦးယက္ခသည် တစ်ယောက်တည်းရှိနေခြင်းတွေ့ မဟုတ်ချေ။ မြင်း (၂) ကောင်၊ လူလေးယောက်နှင့် ရှိနေသောအခြေ။

ထိုလူတွေသည် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အမဲလိုက်သမားတွေ ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း တကယ်တော့ အမဲလိုက်သမားများ မဟုတ်

နန်း သိသာလှ၏။

ထိုလူတစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် အမဲလိုက်သေနတ်နှင့် ခါးပတ်နှင့်တွဲထားသော ပေါက်စားများကိုတွေ့၏။

ဦးယက္ခက မတ်တတ်ရပ်၍ ထိုလူတွေနှင့် စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမ ... ဦးယက္ခ”

“ရှိုး”

ထိတ်လန့်စွာပြောလာသော မိစူးကို အသံတိတ်နေရန် အချက်ပေးရင်း ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားမိ၏။

ယခုအချိန်တွင် အမဲလိုက်သောသူများသည် ဘယ်နည်းနှင့် မဆို တောင်ခြေသို့ ပြန်ရောက်ရမှာသေချာပြီ။ ဦးယက္ခသည် ဘာ ကြောင့် ဒီမှာ ကိုနေမျိုးလတ်မဟုတ်သော လူတွေနှင့် အတူရှိနေသည်။

အဖြေကတော့ သေချာစွာ စဉ်းစားစရာ မလိုချေ။ ဦးယက္ခ သည် ကိုနေမျိုး ကိုလတ်တို့မသိအောင် လျှို့ဝှက်ကိစ္စတစ်ခုကို ပြုလုပ် နေခြင်းပင် ဖြစ်ချေမည်ပေါ့။

ချုံပုတ်က ဖြိုကြည့်ပြီး ခြယ် ကင်မရာကို ဖွင့်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးပေါ် ကင်မရာမို့ မီးလင်းခြင်း၊ အသံမြည်ခြင်းများ မရှိသဖြင့် ခြယ်အတွက် ကံကောင်းခြင်းပင်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း ကင်မရာထဲမှ ကြည့်နေစဉ် မြင်းပေါ်မှလူ သည် ဦးယက္ခကို တစ်စုံတစ်ရာပစ်ပေးလိုက်၏။ ထိုလူမှာ ခေါင်း

ဆောင်နှင့်မတူသော်လည်း အနည်းငယ်တော့ ဩဇာရှိဟန်တူ၏။
ဦးယက္ခသည် လေထဲတွင် တွဲလောင်းကျနေသောအရာကို ဖမ်းယူ
လိုက်၏။

စကားသံတွေ ကြားနေရသည်မှန်သော်လည်း ဝေးကွာနေ
သောကြောင့် ဘာရယ်ဟု တိတိကျကျ မသိရချေ။

- “ခွပ် ခွပ်”
- “ခွပ် ခွပ်”
- “ဟီး ဟီး”

ပြီးဆုံးချေပြီ။

မြင်းစီးသမားတို့သည် လမ်းကျဉ်းထဲမှ ခြယ်တို့နှင့် ဆန်ကျင်
ဘက်အရပ်ဆီသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီး၍ ထွက်သွားကြသလို ဦးယက္ခ
သည်လည်း ဟိုဒီကြည့်လျက် ချုံထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

- “ဟင်း”
- “မမမြယ်”
- “မိရူး”
- “ရှင်”

“အခု ဦးယက္ခကိုမြင်တဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်ပြောလို့
မဖြစ်ဘူးနော်”

- “ရှင်”
- “ဒေါ်ကြီးဆာတို့ မမရတနာတို့ကို ဘာဆိုတာမှ မပြောရဘူး”

ကြားလာ။ ဦးယက္ခသာ မမတို့မြင်သွားတာသိရင် တစ်နည်းမဟုတ်
တစ်နည်းနဲ့ အသက်ကို ရန်ရှာလိမ့်မယ်”

“မိရူး နားလည်ပါတယ် မမမြယ်”

“ပြီးတော့ တောင်ခြေရောက်လို့ ဦးယက္ခကိုမြင်ရင် မျက်နှာ
ဖျက်လို့ မရဘူးနော်။ ဘယ်ထိရောက်သလဲမေးခဲ့ရင် ချောင်းသေးသေး
လေးအထိ ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမြယ်”

ပထမအမှုသည် လိုက်လေဝေးလေ ရှိနေဆဲ။ နောက်ထပ်
ပြဿနာအရှုပ်ထုပ်ကို ဖြေရှင်းရပေဦးမည်။

ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်သာ
နေခဲ့ကြစဉ် ...

- “ဟိတ်”
- “အမယ်လေး”
- “အား”

ရုတ်တရက် အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် (၂) ယောက်သား
ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတော့၏။

- “ဟ ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ကိုယ်ပါ”
- “ဟင်”

“ကိုကိုလေး”

အခုမှ ကိုနေဇင်လတ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကြောက်ပြေ

သွားရ၏။

“ဘာတွေကြောက်နေကြတာလဲ”

“ဟိုလေ ... ဘာမှမကြောက်ပါဘူး။ ကိုကြီးကလည်း ရုတ်တရက်ဆို လန့်တာပေါ့။ ကိုကြီး အပေါ်တက်မလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းစားဖို့စောင့်နေတာ မလာနိုင်လို့ လိုက်ခေါ်တာ။ မိသက်တို့တော့ စားပြီးကြပြီ။ ကိုယ်နဲ့မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရယ်၊ ပန်းတွေကလည်း တအားလှတော့ ခူးရင်း ခူးရင်း၊ သွားရင်း မောရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အဝေးကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတာ”

“ကိုယ်လည်း သစ်ခွပန်း အများကြီးခူးထားတယ်”

“ဟာ ... တကယ် ... ပျော်စရာကြီး။ ဒါဆို ရန်ကုန်တို့ သယ်သွားလို့ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“သယ်ပါ ... ရတယ်”

* * *

အခန်း (၂၂)

“ဩယ် မြို့ထဲ ကိစ္စရှိလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ကိုကြီး”
ဟုပြောသဖြင့် နားမလည်စွာ ရပ်၍ကျန်နေခဲ့သော ကိုနေဇင်
လတ်။

ဒီရောက်ပြီး တစ်ခါမှ မစီးဖြစ်သော ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း
ဦး နေဇင်လတ်ကို လက်ပြခဲ့၏။

ပထမဆုံး သွားရောက်မည့်နေရာက ဒေါက်တာထွန်းဇော်
ဆီမှာ အကူအညီတောင်းရန်ဖြစ်၏။ မြို့ထဲသို့ဝင်လာလျှင် ဒေါက်တာ
ထွန်းဇော်ထိုင်တတ်သော ဆေးခန်းရှေ့သို့ ကားကို ညင်သာစွာ ထိုး
ရပ်လိုက်၏။

မျက်မှန်တပ်၍ ကားပေါ်မှဆင်းချိန် ဆေးခန်းထဲ လှမ်းကြည့်
ခဏတော့ လူနာတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ခန့် တွေ့ရ၏။

ခန်းစည်းစနစ်ကွယ်နေသဖြင့် ဒေါက်တာထွန်းဇော် ခြယ်ကို မမြင်ချေ။ ချထားသော ပလတ်စတစ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စောင့်နေမိ၏။ လူနာတွေကိုခေါ်ပြီး စမ်းသပ်နေသော သူက အုတ်နံရံ အကွယ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ခြယ်ကို မမြင်ချေ။

လူနာအားလုံး ရှင်းမှ ခြယ်က ဆေးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက် တော့ ...

“ဟင် ခြယ် ... ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဆရာ့ဆီပဲ နည်းနည်းတော့ကြာပြီ”

“ဟာ ... အားနာစရာဗျာ”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ခြယ် ပြောစရာရှိလို့”

“လာ ... ထိုင်လေ၊ ဘာသောက်မလဲ”

“နေပါစေ ဆရာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

အဓိကအကြောင်းအရာမဟုတ်သဖြင့် ခြယ်က အတင်းတား မနေတော့ချေ။ သူက ရှေ့ဘက်ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီနှင့်မုန့် မှာ၏။

“ပြောပါဦး ... မရောက်တာကြာပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာအရာ အညီပေးရမလဲ”

“ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်လောက် ညွှန် ဦးလို့ အကူအညီတောင်းမလို့”

“ရပါတယ်၊ တခြားကော ဘာကူညီရမလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းတော့ အမှုမှန်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ သိပ်ပြီးလည်း မလိုတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တောင် ခြယ် ပြန်သွားပြီ မှတ်တာ”

“လိုပါသေးတယ်၊ ကဲ ဆရာ ... အဲဒီဆိုင်လေးကို လမ်းညွှန် ပါဦး၊ ခြယ် သွားလိုက်ပါ့မယ်။ ဆရာက လူနာတွေ လာဦးမှာဆိုတော့”

“လောလှူချည်လား ခြယ်ရဲ့၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်မှာ ဆားပြီးပြီ”

ခြယ်က အတင်းငြင်းနေသဖြင့် နောက်ဆုံး ဒေါက်တာ ထွန်းဇော်က Green Rose Digital World သို့ ညွှန်လိုက်သဖြင့် ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွား၏။

“တစ်ခါတည်း စောင့်ယူသွားမယ်၊ အဆင်ပြေမလား မသိ ဘူး”

“ရပါတယ် အစ်မ၊ (၂) နာရီတော့ စောင့်ရမယ်”

သူတို့က ခုံယူလာပေးရင်း ခြယ်လက်ထဲက Digital Camera ကို ယူသွား၏။

ကင်မရာမှာ ပေါ်လာသောပုံတွေကို ဘာရယ်မဟုတ်ငေးရင်း ဘစ်နေရာအရောက် ...

“ခဏ ခဏလေး ... ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီနံပါတ် (၆) ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြလိုရမလား ရှင့်”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပုံကြီးချဲ့လေသည်။ ဦးယကွ

လက်ထဲမှာ တွဲလောင်းကျနေသော ဆွဲကြိုးနှင့်ဆွဲသိမ်း။ ဆွဲသိမ်းကာ အပို
ပြားဖြစ်ပြီး ထိုပေါ်တွင် အကွရာတစ်ခုခု ထွင်းထုထားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ”
“နှစ်ထောင်ပါ ခင်ဗျာ”

လက်ထဲမှာတော့ ဓာတ်ပုံတွေရောက်လာပြီ။ တကယ်တော့
ဒါတွေ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သောသူများရဲ့ အရှုပ်ထုပ်။ အခုတော့ တင်း
ချမရနှင့် ဖြစ်နေပြီ။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဇာတ်မျှော်ခြင်း
ဖြစ်နေသော ထိုအရာတွေကို စိတ်မရှည်တော့ချေ။

“ဟင်”

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသောလူတွေကိုကြည့်ပြီး ခြယ် ကယျာကထာ
ကျောခိုင်းလိုက်မိ၏။

ဒေါ်မိမိကြီးနှင့်ဦးယက္ခ။

သူတို့က ခြယ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်စေ
မယ့် အတော်လှမ်းနေသည့်အပြင် နှစ်ယောက်စလုံးက လမ်းကို ကျော
ပေးထားသဖြင့် ခြယ်ကို ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ချေ။

ဒီဆိုင်ထဲမှာ မြန်မြန်ထသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ် ...

“ဟင်”

ဦးယက္ခရဲ့ပန်းပေါ်မှာ ခေါင်းမိုလိုက်သော ဒေါ်မိမိကြီးကြောင့်
တစ်စုံတစ်ရာကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားရင်း ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခဲ

လင်းတန်းတစ်ခု လင်းသွား၏။

စားသောက်ပြုမှုနေသမျှတို့သည် မောင်နှမမဟုတ်ကြောင်း
သက်သေခံနေ၏။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ အိမ်ထဲမှာ ပြဿနာတွေ
ခွဲနေသလို အပြင်မှာလည်း ဦးယက္ခနှင့်ဒေါ်မိမိကြီးတို့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကိုချကာ စားပွဲထိုးကို အသံတိတ်စားပွဲပေါ်မှာ ပိုက်ဆံတင်ထား
တာ ညွှန်ပြပြီး ထိုင်နေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။ ကားပေါ်တက်ပြီး မှန်တင်၍
ဆိုင်ထဲဝေ့ကြည့်တော့ သူတို့ကလည်း လှည့်မကြည့်ကြပါ။

ခြယ် ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာက မြယမုန်ခြံ၏ရှုပ်ထွေးပုံ၊
မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါ်မိမိကြီးတို့အကြောင်း စုံစမ်းမိတော့ ...

“ဟူး”

စိတ်မောလူမောနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကားရဲ့ဦးတည်ရာ
က မြယမုန်စတိုးဆိုင်သို့ ဖြစ်သည်။

နှစ်ထပ်တိုက် ပန်းရောင်လှလှလေးရွှေ ကားရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့
သေချာစေရန် ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ပစ္စည်းတွေကို
ဒီရုံတွေနှင့် လှပအောင် ခင်းထား၏။ အပေါ်ထပ်ကတော့ အနားယူဖို့
ဖြစ်နိုင်သည်။

မြယမုန်စတိုးဆိုသည့် အစိမ်းရောင်ဆိုင်ဘုတ်ကြီးက ဝံ့ထည်
သူက်။

ခြယ် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ မျက်မှန်
ကိုလည်း မမေ့မလျော့ တပ်လိုက်၏။

“ဘာလိုပါသလဲရှင် ကြည့်ပါ။ စိတ်ကြိုက်ကြည့်ပါ”
အရောင်းစာရေးမ (၂) ယောက်နှင့် ကောင်တာထိုင်နေသော
စာရေးမတစ်ယောက်။ ခြယ်က ပြုံးပြုံး ကောင်တာထိုင်သော စာရေး
မထံသို့ ...

“အန်တီမိရီလား မမ”

“အပြင်ခဏသွားပါတယ်”

“ကြာမလားမသိဘူးနော် မမ”

“လာတော့မယ် ထင်တယ်၊ အရေးကြီးရင် စောင့်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပစ္စည်းတွေလိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
တွေထုတ်လို့ ဘယ်လိုစုံစမ်းရမည်နည်း။

“ဆိုင်က ပစ္စည်းတော်တော်စုံတယ်နော် မမ။ အန်တီမိက
လည်း ပြောပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ပစ္စည်းလာဖို့လို့ ညစောင့်အိပ်ရတဲ့
နေ့တွေရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မမတို့ စာရေးမတွေ စောင့်အိပ်ရတာလေ”

“ရှင် အန်တီမိကော မစောင့်အိပ်ဘူးလား”

အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားတာမို့ ကမန်းကတန်းထိန်း၍ နောက်
ဆက်တွဲ ထပ်၍မေးလိုက်၏။ စာရေးမ အစ်မကြီးကလည်း စိတ်ရှည်
လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်မှာ ရိုက်စစ်စရာတောင်မလိုချေ။

“မအိပ်ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေစစ်ပြီး ဘယ်လောက်နောက်ကျတု

အိမ်ပြန်အိပ်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

အိုကေ။

ဘာမှမသိတာနှင့်စာလျှင် တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ သိလိုက်ရ
တော့လည်း အနည်းငယ် ကျေနပ်စရာ။ ထိုင်နေရာမှထတော့ ...

“မစောင့်တော့ဘူးလား ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အချိန်သိပ်မရဘူးလေ၊ ဝင်စရာလေးရှိသေး
လို့”

“ဪ... အင်း အန်တီလာရင် ဘာပြောပေးရမလဲ”

“နေပါစေ မမ၊ ပြောလည်း ပြောမနေပါနဲ့လေ။ ညီမ အိမ်မှာ
သွားတွေ့လိုက်တော့မယ်။ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားအောင်လို့ မပြော
နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

* * *

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ၌ သစ်ပင်ကြီးတွေ သိပ်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ပုံသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားသော သစ်သားပေါ်၌ မီးသီးလေးတွေ ချိတ်ဆွဲ၏။

အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ သိမ်းထားသည့်စားပွဲများ၊ ထိုင်ခုံများ ကို အောက်သို့ချ၏။

ခြယ်နှင့်မိသက်တို့ကလည်း ကော်စောအစိမ်းရောင်တွေ ခင်း သည်။

ဒေါ်ကြီးဆာတို့ မိကျော့တို့ကတော့ ငြိမ့် အလုပ်သမားများနှင့် ညကျလျှင် ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်များအတွက် စားစရာများ ချက် ပြုတ်လျက်ရှိ၏။

ဖိတ်ထားသည့်ဧည့်သည်များအတွက် အုန်းထမင်းနှင့် ကြက် သားချက်၊ မုန့်လာဥနီကိုခြစ်ပြီး ဂေါ်ဖီထုပ်ပါးပါးလေးနှင့် ကြာဖဲ၊ ဒီတန်တို့ဖြင့်ရော၍ အချဉ်သုပ်ထားသည့် အသုပ်ရည်၊ ဗာလချောင် ခကြော်၊ ပဲနှပ် စီစဉ်ထား၏။

နောက်ပြီး မီးပုံတွင် ကကြသောသူများ အဆာပြေ စားနိုင် ရန် ခေါပုတ်များကို မနေ့က ထောင်းထားပြီးပြီ။

ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ အက ကသောအဖွဲ့၊ ရှမ်းအိုးစည်အဖွဲ့များ သည်း ပါသဖြင့် မြိုင်ဆိုင်၍ ပျော်စရာကောင်းချေပြီ။

“ခြယ် ရေချိုးပြင်ဆင်တော့လေ”

“စောသေးသလားလို့”

အခန်း (၂၃)

“ဒီမှာ ချိတ်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... အောက်နည်းနည်းချ... ဟုတ်ပြီ”

နှစ်သစ်ကူးနေ့အတွက် အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ မကြာမီမှာ ရှမ်းတို့ခေါ်ဆိုသော ပီမိုင်သိုင်းသည် ရောက်ရှိလာတော့ မည်။

ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားများလည်း အိမ်ပြင်တဲ့နေရာမှာ ကူထူ ကူ၊ ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ ကူသူကူနှင့် စည်းစည်းလုံးလုံးမို့ ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏။

ကိုနေဇင်လတ်က အလုပ်သမားတွေ မီးကြိုဆင်နေတာ လိုက်ကြည့်၍ လိုအပ်တာတွေပြောနေသလို တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်တတ်၏။

“ဘယ်စောမလဲ။ (၅) နာရီလောက်ဆို လာကြတော့မှာ။ ကိုကြီးတို့လင်မယားတောင် ပြင်ဆင်နေကြပြီ”

“ခြယ်က ဘာပြင်ရမှာမို့လဲ။ မလိုဘူးထင်တယ်”

“နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်စမ်းပါဟယ်”

မိသက်က စကားကိုကြာကြာမပြောနိုင်အား။ လာခေါ်သော အလုပ်သမားနောက် လိုက်သွား၏။

ခြယ် ပန်းတွန့်ကာ အိမ်ပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်တော့ နွေ့တလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေသော ကိုနေဇင်လတ်ကိုတွေ့ရ၏။

သို့ပေမယ့် ကြာကြာမကြည့်နိုင်ချေ။ ယခုပင် လေးနာရီထိုးနေပြီမို့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြင်ဆင်ထားသင့်၏။

အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ရေခွေးနှင့်ရေစပ်ချိုးကာ စတိုင်ဘောင်းဘီပွနှင့် အပေါ်မှာ လောင်းကုတ်အနက်ရောင်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်၏။ အေးကလည်းအေးတာမို့ ဦးထုပ်အဖြူရောင်လေးကိုဆောင်းပြီး မာဖလာကိုပတ်ကာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူများမှာ အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် ရှုပ်နေကြ၏။

အောက်မှာ ကိုယ်ရောက်သွားလည်း လူပိုဖြစ်နေမှာမို့ မဆင်ဖြစ်ဘဲ အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေနေမိ၏။

မိသက်က ခြယ်ကို ဘာမှ အကူမခံချေ။ ခြယ်မှာ ဒီကိုင်ကြီး

နေရတာ အားလုံးကို မျက်နှာပူအားနာရ၏။

“ဟင်”

အာမေဇိုတ်သံက ထွက်ပေါ်သွားရ၏။

ခြယ် မြင်လိုက်ရတာက အလုပ်တွေကုလုပ်နေသော ဦးယက္ခ၊ ခေါင်းကို ဟိုဒီ မကြာခဏ လှုပ်ချိုး၏။ ခါးကိုလည်း ထိုကဲ့သို့

လှည့်ချိုးတတ်၏။

ဦးယက္ခကို တစ်ခါမှ ကြာကြာမတွေ့မြင်ရသဖြင့် ယခုလို ပြုလုပ်ခြင်းကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။

မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေသည်က တစ်နေ့သောညတွင် ခြယ်ကို လုပ်ကြံဖို့ စောင့်ကြည့်နေသူ သုံးဦးအနက် တစ်ဦးသည်

ဆိုသို့ အပြုအမူရှိသူ ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ဦးယက္ခသည် ခြယ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားသူလော့မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ညောင်းလို့ ခါးချိုးတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချကာ ဤနေ့ညအတွက် စိတ်လေးနေမိ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် လှမ်းမေးမိ၏။ ထူးသံမကြားရသဖြင့်

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွတ်”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ဦး ယောက်မှကို မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားရ၏။

ခြေသံမကြား။ စကားသံမကြားရဘဲ ဘယ်သူက ခြယ် အိပ်ခန်းတံခါးကို လာခေါက်သနည်း။

“ဟင်”

တံခါးကိုဆွဲပိတ်ဖို့ ပြင်စဉ် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့် သဖြင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဘာပါလိမ့်”

စာရွက်လေးကို ကောက်ယူရင်း အကြည့်က ဟိုဟိုဒီဒီဆို ရောက်ရှိသွား၏။

ဤစာအတွက် ခြယ် အိပ်ခန်းတံခါးကိုခေါက်၍ သတိပေး သွားလေသူသည် မည်သူနည်း။ ဤအိမ်၌ရှိသော လူများကို သတိ သွားခဲ့သော လူသတ်သမားလား။

“ကိုယ်နှင့်မဆိုင်လျှင် ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။”

ဤစာသည် သင့်အတွက် ပထမဆုံးသတိပေးခြင်းဖြစ်၍ နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်းသည်ကား”

စာလေးသည် ထိုမျှသာဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတော့ ခြယ်ကိုသတိပေးပါ။

ခြယ် စာရွက်ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ တံခါးကို သေဆူ

ိတ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့၏။

ကွန်ပျူတာစာစီထားခြင်းကြောင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။

“ကိုယ်နှင့်မဆိုင်လျှင် ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့တဲ့”

Sorry ကိုလူသတ်သမားရေး၊ ကျွန်မကလည်း မတရားတာ ကို မြင်ရင် မျက်စိစုံမှိတ်မနေနိုင်ဘူး။

ဒီရဲ့စာက ရှင့်ရဲ့ ပထမဆုံးသော အယောင်ပြမှုဆိုရင်တော့ နှင့်အတွက် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ တဖြေးဖြေး နီးကပ်လာပြီဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်စမ်းပါ။

လှေကားထောင့်ချိုးအရောက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အနောက်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသော လူတစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ခြယ် အိမ်နောက်ဖေးသို့ရောက်တော့ ထိုလူရဲ့ ကျောပြင်ကို ဒါးတားတားမြင်ရတော့၏။

“ခြယ်... ဘယ်လဲ”

“ဟင်”

မိသက်က တံခါးပေါက်ဝမှာရပ်ရင်း လှမ်းဖေး၏။ ခြယ် ပြုံးရယ် ဆိုင်းယမ်းပြရင်း...

“ဘယ်မှမဟုတ်ပါဘူး။ အရှေ့မှာ လူရှုပ်လို့ အနောက်ဘက်

လာခဲ့တာ”

“အဝေးကြီး မသွားနဲ့နော်”

“အင်းပါ ... ခဏပဲ”

မိသက်ကိုဖြေပြီး ခြယ် ဆက်လျှောက်လာ၏။ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတာမှ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုဝတ်ထားသလဲဆိုတာကိုတောင် သေချာမကြည့်လိုက်ရချေ။

အနောက်ဘက်လမ်းအတိုင်း ခြယ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက် ခဲ့ရင်း ဘေးဘီလမ်းကြားတိုင်းကို လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့မြင်ရတော့ချေ။

တွေ့လည်း မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ မြယ်မှန်သင်္ချိုင်းသို့ ဝင်ရောက် လို့လာခဲ့၏။

လေတိုးသံတွေ၊ သစ်ရွက်ခြောက်သံတွေကြောင့် ကြက်သီး တွေ ဖျင်းခနဲထကာ ဟို ဒီဝေ့ဝဲကြည့်တော့ ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံး သာယာလျက်။

ဘုရားရေ။

ခြယ် ခြယ် သရဲခြောက်ခံနေရတာလား။ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာ၏။

တစ်ခါမှာ ကြောက်လန့်တတ်ခြင်းမရှိသော စိတ်သည် အရာ ရာကို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ချင်လာသည်။

သင်္ချိုင်းအစွန်းဘက်ထဲ ကျောမလှံစွာ လျှောက်လာပြီး ဟိုခါ

ကြည့်၍ ပြန်ကွေ့လာ၏။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရပါပြီ။

သဲလွန်စတစ်ခုဟု ဆိုမလား။ ဦးစိုင်းဘုန်းလတ်၏အုတ်ဂူ ရှေ့တွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် စီးကရက်တိုလေး။ စောစောတုန်းက ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်ခို ဖြတ်လာခဲ့ပေမယ့် မမြင်တာ ဖြစ်ရမည်။

စီးကရက်တိုကို မီးငြိမ်းပြီး ကောက်လိုက်၏။ ထိုအတူ အုတ် ခုံနှစ်ခုကြားတွင် မြင်ရသော ဝင်းလက်လက်အရာ။

ဘာပါလိမ့်။

ထိုအရာကိုပါ ကောက်ယူပြီး မတ်တတ်ရပ်၍ သေချာကြည့်မိ တော့ လေးထောင့်ဆွဲပြားပါသော ဆွဲကြိုးတစ်ခု။ ဆွဲပြားပေါ်တွင် (၁) ပုံအကွရာ ဖောင်းဖောင်းဖုဖုလေးဖြစ်အောင် ထွင်းထုထား၏။

ခြယ် ရှေ့မှဖြတ်သွားသော လူစိက ကျခဲ့သောပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ခြယ် ... ခြယ်ရေ”

“ဟင်”

မိသက်ချဲ့ခေါ်သံကြောင့် ထိုပစ္စည်းတွေကို လက်ကိုင်ပမာနှင့် ဆုပ်၍ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

* * *

မြယမုန်ကြီးတွင် ဖြစ်ပွားနေသော အမှုကိစ္စကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဦးယက္ခသည် ဥပဒေနှင့်မကင်းသည့် ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေသည်ဟု သာမန်မျှထိ ကောက်ချက်ချမိပေမယ့် အသေအချာ စွပ်စွဲဖို့ ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေအားနည်းလှ၏။

မြယမုန်သင်္ချိုင်းဘက်သို့ ထွက်သွားသူသည် ဦးယက္ခဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခြယ် ကောက်ရခဲ့သော ဆွဲကြိုးသည် ဦးယက္ခပစ္စည်းမှန်း သိမ်းငှက်တောင်သွားကတည်းက ခြယ်သိခဲ့ရသည်မို့ ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်တရားသည် ဖုံးကွယ်၍မရချေ။

“ဝါး”

ပျင်းသိရွာ တစ်ချက်သန်းပြီး မီးဖို၏အလင်းရောင်ဖြင့် နာရီကို ခွဲကြည့်တော့ (၁၀) နာရီခွဲလေပြီ။

“ငြိမ်နေပါလား ကောင်မလေး”

“ဪ... ဦး”

မတ်တတ်ထရပ်ဖို့ပြင်စဉ် မီးဖိုနားလျှောက်လာသော ရှေ့နေကြီး ဦးတေဇကြောင့် မထဖြစ်တော့ချေ။

“ဦးတို့ မပြန်သေးဘူးလား”

“အင်း... ခဏတော့ နေဦးမယ်။ ဦးက အဝေးကြီးက လာရတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဪ”

အခန်း (၂၄)

ညနက်လာတော့ အချမ်းဓာတ်က စိန်ခနဲနေအောင် များလာတော့သည်။

မီးပုံနားတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကနေကြသူများလည်း နားသူနား။ ပြန်ပြန်။ ယခု ကျန်ခဲ့သောသူများမှာ ဦးဘုန်းလတ်၏အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဗဟိုတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေကြီးဦးတေဇ၊ ပြည်နယ်ခဲမှူးကြီးဦးကျော်စွာ၊ ခြံလုပ်ငန်းရှင် ဦးစိုင်းမောင်နှင့် ကျန်လူအနည်းငယ်သာ ဖြစ်၏။

ခြယ် မီးပုံနားတွင် မီးလှုံရင်း အကြည့်က ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်ရှိလာ၏။ အားလုံးကတော့ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် သွားလာလျှင် ပျော်စရာတော့ကောင်း၏။

အနွေးထည်အိတ်ကပ်ထဲသို့ အသာစမ်းရင်း သက်ပြင်ချိ၏။

ဦးတေဇော်ဥပဓိရုပ်သည် အသားညိုညို ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် တည်ကြည်သောအသွင်ရှိ၏။ ထို့အတူ စကားကိုလည်း ချိုသာစွာပြောဆိုတတ်၏။

“နေရထိုင်ရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်ဦး”

စကားစပြတ်သွား၏။

ထိုစဉ် ဒေါ်ကြီးအဲဒုက ခေါ်ပုတ်တွေလာပေး၏။ ခြယ်ကယူထားပေမယ့် မကင်ဖြစ်သေးချေ။ ခပ်စောစောကပင် လေးငါးချက်ခန့် စားထားပြီးပြီဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဦးတေဇော် ထင်းတုံးကြီးကြီး မီးခဲရဲ့နားမှာ ခေါ်ပုတ်ကပ်ကပ်ရင်း ...

“ဒီမှာနေစဉ် အတောအတွင်း သမီးကို အသက်အန္တရာယ် ရန်ရှာသူများ ကြုံခဲ့ရဖူးလား”

“ရှင်”

“နားမလည်ဘူး ထင်တယ်။ ဒီအိမ်ကသူတွေက အစွဲတစ်ခုလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ညှော်သည်လူစိမ်းလာရင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်နဲ့ တကယ်တော့ ဖြစ်သွားသမျှတွေက အမှန်တကယ် လူသတ်မှုမှန်ပေမယ့် ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျီးနင်းခိုက် ဖြစ်သွားတော့ သူတို့အစွဲပိုပြီး ရှင်သန်လာတဲ့သဘောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ခြယ်လည်း လုံးဝလက်မခံဘူး။ တစ်

ကစ်ယောက်သောသူက ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခြောက်လန့်နေဘယ်”

“မှန်တာပေါ့။ အဲဒီလူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပြင်လူမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အတွင်းလူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဦးတေဇော် အတွေးတော်တော်များများသည် ခြယ်အတွေးတွေနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိသဖြင့် ပြောရဆိုရသည်မှာ သွက်လာခဲ့၏။

“ဒါပေမဲ့... ခြယ် နားမလည်တာတော့ရှိတယ် ဦး။ အဲဒါက ဘာကြောင့် အကျိုးမဲ့လူတွေ လိုက်သတ်နေရတာလဲ။ ရွှေကိုလိုချင်တာလား။ ငွေကိုလိုချင်တာလား။ တစ်ခုခုပေါ့။ အချို့က ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်စိန်တို့ကို လိုချင်လို့ပေါ့”

ခြယ်စကားကြောင့် ဦးတေဇော် သဘောကျစွာပြုံး၏။ သို့သော် ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခေါ်ပုတ်ကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ကင်ရင်း ဒေါ်ကြီးဆာကို ရေနှေးလှမ်းမှာနေ၏။

“ပစ္စည်းဥစ္စာက မနန်းမဆုံးခင်ကတည်းက သူ့သားသမီးတွေ အတွက် အတိအလင်း အမွေခွဲဝေခဲ့ပြီးသား။ ကိုစိုင်းက ငါးပုံရဲ့တစ်ပုံကိုသာ ခံစားခွင့်ရှိခဲ့တာလေ။ အဲဒီထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှ နေဖို့နဲ့နေထိုင်လတ်ကို အညီအမျှခွဲပေးပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားတွေထဲကလိုတော့ ပြည်တန်ပတ္တမြား၊ ပြည်တန်စိန်တွေတော့ မပါပါဘူး”

“ဒါဆို ... ဒီမို့အမှုဟာ ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဒါပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကျော်စွာက သူတစ်သက်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်ခဲ့ရတဲ့ အမှုတွေတောင် ဒီလောက်မခက်ဘူးတဲ့။ အခုတောင် ဒီအမှုဘက် မလိုက်နိုင်အားဘူး။ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ တရုတ်ပြည်ဘက် ကျောက်မျက်နဲ့ ဘိန်းမှောင်ခိုသယ်နေတဲ့အဖွဲ့ကို စုံစမ်းနေရလို့တဲ့လေ”

“အဲဒီမှောင်ခိုသမားတွေလည်း တော်တော်ခက်တယ်နော်”

“ဒီအဖွဲ့က ပိုပြီးခက်တယ်ကွဲ့။ သူက အုပ်စုအဖွဲ့ခွဲအဖွဲ့မှား ကြီးရှိတယ်။ အဖွဲ့ပေါင်း (၈) ဖွဲ့တောင်ရှိတယ်။ တစ်ဖွဲ့မှာ အနည်းဆုံး လူ (၁၀) ယောက်ကနေ (၁၅) အထိပေါ့”

“တော်တော်တွင်ကျယ်တဲ့သဘောပေါ့နော်။ အဲဒါက ဒီဗြို့ မှာတင်လာဦး”

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတာမို့ ဗဟုသုတအနေနှင့် လိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ ရနိုင်မည်လေ။

ဒီတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ကောင်လေး တစ်ယောက်နှင့် ချာလပတ်ယမ်းနေသော ကိုရီးယားဆန်သော အထိ စား ဇာတ်လမ်းများကို ခြယ် အမှန်တကယ် မနှစ်သက်ပါ။

ဘယ်သူပဲဖော်ဖော် မြတ်ခြယ်ရဲ့စာအုပ်ဟာ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်ဖို့လိုပြီး ဘယ် လောက်အချိန်ပေးရပေးရ မနေမြောပါ။ အဓိကက ပရိသတ်ကြားတွင်

စာကောင်းပေမွန်သည် ထာဝရရှိနေဖို့ မဟုတ်လား။

“အသေအချာတော့ ပြောဖို့မလွယ်ဘူးကွဲ့။ သူတို့က တစ် နေရာထဲမှာ အတည်တကျနေတာမျိုး မရှိတူ။ လှည့်သွားနေကြတော့ ဘယ်မှာရယ်လို့ အတပ်မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖွဲ့ချုပ်က ဒီဗြို့မှာရှိတယ်လို့ သတင်းသုံးသုံးသဲ့ ကြားရတယ်။ ဒါက သူတို့အတွက် သုံးခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်နေရာကို ခြေကုပ်ယူထားနိုင်လို့သာ ဒီ လောက် ပုန်းနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အမြန်ဆုံးဖမ်းမိဖို့ ခြယ် ဆုတောင်းပေးမှာ ပါ။ ခြယ်စကားကြားရင် အဲဒီအဖွဲ့က ဘယ်လောက်ဒေါပွနေကြမလဲ သိဘူးနော်၊ ဟင်း ဟင်း”

“ဟား ဟား”

ဦးတောဖေကော သဘောကျစွာလိုက်ရယ်လေသည်။

ထိုစဉ် ထောင့်ဆုံးစားပွဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထိုင်နေသော ကိုနေဇင်လတ်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ရယ်ကြ မောကြနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေပုံရ၏။

တစ်ခါမှ အပြုံးဆိုတာ ပီပီပြင်ပြင် မပြုံးခဲ့သော ကိုကြီးရဲ့ အရယ်အပြုံးတွေက ညှို့ဝင်ပြားယောင်းမှုတွေနှင့် ခြယ် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ လွှဲလိုက်၏။

တကယ်တော့ ...

ညှို့သည်ဆိုတာ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရမည့်သူဖြစ်၏။ ဘာ

ကြောင့် ခဏတာတွေ့ဆုံမှုကို ဖြတ်မရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးနှင့် ချည်
နှောင်ချင်ရတာလဲ။ ကိုယ့်နေရပ်ကို ပြန်ရောက်လျှင် ဒီရဲ့ မြယာမှန်ဟာ
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အဖြစ် ထင်ကျန်နေခဲ့မည်
သာ။

သို့ပေမယ့် ...

သူတစ်ပါးတွေထက်ပို၍ ခြယ်အပေါ် စိုးရိမ်တတ်သော၊ ဂရု
စိုက်တတ်သော ကိုကြီးရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ခြယ်အတွက် တစ်သစ်
မပေးနိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တွေသာ။

“ခဏလေး ဟိုဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

မကြာခင် ပြန်တော့မည့် ဦးတေဇက ခြယ်ကို တစ်ခါတည်း
နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အဖော်တွေရှိရာသို့ ထွက်သွားသဖြင့် ခြယ် ထစ်
ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မီးဖိုပတ်လည်တွင် မီးလှုံနေကြသူများ
လည်း ခပ်ကျဲကျဲသာ ရှိတော့သည်။

အင်း ... ဒီလို ထိုင်နေရင်းနှင့် မိုးလင်းတော့မည် ထင်မိသွား

“ခေါင်”

တစ်နာရီထိုးသံကိုတောင် ကြားရပြီ။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

ကျောက်လာမှန်သော အရာဝတ္ထုကြောင့် အလန့်တကြားနှင့်

ထုည့်ကြည့်မိတော့ အဖြူရောင်စာရွက်လုံးတစ်လုံး။ ဟိုဟိုဒီဒီ
ထုန်းကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရချေ။ လူတွေရှိသော်လည်း
သူ့အစုနှင့်သူ စကားတွေဆိုနေ၏။

စာရွက်ကို ဖြန့်ဖတ်တော့ ...

“သင်၏ နောက်ဆုံးသော”

ဘုရားရေ ...

ဒါဟာ ခြိမ်းခြောက်မှုစာတစ်စောင်ဟုဆိုလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ
ကြောက်တတ်သော်လည်း မမြင်ရသောတစ်နေရာ၌ လူသတ်သမား
သည် အခြားသူများနှင့် ရောထွေးနေနိုင်သဖြင့် ကျောထဲတွင် ဖျင်းခနဲ
ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထလာ၏။

အဆီအငေါ့မတည့်သော ဘုရားစာကိုရွတ်ရင်း ဒီနေရာမှာ
မနေသင့်တော့ဘူးဟု အတွေးဝင်လာ၏။

အတွေးမဆုံးခင် တစ်လောကလုံး ရုတ်တရက် မှောင်မည်း
သွား၏။

“ဟာ”

“အို ... မီးပျက်ပြီ”

“မီးစက်နိုးဟေ့”

အသံစုံထွက်လာ၏။ မီးဖိုအနီးတစ်ဝိုက်သာ အလင်းရောင်
နိလေသည်။ ခြယ်လည်း မီးမကူးသော ထင်းတွေကို ယူပြီး မီးဖိုထဲသို့
တန်းအထည့်။

၁၉၈ ✦ လှိုင်ကြူဖြူ (လာရှိုး)

“ဒုတ်”

“အား”

မှောင်မည်းနေသော ညအချိန်တွင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ
သည် ဟိန်းခနဲ ထွက်လာ၏။

* * *

အခန်း (၂၅)

မှောင်မည်းနေသော ညအချိန်တွင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ
သည် ဟိန်းခနဲထွက်ပေါ်လာသည်။

“မီးလာပြီ”

လူတွေက မီး ဘာကြောင့်ပျက်သလဲ၊ ဘာကြောင့် ပြန်လာ
တာလဲ မဆန်းစစ်နိုင်အားဘဲ အော်ဟစ်လှူလိုစိတ်နေသူအနီး ဝိုင်းအုံလာ
ကြ၏။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို။

ထင်းချောင်းကို မီးဖိုထဲ ကုန်းအထည့် ပစ်လိုက်သော
သေနတ်သမား၏လက်စသည်လွဲ၍ ခြယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှေ့
ဘက်၌ မတ်တတ်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်၏ပေါင်ကို ထိမှန်
သွား၏။

“ခြယ်... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... ခြယ်”

ကိုကြီးရဲ့အမေးကို ခြယ် ကောင်းစွာ မဖြေနိုင်ပါ။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် ဘာစကားမှ ပြောမထွက်နိုင်ချေ။ လက်ထဲမှာ ယခုထက်ထိရှိနေသော စာရွက်လုံးလေးကို ငုံ့အကြည့် နေဇင်လတ် ကလည်း ခြယ် ငုံ့ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မိတော့ စာရွက်ဖြူဖြူ တစ်ရွက်ကို တွေ့ရ၏။

“ကိုယ်ကြည့်လို့ရမလား”

“အင်း”

စာရွက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်ပြီး...

“တောက်... ဒါ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုပဲ။ ခြယ်အတွက် အရမ်း အန္တရာယ်ရှိနေပြီ”

ဒဏ်ရာရသူကို ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ပြီးသည့်နောက် မြယမုန်ကြီး တွင် အိမ်သားတွေပဲရှိတော့၏။

တုန်လှုပ်နေသော ခြယ်ကို မိသက်က စိုးရိမ်နေ၏။ ရေခပ် တိုက်ပြီး...

“ခြယ်”

သူ မိသက်ကို မျက်စိပုံပြလိုက်တော့ မိသက်က ခေါင်းညိတ် ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်

လိုက်တော့ ခြယ်က အမှတ်တမဲ့ခွဲ ရုန်းဖယ်ဖို့ မစဉ်းစားဖြစ်ချေ။

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခြယ် ရေးရေးလေး သိနေတယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့... မသေချာလို့ မပြောပါရစေနဲ့ ဒီမှာ”

ပထမစာကိုပါ ကိုကြီးကိုကမ်းပေးပြီး...

“ကွန်ပျူတာစာစီထားတာမို့ ဘယ်သူလက်ရေးဆိုတာ ပြော နဲ့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူသတ်သမားဟာ အခုချိန်မှာ တုန်လှုပ်နေလောက် ပြီ”

“ခြယ် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲ့ပဲမလား။ မိသက်ဖြစ်ဖြစ်၊ မိဖုန်းဖြစ်ဖြစ်”

“မလိုပါဘူး... ဘယ်သူ့ကိုကြောက်ရမှာလဲ”

ခြယ် မတ်တတ်ထရပ်ပြီးပြောတော့ ကိုကြီးမျက်နှာက စိတ် မကောင်းသည့် အရိပ်အယောင်တွေနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ခြယ် ကျောခိုင်းပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့၏။ ယခုအချိန်နှင့် ဆီလျှင် လုပ်ကြံခံရခြင်းသည် နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါရှိခဲ့ပြီ။

လူသတ်သမားသည် ဒီထက် ဒီထက်ပို၍ အတင့်ရဲလာနိုင် နှယ် ရှိ၏။

တံခါးမဖွင့်ခင် အခြေအနေကြည့်၏။ တံခါး၏အနေအထား မှာ ပျက်နေသည်။ ခြယ် သတိထား၍ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးအဖွင့် ထောင်ဆန်ရလိုက်သော စီးကရက်နံ့ကြောင့်...

“တောက်”

ကျူးကျော်စွာ ခြယ်အခန်းဆီရောက်လာခဲ့သူကို ဒေါသဖြင့် သွားသည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိတော့။

တံခါးကိုပိတ်ပြီး လော့ချလိုက်ကာ အိပ်ရာနားသို့ ရောက်လာတော့ ဘာထူးခြားမှုမှမရှိချေ။ စားပွဲခုံရှေ့ ဝင်ထိုင်ပြီး လျှို့ဝှက်နားသိမ်းထားသည့် ဒိုင်ယာရီကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဒေါက်”

စာအုပ်ကြားမှ တောလိပ်ပင်က လိမ့်ကျသွားသဖြင့် ခြံအကောက်။

“ဟင်”

စီးကရက်ဖင်စီခံနှင့်အတူ ချွေထားသည့် ပြာများ။ အနွေးအကိုအိတ်ကပ်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ စီးကရက်တို့နှင့်အတူ ဆွဲကြိုးထွက်လာ၏။

စီးကရက်တို့ (၂) ခုသည် အတူတူပင်။ တံဆိပ်ကလည်း တူ၏။ စီးကရက်ဖင်စီခံ၌ သွားနှင့်ကိုက်ထားသည့်အရာများကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးရှည်ကို ထုတ်ယူပြီး စာအုပ်မှာ ပြန်ဝင်ထိုင်၏။

ထို့နောက် ဗလာစာရွက်တစ်ရွက်ကို အပိုင်း (၈) ပိုင်းဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ စာတမ်းများရေးပြီး ကပ်လိုက်၏။

စီးကရက်တို့ဆိုလျှင် မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်နေရာက ခြေကြောင်း အတိုကောက်ရေး၍ ဘူးထဲတွင် အစီအရိထည့်လိုက်၏။

ဘူးကို သေချာပိတ်ပြီး ကတ္တီပါဘူးကို စားပွဲခုံအောက်ဘက် အပြား၌ တိပ်နှင့်ကပ်လိုက်၏။ စားပွဲခုံ၏အောက်တွင် ဗီရိုပါတစ်ဆက် ဘည်း တွဲထားခြင်းကြောင့် တော်ရုံ မည်သူမျှ မစဉ်းစားနိုင်သောအရာ ဖြစ်၏။

ဒိုင်ယာရီကိုဖွင့်ကြည့်တော့ မရေးဖြစ်သည့်နေ့ရက်တွေက များ၏။

ပထမဆုံးသော လုပ်ကြံခံရမှု။

မိုးသဲသဲရွာသည့်ည ကိုနေ့မျိုးတို့ ခရီးသွားနေ၏။ ကိုကြီးနှင့် ကြိုတင်အကောင်အထည်ဖော်ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ့် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ရချိန် ကြောက်တုတ်စိတ်နှင့်တင် သေရတော့မည်ထင်ရဲ့။

တစ်လက်လက်တောက်နေသော မြွေကြီးဟာ ရှားပါးပြီး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော မြွေမျိုးဖြစ်၏။

ထူးခြားသော ဦးယက္ခ၏ အပြုအမူ။

သိမ်းငှက်တောင်ကိုသွားတဲ့နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးယက္ခနှင့် လူတစ်စုကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ လက်နက်တွေ ဘာတွေနှင့် လူစုက ဘယ်နည်းနှင့်မှ လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ချေ။

ဓာတ်ပုံများကိုကူးယူရင်း သိလာရသည့်အကြောင်းအရာ တစ်ချို့နဲ့ အိမ်ပြန်ကာမအိပ်ဘဲ အလုပ်မှာအိပ်သည်ဟု အကြောင်းပြ

-သော ဒေါ်မိမိကြီးသည် ဘယ်ကိုရောက်နေသနည်း။ ဦးယက္ခနှင့် မောင်နှမတော်သည်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ချေ။

နှစ်သစ်ကူးနေ့ ညနေပိုင်း။

ပစ်စာတစ်စောင်နှင့် ရိပ်ခဲခဲမြင်လိုက်ရသောသူ။ မည်သူ ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ဘာကြောင့် သင်္ချိုင်းဘက်ကိုသွားရင်း ဦးယက္ခသည် မျက်ခြေပြတ်သွားရသနည်း။ ဦးစိုင်းဘုန်းလတ်၏ အုတ်ဂူအနီး၌ တွေ့ရသည့် ဆွဲကြိုးနှင့် စီးကရက်တို့။

ဒုတိယစာနှင့်အတူ လုပ်ကြံခံရခြင်းတို့သည် အားလုံးကိုခြံ၍ ဆက်စပ်ကြည့်ပါက ဤအမှုတွင် ဦးယက္ခသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှုရှိနေပြီး ဦးယက္ခနှင့် အပေါင်းအပါများသည် မည်သူများ ဖြစ်နိုင်သနည်း။

အခန်း (၂၆)

သူ အပေါ်ထင်က ဆင်းလာတော့ ခြယ်ကို တွေ့ရ၏။ ခြယ်က ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟော့... အလုပ်သွားတော့မလို့လား”

ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်၏။

ပြီးပြီးချင်း၌ ဖြစ်နေသောမျက်နှာလေးကြောင့် တစ်ဆိတ်တော့ စိတ်ချမ်းသာရ၏။

သူ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ တောင်တွေ၊ မြောက်တွေနှင့် သူမအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ပူလောင်နေခဲ့၏။

ထို့အတူ ကိုကြီးပြောခဲ့သောစကား...

“တစ်နေ့နေ့ကျရင် မြယမုန်ရဲ့သိက္ခာကို အဖက်ဆယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ကိုကြီးပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“မလည်သေးရင် မလည်တဲ့အတိုင်း ထားတာအကောင်အထည်ပဲ ညီ။ အခုတလောမှာ ခရီးအမြဲထွက်နေရတဲ့ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်ပေးပါ”

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း ညီအစ်ကိုခြင်း ဘာတွေ ပြောတာလဲ”

“အခုလည်း ကိုယ် ရန်ကုန်သွားရလိမ့်မယ်။ ဖေဖေက ကုပေးခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာစိုင်းဝဏ္ဏသီသွားရင်းပေါ့။ ဧည့်သည်ကောင်းလေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ နောက်ထပ် မြယမုန်မှာ လူသတ်မှုတွေ ထပ်ထပ်ခါ ဖြစ်နေဖို့ ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာမရှိဘူး။ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ ကိုမီးကိုလည်း သွားကြည့် ... လိုအပ်တာတွေ ထောက်ပံ့”

“ကိုကြီး”

တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်ထွေးလာသည့် အခြေအနေများသည် ကောင်းသည့်ဘက်သို့ ဦးတည်နေခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် ပိုမိုဆိုးဝါးသောအဖြစ်ဆီသို့ ဦးတည်နေသလား။

“ကိုကြီး နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟင် ... ဪ ... ဘာလဲ”

ငေးဝိုင်းသွားသည့်အဖြစ်ကို ကပျာကယာထူးမိတော့ သူမထူမျက်စောင်းဖွဖွထိုး၍ ...

“ဘာတွေများ စိတ်ကူးယဉ်နေသလဲ မသိဘူး”

“ဆောဖီး ... ခြယ် ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“နေမကောင်းဘူးလားလို့ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့”

“ဪ ... ကောင်းပါတယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသော ကိုနေမျိုးလတ်နှင့် ဆုံသည်။

“ကိုကြီး ရန်ကုန်သွားမှာ ခြယ် အိမ်အတွက် မှာစရာရှိတာ ဆလိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း ... မမှာတော့ပါဘူး”

ထမင်းစားသောက်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီစကားတွေ ဆိုဖြစ်ကြသည်။

ခြယ်ကတော့ ပျင်းစရာကောင်းတယ်ဟု ညည်းမိတော့ မိသက်က...

“အဲဒါ ပြန်ချင်ပြီလို့ ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ခြံလိုက်မလား”

“ဟင် ... လိမ္မော်ခြံလား”

ခြယ်က တအံ့တဩမေးတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“လိုက်မလား၊ ခြယ် မရောက်ဖူးသေးဘူးလေ”

“လိုက်ချင်တယ်။ ခြယ်လိုက်ရင် ကိုကြီးအလုပ်ပျက်မယ် ထင်တယ်”

“ဟေ ဘာလို့တုံး”

“ခြယ်က အမေးအမြန်းထူတယ်လေ။ ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ တော်ကြာ ကိုကြီးတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မေးပါဗျာ၊ ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ ဒေါ်အစ်မိးရောင်ခြယ် အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့အချိန်တွေ ပေးပါမယ်”

“ဟင်း ဟင်း... ကိုကြီးကလဲ”

ခြယ်က သူ့ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်၏။ ပေါ့ပေါ့စွာရယ်နေခြင်းကို သူ သတိလက်လွတ်ငေးမိရသည်။

သူမလေးကို အမြဲတမ်း ဒီလို ရယ်မောနေစေချင်ပါသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမှာကို မဖြစ်စေချင်ဖူး။ မိသက်က မလိုက်တော့ဟုဆို၏။

သူမရယ်၊ ခြယ်ရယ် ခြုံဆီသို့ ကားဖြင့် မောင်းထွက်လာသည်။ ခရီးလမ်းက ရှည်ပေမယ့် နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆွဲ ကျနေသဖြင့် ကြာ၍ ကြာမှန်းတောင်မသိရပါ။

“လှလိုက်တာနော်”

ဝင်းဝါစွာ အသီးတွေ ညွှန်ကျနေသော သီးဝသာလီမွှော်ဖင် တွေကိုကြည့်ပြီး ခြယ်က တအံ့တဩပြော၏။

သူက ကားကို လီမွှော်ခြံအစပ်၌ ရပ်လိုက်တော့ ခြယ်က ခုန်ဆင်း၏။

“ခဏနေဦးနော် ခြယ်”

မနေ့က အသီးအနှံဖြန်းသည့် ဆေးတွေ မန္တလေးမှာ သွားဝယ်သော တပည့်ကရောက်လာသဖြင့် သူ ခြယ်ကိုခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“ရခဲ့လားဟေ့ မောင်ထူး”

“ရတော့ရခဲ့တယ် ဆရာ၊ အသီးအနှံဖြန်းတဲ့ဆေးက (၂) ဘူးပဲရတယ်။ ကုန်နေတာ နောက်တစ်ပတ်မှ ထပ်ရောက်တော့မယ်တဲ့”

“ဒါပဲလား”

“နောက်ပြီး နောင်မွန်ခြံက ကိုထွန်းဦးက ဆံရာဆီလာမလို့တဲ့”

“ကိုစွဲရှိလို့လား”

“ဆရာနဲ့မှ ပြောမယ်တဲ့။ အရေးကြီးလို့ထင်တယ်”

“ကဲ... ဒါဆို ဒီနေ့ ဟင်းအမယ်စုံအောင် ချက်ကွား၊ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ပါလာတယ်။ ဆေးက မနက်ဖြန်မှ စပ်ပေးမယ်။ ဒီနေ့တော့ မိုးနည်းနည်းအုံ့တယ် မဖြန်းနဲ့တော့။ မြေပဲတွေကော ဘယ်လိုသဲ”

“နုသေးတယ် ဆရာ၊ ရှေ့အပတ်လောက်ဆို နုတ်ဖို့ အနေတော်ပဲဆရာ။ ဆရာ ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ”

“ရပြီ”

မောင်တူးက ပျဉ်နှင့်အုတ် တစ်ဝက်တွဲ၍ ဆောက်ထားသော အိမ်လေးဆီသို့ ဝင်သွား၏။

“အလုပ်သမားတွေအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့နေရာလေ။ ရှေ့ဘက်အခြမ်းကတော့ ကိုယ် ဒီမှာ အိပ်တဲ့နေ့အပိုင်ပေါ့”

“ဪ”

ခြယ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေ၏။
လိမ္မော်သီးတွေ စွတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး...

“ပျော်စရာတော့ကောင်းတယ်နော်။ အဲဒီလှေကားပေါ်ထဲ
တက်စွတ်တော့ မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့နော်”

အရင်း၌ကား၍ အဖျား၌ကျဉ်းသွားသော လှေကားပေါ်တွင်
မတ်တတ်ရပ်၍ စွတ်ပြီးသော အသီးများကို ပလှိုင်းထဲသို့ ထည့်နေကြ
သော အလုပ်သမားတွေကိုကြည့်ပြီး ပြော၏။

တစ်ပင်လုံးညွန့်အောင် သီးနေသော အပင်ကြီးက အား
ကျေနပ်စရာ။

“အကျယ်ကြီးပဲနော်”

ဇက (၁၀၀) ကျော်တယ်။ အကုန်လုံး လိမ္မော်တစ်မျိုးတည်း
ကိုပဲ စိုက်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အစွန်အဖျားကျတဲ့နေရာအစ
တော့ လိုက်ချီးစိုက်တယ်။ လိုက်ချီးက လိမ္မော်လောက် မပြုစုရဘူး။
သူ့ရာသီရောက်ပြီဆိုရင် မြက်ရှင်းပေါင်းသင် မြေတောင်မြှောက်ပေး။
အားသေးဖြန်းချိန်ဆို ဖြန့်။ လိမ္မော်က နည်းနည်းကရိုက်ထများတယ်။
ပုံမှန်လုပ်သွားရင်တော့ သိပ်အလုပ်မရွပ်ပါဘူး။

“တစ်နေရာအရောက်မှာတော့”

“အဲဒါတွေ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုကြီး”

လိမ္မော်သီးအပုံကြီးဘေးတွင် အမျိုးအစားလိုက် ခွဲနေသော
လူများကိုကြည့်၍ မေး၏။

“အဲဒါက အသီးခွဲတာလေ။ ဟိုမှာ တွေ့လား သေတ္တာပြား
မှာ အပေါက်တွေဖောက်ထားတယ်။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ
သစ်သားပေါက်မှာ လိမ္မော်သီးတွေ တင်ပြီးရင် (၄) မျိုးခွဲတယ်။ ကြီးစဉ်
ငယ်လိုက်ပေါ့”

“အပင်တွေက မကျဲဘူးလား။ မြေတွေ လွတ်နေတာပေါ့”

“ဒါပုံမှန်ပဲ။ တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင် ၁၆ ပေ၊ ၁၈ ပေစီခြားပြီး
စိုက်တယ်။ မြေလွတ်တွေမှာ မြေပဲစိုက်တယ်လေ”

“ကိုကြီးတို့က (၂) ဦးစားဆိုတော့ သူဌေးပေါ့”

ဆက်လာကြရင်း တစ်နေရာအရောက် အသီးမသီးသော
လိမ္မော်ပင်တွေကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ဒါတွေက မသီးတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်းကူးပြီး အသစ်စိုက်ထားတာ။ နောက်နှစ်
လောက်ဆို သီးတော့မယ်။ ဒီလို အဖူးကူးနည်းနဲ့ စိုက်ရင်တော့ ပိုပြီး
အသီးထွားတယ်။ သေချာ စနစ်တကျတော့ စိုက်ရမှာပေါ့။
ဒီပန်းဖြူဖြူလေးတွေက လိမ္မော်ပန်းလေး။ သီးတော့မယ့်လက္ခဏာပဲ။
အောက်တိုတာလောက်ဆို စပြီး ခူးလို့ရပြီး”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းတယ်နော်။ ခြယ်တို့အိမ်မှာ
ဆိုသစ်ပင်ကြီး သုံးလေးပင်လောက်ကလွဲရင် ဘာအပင်မှ မရှိဘူး။
မြေလွတ်ကို တစ်ခြံလုံးအပြည့်၊ ကွန်ကရစ်ခင်းထားတာ မြေဆို မြင်ချင်
ဘောင် မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှော်ဘီက သူငယ်ချင်းဆီ သွားလည်ရင်

တော့ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ သူတို့က ခူးရင်းငြိလေး၊ ခူးရင်းသီးတော့ဆိုတော့ အမုန်းစားရတယ်”

“လိမ္မော်သီးလည်း အမုန်းစားပါ”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ”

နည်းနည်းမြင်ပြီး မှည့်၍တွဲကျနေသော လိမ္မော်သီး (၃) ခုကို ခုန်ခူးပြီးပေးတော့ ခြယ်က သဘောကျစွာရယ်၏။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းခွာစားကာ ...

“တော်တော်ချိုတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါက အပင်မှည့်လေး။ တော်ရုံတော့ အပင်မှည့်မထားဘူး။ သူက ခူးပြီး အထဲမှာ မှည့်တယ်လေ။ သူ့ထုံးစံကို အပင်မှည့်ကျ ချက်ချင်းခူး ချက်ချင်းစားရတာ။ တစ်လ ကိုသီထားထားလို့မရဘူး။ ပုတ်သွားမှာလေ”

“ဪ... ဒါလည်း သူ့နည်းနဲ့သူနော်။ အစိမ်းကို အထဲမှ မှည့်တယ်လို့ သိနိုင်တာလည်း ပညာပဲနေမှာနော်”

* * *

အခန်း (၂၇)

ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုကြီးက ...

“ဗြယ်... နောင်မွန်ဘက် ခဏသွားဦးမယ် လိုက်မလား”

အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားရမှာကိုသိသဖြင့် ...

“မလိုက်တော့ဘူး ကိုကြီး၊ ဒီမှာပဲစောင့်နေမယ်လေ”

“ကိုယ် သိပ်မကြာဘူး။ ပျင်းနေရင် နောက်ဘက်မှာ ထမင်း

ချက်တဲ့ နိုင်းရွှေရဲ့မြေးလေးကို ခေါ်ထားချင် ခေါ်ထားလေ”

ကိုကြီးထွက်သွားတော့ ပျင်းပျင်းနှင့် အခန်းထဲကို ကြည့်မိတော့ နှစ်ဘက်ပန်းပါရှိသော စာအုပ်စင်သေးသေးလေးကို မြင်ရသဖြင့် စာအုပ်စင်နားကပ်သွားမိသည်။

စိုက်ပျိုးရေးနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်တွေ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရသည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် တွေ့ရသဖြင့် ယူကာ ထိုင်ခုံဆီသို့

ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၉၉... ခုနှစ်က မဂ္ဂဇင်းဖြစ်၏။
 စာအုပ်ထဲမှ လျော့ထွက်သွားသော စာရွက်လေးကို လှိုင်း
 ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်နေ၏။
 အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသား (၁၀)ယောက်
 မထူးဆန်းသောပုံသို့ သာမန်လှူကာကြည့်မိ၏။
 ကိုကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် လှူပလံလေး။
 စာရွက်နောက်ဘက်တွင် “ထာဝရသူငယ်ချင်းသို့” ဟု ရေးထား၏။
 မဂ္ဂဇင်းကို နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်၏။
 အခုတလော ဖေဖွေကို အရမ်းသတိရနေ၏။ ဖေဖေ နေ
 ကောင်းရဲ့လားမသိ။ ဖုန်းမဆက်လို့ စိတ်ဆိုးနေမလားမသိ။
 ပြတင်းပေါက်နားတွင်ရပ်ရင်း လိမ္မော်သီးစွတ်နေသူများကို
 ငေးကြည့်နေမိ၏။
 “မမလေး ကော်ဖီလာပို့တာ”
 “အို... အဒေါ်ကလည်း အလုပ်များအောင်”
 ထမင်းချက်သည်စားဖိုဆောင်မှ နိုင်းရွှေသည် မုန့်ပန်းကန်နှင့်
 လက်ဖက်ရည်ထည့်ထားသော ဗန်းကို ချပေးရင်း...
 “အလုပ်မရှုပ်ပါဘူး မမလေးရဲ့။ မမလေးသက်က ရန်ကုန်
 က သူ့သူငယ်ချင်းရောက်နေတယ်လို့ ပြောတာ အခုမှ မြင်ဖူးတော့
 တယ်”
 ဝဲဘက်စကားသံနှင့် ရိုးသားသောမျက်နှာက ပကတိသန့်စင်

ခြင်းတွေ။ ခြယ်က ခုံမှာထိုင်ပြီး...
 “အဒေါ်တို့က ဒီမှာနေတာလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုး... လိမ္မော်ခင်းအစပ်ဘက်မှာလေ။
 ခြယ်မှ ပြန်တာစေ့”
 “စားတော့ကော ဒီမှာစားတာပေါ့ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်။ ဆရာလေးက အရမ်းသဘောကောင်းတယ်။
 အမင်းလည်း ကျွေးတယ်။ နေစရာလည်း ပေးတယ်။ လစာလည်း
 ပေးသေးတယ်”
 “ဦးယက္ခကော ဒီမှာနေတာဆို”
 “ယက္ခ... ဒီကောင်က အလကားပါပေ။ ခြံအလုပ်မလုပ်ဘဲ
 ဆူနတ်တစ်လက်နဲ့ အမဲပစ်ထွက်နေတာ။ ဘာအမဲမှမရဘူး။
 အလကားပျင်း။ တစ်ခါတလေ ဆရာလေးမရှိတဲ့ညတွေဆို သူ
 အပေါင်းအသင်းတွေ ခေါ်လာသေး။ ကျွန်တို့တောင် ချက်ကျွေးရ
 သေးတယ်”
 “သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ဟုတ်လား။ ဆရာလေးကကော
 သိဘူးလား”
 ဒေါ်ကြီး အသုံးပြုသကဲ့သို့ ဆရာလေးဟု သုံးလိုက်၏။
 “သိလည်း ဘယ်သူ့ပြန်ပြောရမှာလဲ ဝေ့။ ယက္ခကို ကြောက်
 ပေါ့။ ဘယ်သူ့မှပြန်မပြောဘူး။ သူ့လုပ်ချင်ရာ သူ့လုပ်နေတာ”
 “သူ့မိတ်ဆွေတွေက ဒီခြံကပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ မြို့ပေါ်ကဆိုပဲ လာလိုက်ရင် အုပ်စုလိုက်ပဲ ဒါပေမဲ့... ဆရာလေးရှိရင်တော့ မလာကြဘူး။ ဆရာကြီးရှိရင်တော့ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးကလည်း သဘောကောင်းတယ်”

ဒေါ်ကြီးက ရေရွတ်ပြီးထွက်သွား၏။
အတွေးတွေနှင့် ကျန်ခဲ့ရသူက ခြယ်။
ဒေါ်မိမိကြီး။

အလုပ်များသယောင်နှင့် နေချင်သလိုနေသူ။
ဦးယက္ခက သူ့သဘောသူဆောင်၍ လုပ်ချင်ရာလုပ်သူ။
ဤလူနှစ်ယောက်သည် မြယမုန်ခြံ၏ ပျက်စီးရာပျက်

ကြောင်း ကြံစည်နေရောသလား။

“ဟူး... မလွယ်ပါလား”

အိပ်ချင်လာသလိုလိုမို့ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ထွက်အလား။

“ခွပ် ခွပ်”

“ဟင်... ဦးယက္ခ”

အညှီရောင်မြင်းအမြင်ကြီးနှင့် ဦးယက္ခကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရ၏။

ဦးယက္ခကလည်း ခြယ်ကိုမြင်တော့ အံ့သြသည့်ပုံစံနှင့် မြင်ဖက်သတိ၏။

“ဟီး ဟီး”

“ဟော... ဧည့်သည်ရောက်နေပါလား”

ခြယ် ဘာမှ မပြောသေးမီ ဦးယက္ခက မြင်းကို အိမ်ထောင့်အရိပ်ဘက်၌ သွားရောက်ချည်နှောင်လေသည်။ ပြီးမှ ပြန်ကျွေလာကာ

“မနက်ကတည်းက ရောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ဦးယက္ခကော ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“အမဲလိုက်သွားတာလား”

“အမဲလိုက် ဟုတ်လား။ မနက်စောစောကသွားပြီး ဘာမှ မရဘူးပေါ့”

ဦးယက္ခက ဘာမှမပြောသေးဘဲ တဟဲဟဲရယ်ကာ...

“ကျုပ်က ဟိုမှာ ကင်စားရင်စား။ မစားရင် ကျုပ်ဘော်ဒါတွေဆီ ပို့တာပေါ့။ သူတို့က ကျုပ်ကို ကျည်ဆံတွေ လက်ဆောင်ပေးတယ်လေ”

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

ခြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့က သစ်သားဆုံတန်းလျား၌ ထိုင်နေစဉ် ဦးယက္ခက ဆေးလိပ်မီးညှို့၍ သောက်နေ၏။

ခြယ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဟု ဦးယက္ခက အနေခက်သလိုနှင့် မေးသောအခါ ခြယ်က ရယ်ပြကာ...

“ဦးယက္ခ ဆေးလိပ်သောက်ပုံက ဆေးလိပ်ကြော်ငြာထဲက

နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေ သောက်သလိုပဲ။ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတယ်။
ခြယ်က ဦးယက္ခ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူး အောက်မေ့နေတာ”

“ကျုပ်က အရက်၊ ဝဲ၊ လောင်းကစား ဘာမှမလုပ်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ စီးကရက်တော့ အသေအလဲကြိုက်တယ်။ တစ်ရက်တစ်ဘူး
တောင် မလောက်လို့ မမိနဲ့ ခဏခဏ စကားများရတယ်”

“ဦးယက္ခတို့ မောင်နှမ (၂) ယောက်က အရမ်းစည်းလုံးတာ
ပဲနော်။ ခြယ် တွေဖူးတဲ့တချို့ဆို မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်တွေ
ဖြစ်နေရဲ့နဲ့ ဘာမှမတော်သလို နေကြတာ”

“အယ် ... ဟဲ ဟဲ”

မျက်နှာပျက်သွားသည်က ကွက်ခနဲပေမယ့် ဦးယက္ခက အင်
မတန်မှ သတိကောင်းသူဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းရယ်သွမ်းလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဲဒီ
လိုပဲ”

“ဦးယက္ခတို့က အရင်တုန်းက တောင်ကြီးမှာနေတာ ဟုတ်
လား။ ဟိုမှာလည်း ခြံလုပ်ငန်းပဲလုပ်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ တောင်ကြီးမှာနေပေမယ့် ကျုပ်က အစိုးရ
အလုပ် မလုပ်ဘူး။ ကျုပ် ဖော်စပ်တဲ့ဆေးမျိုးနဲ့လည်း ကုဖို့မလွယ်ဘူး။
ပစ္စည်းတွေက အရမ်းရှားပါးတယ်လေ”

“ဦးယက္ခကတော့ တော်လိုက်တာ”

ခြယ် မြှောက်ပေးလိုက်တော့ ဦးယက္ခက သဘောကျစွာ

...ပြီး တိုသွားသည်ဆေးလိပ်ကို အောက်ချလိုက်ပေမယ့် မီးငြိမ်း
သတ်ခြင်းမပြုချေ။ ဖင်စီခံအညိုရောင်ဆေးလိပ်တိုသည် ဝေးနေပေ
မည် မှတ်မိလွယ်သည်။

“တစ်ခါဆို ကျုပ်ဖော်ရမယ့်ဆေးက သတ္တဝါတွေရဲ့ အဆီ
...တွေပဲလိုတာ။ ဥပမာ ... မြေပဒုတို့ စပါးကြီးသည်းခြေတို့ပေါ့”

“အဲဒီစပါးကြီးသည်းခြေကျတော့ မုဆိုးတွေဆီမှာ ရတာ
...”

“မမှားဘူး ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရိုးမထဲဝင်တယ်”

“ဪ”

ခြယ် တုန်လှုပ်သွားရ၏။ မျက်နှာပြုံးနေရသော်လည်း မြေ
...ကိုနိုင်သော ဦးယက္ခသည် ပညာမယ်မယ်ရရ မတတ်ဟုထင်ရ
သော်လည်း အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းသော အနီးကပ်ရန်သူ
ဖြစ်၏။

* * *

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ။ ဟုတ်ကဲ့... အကြောင်းကြားပါမယ်”

ဖုန်းကို ကမန်းကတမ်းချ၍ အပြင်ဘက်ထွက်သွားသော ဦးယုကွကြောင့် သူမ သက်ပြင်းဖွဖွချ၍ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

မိသက်က ဒီနေ့ အိမ်မှာမရှိချေ။ လိမ္မော်ခြံ၌ စာရင်းဇယား ရှင်းစရာရှိ၍ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မီးဖိုဆောင်ဘက်တွင် ဒေါ်ကြီးဆာတို့က ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

သူမ မြယမုန်ခြံရှေ့ လမ်းလျှောက်လာရင်း တဖြည်းဖြည်း ခြံစပ်သို့ ရောက်လာမုန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။ အတွေးတွေက ခိုင်ရုပ်ထွေးလာခဲ့သည်။

ခြံစပ်ရောက်တော့ ဝိတ်စောင့်တဲလေးထဲတွင် ဦးစိုင်းနော်က မတွေ့ရချေ။

ဟိုဒီလှည့်ကြည့်တော့ လူရိပ်လူယောင်မျှ မတွေ့ရချေ။ အတော်ကြာလေး ဝေးနေသည့် မြယမုန်အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ပတ္တာချိတ်ထားသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ခြံပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

မြယမုန်ခြံထဲ မကြာခဏ လှေ့လာမိသော်လည်း ခြံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ခါမှ မလှေ့လာဖြစ်ချေ။

သူမ စတင်မြင်လိုက်ရသည့်အရာက မြေနီလမ်းညီညီလေး။

အခန်း (၂၀)

“အဲဒီလောက် မလွယ်ဘူး။ ဒါ... ကျုပ် ပေါ့လေ့တယ်။ မဟုတ်တာ။ ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့။ ကျုပ်ကို အချိန်ပေးပါဦး”

ခြယ် ကိုယ်လေးနံရံထောင့်မှာ ကပ်သွားသည်။ ကြားနေသမျှသည် လေသံလေးတိုးတိုးမျှသာ မသိမသာ ကြည့်လိုက်သော် မလုံမလဲ ဟိုဒီကြည့်၍ ဖုန်းပြောနေသော ဦးယုကွ။

ဖုန်းပြောနေသမျှကို တစ်စုံတစ်ယောက် မသိစေချင်ဘဲ သိသာသည်။

အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ဖို့ကလည်း မဖြစ်။ အောက်ဘက် ဆင်းဆင်းလျှင်လည်း ဦးယုကွ တွေ့သွားလိမ့်မည်။ ဤနံရံထောင့်ချိန် အပေါ်မှကြည့်လျှင် မြင်ရပေမယ့်အောက်မှကြည့်လျှင် ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ချေ။

ဘယ်သို့တယ်ပုံ ဦးတည်နေမှန်းမသိသော မြေနီလမ်းညီညီ ထက် လျှောက်လာရင်း ပြောင်းခင်းတွေ၊ စပါးခင်းတွေကို ငေးမောကြည့်မိသည်။

ပြောင်းချိုးပြီးပြီမို့ ပြောင်းရိုးတွေပုံကာ ခြောက်လျှင် မီးရိုးမညီသဘောရှိသည်။ နောက် လူ (၂) ရပ်လောက်မြင့်သော ကောက်ရိတ်ကြီးကတော့ စပါးပင်များချွေးပြီးကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

“ဟင်”

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သစ်ပင်ကြီးကြီးကို လှဲချပြီး သစ်ပင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာတစ်ယောက်၊ ဒီဘက်မှာတစ်ယောက်ထိုင်၍ လွှတ်ကန်နေသူများကို တွေ့ရ၏။

တစ်ယောက်က အရောင်ညစ်နွမ်းသည့် စွပ်ကျယ်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားကာ လွှဲဆွဲရာ၌ အားစိုက်လွန်း၍ ကြွက်သားများပင် ထောင်နေသည်။ နောက်တစ်ယောက်က စစ်အင်္ကျီလို အရောင်နှင့် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အရိပ်ရသော သစ်ပင်အောက်တွင် ထမင်းချိုင့်ဆွဲခြင်း ရေခွေးခွက်များနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့ကလည်း သူမကိုမြင်တော့ နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်ပြန်၍ အာရုံစိုက်နေကြသည်။

သူမ ထိုလူတွေအနား တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားကာ ...

“ဦးလေးကြီး ... ဒီလမ်းက ဘယ်ဘက်ကိုသွားတဲ့လမ်းလဲ” တင်္ဂါနီနှင့် လွှတ်ကန်သံရပ်တန်သွားကာ သူမလက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး သူမဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ...

“ဒါ ... ဟောဟိုခြံထဲကို သွားတဲ့လမ်းပဲဧ”

“ဦးလေးတို့က အမြဲတမ်း ဒီမှာ ထင်းလာခုတ်သလား” စွပ်ကျယ်နှင့်ဦးလေးကြီးက ကွမ်းချိုးတွေမည်းနေသော သွားကို ဖွင့်ရယ်၍ လေသံဝဲဝဲနှင့် ...

“ဘယ် ... အမြဲတမ်း ဒီမှာခုတ်ရမလဲ ကလေးမရယ်။ ကျုပ်တို့ အရင်တုန်းက ဟိုးထောင့်မှာ ထင်းခုတ်တယ်။ အခု ဒီမှာ တွေ့လို့ လာခုတ်တာ”

“ဪ ... ဪ၊ ဒါနဲ့ ဒီမှာခုတ်နေတာ ကြာပြီလား။ ထင်းကော ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ (၂) ပတ်လောက်ရှိပြီပေါ့။ ဟိုမှာလေ ကျုပ်တို့ ပုံထားတဲ့ထင်းတွေ”

တစ်လံကျော်သည့် ထင်းပုံကို ညွှန်ပြထားသဖြင့် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မြေနီလမ်းရဲ့ မမြင်ရသောအဆုံးကို မှန်းကြည့်ရင်း ...

“ဒီလမ်းက သွားတဲ့လူရှိလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့လည်း မသိဘူးဧ၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညနေက ချစ်ကားတစ်စီး တက်သွားတာမြင်တယ်”

“ဟုတ်လား”

ချွေးသံရွဲနှင့် ပင်မန်းနေသောလူများကို ဒီထက်ဆက်ဆံနေလျှင်လည်း မကောင်းတာမို့ သူမ နှုတ်ဆက်ကာ နောက်ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ကျွတ် ... ငါ့နယ် ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့အမှု တစ်ခါမှ မကြုံပါလားနော်”

“ခွပ် ခွပ် ခွပ်”

တခွပ်ခွပ်နှင့် ကြားနေရသော မြင်းခွာသံကြောင့် သူမ ကြည့်လိုက်တော့ ကားလမ်းဘက်မှ မြေမုန်ခြံဆီသို့ အပြင်းတက်လာသော မြင်းတစ်ကောင်၊ ထိုမြင်းပေါ်မှာတော့ ကိုကြီးနေဇင်လတ်။

ကိုကြီးကလည်း ခြံပြင်မှာရှိနေသော သူမကိုမြင်တော့ မှုန်မှောင် တစ်ချက်ကုတ်ကြည့်သည်။

ခြယ်က ချောသလို ရယ်ပြတော့ တင်းနေသော ကိုကြီးမျက်နှာ အနည်းငယ် ပြေကျသွားကာ ခြယ်နားမှာ မြင်းကိုရပ်၍ ဆိုဆင်းကာ ...

“ဘာလို့လျှောက်သွားနေတာလဲ ခြယ်”

ဟု စိတ်မသက်သာစွာနှင့် ဆိုးလွန်းသော ညီမငယ်ကို ခြယ် သည့်လေသံနှင့် မေးလေသည်။

“လမ်းလျှောက်ရင်း ရောက်လာတာ ကိုကြီးရဲ့ အဟင်ဟက် ... အခု ကိုကြီးကိုလာကြိုတယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

“ညည်းလေးတော့နော်၊ ဒီလို ကြပ်ကြပ်လုပ်နေသိလား”

...ကို ရင်တမမဖြစ်အောင် ဘယ်သွားသွား မတိုင်ပင်နဲ့ ဟုတ်နေပါလား”

“ကိုကြီးကလည်း ခြယ် ဒီလောက်ပြောနေတာကို မတော်လို့ ရောက်လာတာပါဆိုတာကို”

စူပုတ်ပုတ်ဖြစ်သွားသည့်ခြယ်ကို ဆံလံပါပဲဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ငေးတွန့်ပြကာ မြင်းဆီသို့ မျက်စပစ်ပြကာ ...

“စီးမလား”

“တကယ်”

တီဗီထဲမှာ မြင်းစီးလျှင် အင်မတန်မှလှသော ကောင်းကျိုင်း ငင်းသမီးလေးကိုကြည့်၍ အားကျနေသောခြယ်မှာ (၂) ခါတောင် မခေါ်လိုက်ရတဲ့ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ကိုကြီးက ခြယ်ကို မြင်းပေါ်ရောက်အောင် တင်ပေး၍ မြင်းအင်ကြီးကိုဆွဲထားရင်း လမ်းလျှောက်ကာ ...

“ကိုကြီးနေမျိုး မရှိတုန်း ဒီမှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ ခြယ်ရယ်။ ချုပ်ချယ်တယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့”

* * *

နနယ်လှသော ကလေးမလေးကို မြို့နှင့်အလှမ်းကွာသော
ဤယုန်လို သွေးဖုံးလွှမ်းသောနေရာ၌ ခေါ်ထားရက်ပါမည်နည်း။
ဘက် ချစ်စရာကောင်းလှသောသူမကို သူမရဲ့ဖခင်ကကော သူ့လို
အသတ်လူနဲ့ သဘောတူမှာတဲ့လား။

ဟာ ...

ငါ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ မဖြစ်ဘူးနော် နေဇင်လတ်။
မင်းနဲ့ခြယ်ဟာ တခြားစီပါ။ အပြစ်ကင်းလှတဲ့ မိန်းမချောလေးကို မင်း
အန္တရာယ်တောမှာ ခေါ်ထားရက်သလား။

“ကိုကြီး”

“.....”

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနှင့် ဝိုင်တွေသွားစဉ် ခြယ်ရဲ့
ခေါ်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြယ်က သူမရဲ့မူပိုင်ဟန်အတိုင်း
မပျံ့ပါးသွက်လက်လျက် ...

နုဖတ်စိုင်းသောမျက်နှာလေးသည် ‘ဖိုးကာရဲ့ တစ်နေ့ကုန်
ဆိုင်ပြီး တစ်မိမိမိကြည့်’ သီချင်းလိုပင်။

“ပြောလေ”

လွတ်ထွက်သွားသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ သူရင်ထဲက ခံစား

အခန်း (၂၉)

“ခြယ် ရန်ကုန်ပြန်ရင် သက်မာလိုက်ခဲ့ရမှာနော်”

တီဗီကြည့်နေရာမှ ခြယ်ရဲ့ ပြန်ရင်ဆိုသောစကားကြောင့်
သူ့ရဲ့အကြည့်တွေ ခြယ်ထံ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

နောက် ရင်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးမှု။

ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ကို သူခံစားနေရသည်။ ပြန်ရင်

ဆိုတဲ့စကားကို လက်မခံရဲပေမယ့် ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်
ပြန်ရမှာပဲလေ။

ဒီရဲ့သဘောထားကို ဘာကြောင့် မေ့လျော့နေသနည်း။

မည်မျှပင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါစေဟု တွေးထားထား တကယ်တမ်း

ကြားလိုက်ရတော့လည်း လက်မခံနိုင်ချေ။

ဒါပေမဲ့ ...

ချက်တွေကို ဖုံးကွယ်ကာ မေးလိုက်သည်။

မိသက်က မီးဖိုဆောင်ဘက်ဝင်သွားသည်။

“ကိုကြီး... ဒီနေ့ ဘယ်မှသွားစရာမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်မှသွားစရာမရှိရင် ... အင်း”

သူမက မေးလေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်၍ စဉ်းစားသည်။ သူမကတော့ ညီမငယ်ကို ချစ်သည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့်။

ဒီလိုညီမလေးတစ်ယောက်သာရှိလျှင်တော့ ဘယ်တော့မှ ပျင်းရတော့မည် မထင်ချေ။

“ဘာကြားလောင်းရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစား”

“ကျုပ်က ဆော့ရမယ့်အရွယ်လား ဒေါ်အစိမ်းရောင်ခြယ်”

“ဟင်... မသိဘူးကွာ ကိုကြီးကလဲ”

“ကိုလတ်တော့ ခြယ်နဲ့တွေ့မှ အပြတ်အသတ်ကို ကျွတ်တော့တာ”

မိသက်က သူ့ကို စနောက်ပြီး အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ သူ လှည့်ကြည့်တော့ ခြယ်က မျက်စောင်းခပ်ဖွဖွထိုးကာ ...

“သူ့အစ်ကိုများ”

“ဟိတ် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုကြီး ... ခြယ် စဉ်းစားမိတာတွေရှိတယ် သိလား”

“ဘာများလဲ”

“ကိုကြီးကော ဘာတွေသိထားတာရှိလဲ။ ဥပမာ အမှုနဲ့ ဖတ်သက်လို့ပေါ့။ ခြယ်ကတော့ လူသတ်မှုလောက်နဲ့တင် မပြီးဘူးလို့ ဆင်တယ်”

သူ မျက်နှာတည်သွားသည်။

“လူသတ်သမားက အရမ်းလက်ရဲဇက်ရဲနိုင်ပြီလို့ ကိုကြီး ဆင်ဘူးလား။ ဥပမာ ... နှစ်သစ်ကူးညမှာမျိုးလေ။ ခြယ်ကို လုပ်ကြံ သံမကဘူး။ ခြယ်အိပ်ခန်းထဲထိမှာတောင် စိမ်ပြေနေပြေ ထိုင်နေခဲ့တာ”

“ဘာ ... အဲဒါကို ကိုယ်တောင်မသိရပါလား”

“မပြောဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကိုကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ဖြစ်တာရယ်။ နောက်ပြီး ခြယ်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းချင်သေးတယ်”

“အန္တရာယ်တွေကို ဝင်မတိုးချင်ပါနဲ့ ခြယ်။ ခြယ် တစ်စုံတစ် ခဲဖြစ်မှာ ကိုယ်မလိုလားဘူး”

“ကိုကြီး”

မပြောပါနဲ့လား ကိုကြီး။ ကိုကြီးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ နားဆင်ဖို့ ခြယ် အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလေ။

တကယ်တော့လည်း ခြယ်ကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ် ခဲ့ပါ ကိုကြီး။

“ကိုနေမျိုး ရန်ကုန်သွားတာ အဓိကက ဒီကိစ္စအတွက် ဆည်းပါတယ်။ နောက် ဖေဖေကိုကုပေးတဲ့ ဒေါက်တာ စိုင်းဝဏ္ဏနဲ့ သွားတွေ့တာ။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားလာမယ်ထင်တယ်။ ခြယ် စုံစမ်း

ခိုင်းတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် စုံစမ်းမိသလောက် မင်းစိုးက ဦးယက္ခက အဆက်အသွယ်မကင်းဘူး။ ကျော်ထူးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က အသံနဲ့ ခြံမြို့က ဟုတ်ဟန်မတူဘူး”

“ဦးယက္ခကို သံသယစာရင်းထဲ ထည့်ထားမိတယ်။ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်။ ခြယ်ထင်တယ်။ နောက် ဒေါ်မိမိကြီးနဲ့ ဦးယက္ခက မောင်နမတော်ထံ ကော ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာမျိုး”

“ဘယ်လို”

နေဇင်လတ် အံ့ဩတာကိုထိန်း၍တောင် မရချေ။ တကယ်တမ်း အဲဒီလိုတွေ ရှိနိုင်ခဲ့သလား။

မိထွေးဆိုတဲ့အသံ၊ မအေကို သေစေခဲ့တဲ့ အသံတွေကြောင့် ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတွေကို သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ စိတ်မဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိမိကြီးကလည်း ဒါကိုသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ပိတ်ဆို့ရက်များ အိမ်မှာနေရလျှင် အခန်းထဲမှထွက်။ စားစရာကို အော်ထပ်သို့ ပို့ခိုင်း၍ တရားခွေဖွင့်ကာ တရားပဲ နာနေတတ်သည်။

သော်ဇင်လတ်ဆိုတာကလည်း အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ ညီအစ်ကိုတော်ရမေမယ့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရတယ်လို့ တစ်ခါမှမရှိချေ။

ဒီကောင်ကလေး အရွယ်ရောက်ကတည်းက သူ ကျောင်းတက်၊ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်၊ သူ ဒီပြန်ရောက်တော့ သော်ဇင်လတ်ထံ

သယ်ကျော်သက်။

ကျောင်းတက်ချိန် မြို့ထဲက မြယမုန်ပိုင် အိမ်မှာသာ နေသည်။ ခြယ် တွေးသလို အတွေးမျိုးတကယ်မရှိခဲ့ပါ။ ဒါဖြစ်နိုင်သလား။

“အခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မယုံကြည်သင့်ဘူးလို့ ခြယ် အသံထွားတယ်”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် ပြတ်သားနေသော ခြယ်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌လည်း တစ်ဆိတ် ခံစားကြေကွဲရသည်။ သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်များစွာထဲတွင် သူဟာ ဘယ်ရှုထောင့်ကနေ ရှိနေခဲ့သလဲ။ တကယ်ပဲ သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေကို သူမ ဂရုမပြုခဲ့လေသလား။

“ကိုနေမျိုး မလာသေးသရွေ့ မြယမုန်အိမ်ကို စောင့်ရှောက်မယ့်တာဝန် ကိုယ့်မှာရှိတယ်လေ။ ခြံလည်း အခု အလုပ်ပါးသွားပြီဆိုတော့ နေ့တိုင်းသွားစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

“ခြံမှာ ဦးယက္ခက သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်စားတတ်တာ ကိုကြီး သိပြီးပြီလား”

“ခြယ်ကို လျော့တွက်၍မရပါလား။ သူ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့သော အရာများသည် ခြယ် ထောက်ပြလိုက်ခါမှ သတိပြုစရာတွေမှန်း သူ သဘောပေါက်တော့သည်။

နဖတ်သောမျက်နှာနှင့် ဘာကာလာမှ တင်မထားသော်လည်း လှုပ်ခြင်းတွေ ပျောက်ကွယ်မသွားချေ။ အဖြူရောင်အင်္ကျီပေါ်မှာ ဂျင်း

ဂျာကင်ထပ်ဝတ်၍ အနက်ရောင်လုံခြည်ဖြင့် သာမန်မျှဝတ်ထားသော်
လည်း အလှအပများက ပျောက်ပျက်မသွား။

“သိပါတယ်၊ နေရာတကာ လိုက်တာမြစ်လို့မှမရတာဘဲ
ခြယ်ရယ်။ သူကလည်း အရေးပါတယ် မဟုတ်လား ခြယ်။ စိတ်ချပါ
ခြယ်၊ ခြယ်အနောက်မှာ ကိုကြီး အမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ”

အို... ရင်ခုန်လွန်းလေစွ။

* * *

အခန်း (၃၀)

“မင်းဆီမှာ ဆွဲကြိုးရှိမှန်း သိတယ်”
ယူသွားခဲ့တဲ့ နေရာမှာပြန်ထားပါ။
နောက် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုနေပါလို့။
ဒုတိယအကြိမ် သတိပေးမယ်။
ဒီစာလေးကိုပဲ ဘယ်နှစ်ခေါက်မှန်းမသိ အထပ်ထပ်အခါခါ
ခတ်ရင်း ခြယ် အတွေးတွေနဲ့ နစ်နေရသည်။
ဒီစာလေးကို မည်သူလာထားမှန်းတော့မသိ။ စားပွဲပေါ်မှာ
ဘင်ထားခြင်းက ထင်သာမြင်သာရှိစေရန်လား။ ထိုစာကို ကတ္တီပါဘူး
ဆဲထည့်ကာ ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။
သူမအမြင်မှာ ဘာမှ မထူးဆန်းသော ဤဆွဲကြိုးက ဘာ
ဘန်ဖိုးတွေများရှိနေသလဲ။ ဒီဆွဲကြိုးကို သူမဆီရှိနေခြင်းက ခါးပိုက်ထဲ

မြွေထည့်ထားရသည့်နယ်။

မဖြစ်ချေ။

သူမမျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်မိသည်က ရဲအရာရှိ ဦးကျော်စွာ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီရဲသဲလွန်စ။ ယူထားလို့မဖြစ်သော သဲလွန်စကို

ဦးကျော်စွာဆီသို့ ထားမှ တော်ပေလိမ့်မည်။

ဆွဲကြိုးကို ဘူးထဲပြန်ထည့်ပြီး ဘူးကို စားပွဲအောက်နှုတ်ပစ်နှင့်ပြန်ကပ်လိုက်၏။

လူသတ်သမားသည် သူမ၏စိတ်ကို ဝေဝါးအောင် လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ရောက်ရောက်ခြင်းတုန်းက ဝေဝေစိုးနှင့် နှင်းဆီနီသတ်သော သူကို စုံစမ်းဖို့ကြံနေစဉ် အမည်မသိသူနှစ်ယောက်နှင့် လှည့်စားခဲ့သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား စိတ်ဝင်စား၍ စုံစမ်းနေဆဲမှာ မြွေကို လုပ်ကြံခံရသောကြောင့် ဝေဝေစိုးနှင့် နှင်းဆီနီတို့ကိုသတ်သော တရားခံ မြွေကို ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူမနောက်ကို လူသတ်သမားက သည်းကြီးကြီး လိုက်ကာ ဆက်တိုက်လုပ်ကြံနေတော့သည်။ သူမ ဘယ်အရာကိုမှ အတည်တကျ စုံစမ်း၍မရအောင် တည်ငြိမ်နေသောရေကို နောက်သကဲ့သို့ သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေသည်။

“ဟင်း”

စိတ်ပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း အမှုမှန်သည် မဝေးတော့သောလက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေသည်ဟု သူမ ထင်မိသည်။

မျှော်လင့်ချက်သည် သိပ်မဝေးတော့ပါချေ။ မဖြစ် ဟုတ်ဘယ် မဖြစ်။ သူမ ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ မျှော်လင့်ချက်သည် မဝေးတော့သလို လူသတ်သမားသည်လည်း သူမနှင့် မဝေးတော့ပါ။

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအစိမ်းရင့်ရင့်ပေါ်မှာ တီရှပ်အဖြူဝတ်၍ ညီအပေါ်မှာ အနက်ရောင်လောင်းကုတ်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ စားပွဲအောက်မှာကပ်ထားသော ကတ္တီပါဘူးကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်၍ အခန်းတို သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

ပြီးမှ တံခါးကို ပိတ်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

သူမ ဘယ်အရာကိုမှ တွေ့ဝေနေ၍ မဖြစ်တော့။ အမြန်ဆုံး သွပ်ရှားနိုင်ရမည်။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ သက်မာကိုတွေ့ရသည်။ ကိုကြီးကတော့ ခြံဘက်ခဏသွားကြည့်မယ်ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။

“သက်မာ မြို့ထဲခဏသွားဦးမယ်”

“ငါ လိုက်ခဲ့ရမလား ခြယ်”

“ရပါတယ် ... ငါ သိပ်မကြာဘူး”

“အင်း အင်း”

ဝိုထောင်ထဲမှာထည့်ထားသော သူမကားကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။

ကားစက်ရုံထောင်ထားသော ဦးမင်းထက်သန်ရဲ့သမီးမို့ ခြယ်ကားနှင့်ပတ်သက်လျှင် မပြင်တတ်တာမရှိအောင် သင်ထားသည်။ ကားစက်ရုံကိုဖွင့်ကြည့်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ဘရိတ်ကြီး ဖျက်ထားသည်။

ခြယ် မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး...။

“ရှင်တို့ပဲ နောင်ယုက်နိုင်မလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဘရိတ်ကြီးကို ပြန်ပြင်ကာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ သတိတော့ ထားရပေလိမ့်မည်။

ခြံဝရောက်တော့ ဦးစိုင်းနော်ကို တွေ့ရသည်။

“မြို့ထဲ ခဏသွားမလို့ ဦးလေးကြီး”

မြို့ထဲကိုရောက်တော့ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းဆီ ဦးတည်၍ မောင်းလိုက်သည်။

“စခန်းမှူး ဦးကျော်စွာနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ”

“ပြယမှန်ခြံကိုရောက်နေတဲ့ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ပါ”

“ခဏစောင့်ဦးနော်”

သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါ။ သူမ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ဦးကျော်စွာက ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

သူမကိုတောင် ဖုန်းပြောနေရင်း လက်နှင့် ထိုင်ခုံဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ထိုင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သေချာဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်”

ဖုန်းချပြီး သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြပြီး...

“ကဲ... ဦးတို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ။ နေရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ဦးဆီက အကူအညီတောင်းချင်တာတွေ သည်း ရှိနေလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ထိုင်ပါဦး”

သူမက ကတ္တီပါဘူးကိုထုတ်၍ အထဲမှ ဒီမနက်စောစောပိုဒ်ဟာသည့် ခြိမ်းခြောက်စာကို ဦးကျော်စွာထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဦးကျော်စွာသည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်နေစဉ် သူမ နောက်ထပ် ဘူးထဲမှဆွဲကြိုးကို ထောင်ပြပြီး...

“ဒါကို ဦးသိလား။ မြင်ဖူးသလားရှင့်”

“ဟင်”

ဦးကျော်စွာက သူမလက်ထဲ၌ တွဲလောင်းကျနေသည့်ဆွဲကြိုးကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီး ကပျာကယာ လှမ်းယူလိုက်ကာ...

“ဒါ... ဘယ်ကလား မထူးဆန်းရှာလဲ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့

သဲလွန်စပေါ့ကွယ်။ ဒါ... ဘယ်သူတွေ့ရဲ့ပစ္စည်းလို့ ထင်သလဲ”
သူမ ခေါင်းယမ်းကာ ဦးကျော်စွာရဲ့လက်ထဲက ဆွဲကြိုးကို

ကြည့်ပြီး ...

“ဟင့်အင်း ... မမြင်ဖူးဘူးရှင်”

“ဒါ ... အခုတလော ဦးတို့ အသဲအမဲ ဖမ်းမိချင်နေတဲ့ ဘိန်းမှောင်ခိုနဲ့ လူကုန်ကူးအဖွဲ့ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပေါ့”

“ရှင်”

သူမ မျက်လုံးပြူးတော့ ဦးကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြ မတ်တတ် ထရပ်သည်။

“ဒီရဲအဖွဲ့ဟာ အဖွဲ့ခွဲပေါင်း (၈) ခုရှိတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ရယ်လို့ အတည်တကျနေတာ သိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂) နှစ်က ဒီမြို့မှာ ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်ရောက်လာခဲ့သလိုလိုနဲ့ သတင်းထွင်း လာခဲ့တယ်။ ဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ သက်တမ်းဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် (၁၅) နှစ်ရှိတော့မယ်။ အရမ်းလည်း ပိုရိလွန်းလို့ ဘယ်သူမှ ဖမ်းမိဖို့ ခြေရာ ခံမိဖို့ မလွယ်ခဲ့ဘူး။ ဒီရဲအဖွဲ့ကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒါ ... အမှတ် (၃) ရဲ့ တံဆိပ်ပဲ။ ဒါ ... ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

သူမ လိုရင်းတိုရင်း ပြောပြသမျှကို ဦးကျော်စွာက ဆီတံဆိပ်ဆတ်ညိတ်၍ နားထောင်လာသည်။

“ဒီတံဆိပ်ပိုင်ရှင်အတွက် သိပ်သွေးပျက်စရာကောင်းနေ ပေါ့”

မထူးတော့သည့်အတူတူ နောက်ထပ် ဓာတ်ပုံတွေ၊ လိပ်ဖင်စီမံတွေကအစ ခြိမ်းခြောက်စာတွေအဆုံး စုပေါင်းထည့်ထား

သည့် ကတ္တီဝါဘူးကို ဦးကျော်စွာထံ အပ်လိုက်သည်။

“ခြယ်စိတ်ထင် အဲဒီဆွဲကြိုးပိုင်ရှင်က ဦးယက္ခလို့ ထင်တယ်။ နောက် ဆေးလိပ်သောက်ရင် ဆေးလိပ်ဖင်ကို သွားနဲ့ကိုက်ထားရင်း ကောင်းပြောတာတွေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်တွေကို မမိသရွေ့ ဒါဟာ ဘာမှ သိပ်လှုပ်ရှားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခြယ်က ခြယ်မုန်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းချင် ဘာပါ ဦး။ ဒီမှောင်ခိုဂိုဏ်းနဲ့ကတော့ ခြယ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင် ဘယ်”

ဦးကျော်စွာက သူမရဲ့စကားကို သဘောကျစွာ ရယ်လေ သည်။

“မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီအမှု စစ်ခုဟာ ပတ်သက်မှုရှိနေတာ သေချာပြီ”

* * *

အရယ်စွက်၍ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် မိသက်တို့ ကြီးတို့က ရယ်ပေမယ့် ...

“ခွမ်း”

“ဟင် ... sorry”

ဒေါ်မိမိကြီးလက်ထဲမှဖွန်းက ထမင်းပန်းကန်ထဲ ပြုတ်ကျ သွားသဖြင့် အသံမြည်သွားသည်။

ဒေါ်မိမိကြီးက အားလုံးကို တောင်းပန်သလိုနှင့် ထကာ အသွားသောက်သည်။

ဦးယက္ခက ထသွားသောအခါ ဒေါ်မိမိကြီးကို တစ်ချက် အမ်းကြည့်၍ နှုတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေလေသည်။

ညအိပ်ချိန်ရောက်တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လှဲရင်း ခြယ် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေရသည်။

ဟုတ်တယ်။

ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော သူမရဲ့နေ့ရက်တွေကြောင့် အမှန်တကယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရ သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ဟိုဘက်လူးလှိမ်း၊ ဒီဘက်လူးလှိမ်းနှင့် အိပ် ပျော်သောအခါ အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ကလစ်”

“ဟင်”

အခန်း (၃၁)

ထမင်းစားခန်းထဲ လူစုံနေသော်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်။ ခြယ်က ဒီရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြား ဗုံးတစ်လုံး ထည့်လိုက် သည်။

“ဪ ... ပြောဖို့မေ့နေတာ သိလား။ ခြယ် ဒီရောက်စာ တည်းက ခြယ် ကားကို မစီးဖြစ်တာ ကိုကြီး သိတယ် မဟုတ်လား ကိုကြီးက မော့ကြည့်ကာ သူမမျက်နှာကြောင့် ခေါင်ညှစ် နေသည်။ ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် ဦးယက္ခက ထမင်းစားနေရင်း သူမရဲ့စကားကို နားစွင့်နေမှန်းသိသည်။

ပို၍ ပေါ့ပါးသွက်လက်သွားစေရန်။

“အဟက် ... အဲဒါလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။ တား ဘရိတ်ကြီးက ပြတ်နေတယ်။ ပြယုန်မှာ ကြွက်ပေါ့ပုံရတယ် သိလား”

ညင်သာစွာ တံခါးလှည့်သံကြောင့် ခေါင်းတွေကြီးသွားရကာ ဒီနေ့အတွက် ထပ်မံလုပ်ကြံခံရဦးမှာလား။ မီးရောင်အောက်၌ တံခါးဘုသီးသည် လှုပ်သွားရုံမှအပ ဘာမှ ဆက်မလှုပ်ရှားသဖြင့် ငြိမ်မနေ တတ်သူပီပီ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်း၍ တံခါးကို အဆုံးထိဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှမရှိသော စကြိုတစ်လျှောက်ကြည့်၍ ဘာကိုမှန်းမသိ အလိုမကျစွာ။

တိုက်ဆိုင်စွာ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့မှ တစ်လောကလုံး ထိန်းထိန်းလင်းနေသည်။

အိပ်မရသည့်အတူတူ သားမွေးလောင်းကုတ်အညိုရောင်ထိ ထပ်ဝတ်၍ အနွေးဦးထုပ်ဆောင်းကာ တံခါးကို အသာစေ့ပြီးခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ အားလုံးသောလူတွေသည် အိပ်နေကြသလား။ အမှောင်ကွနေသလား ဘာမှန်းမသိချေ။

ရွှန်းမြဲသောနေသော လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး လေအသွေမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားကာ အနွေးအကျိုးကြီးကို ခပ်တင်းတင်းအညှိပတ်ဝန်းကျင် ဟိုဒီအကြည့်ရောက်သွားသည်။

လရောင်အောက်မှာ လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်ဖြစ်သော မြယာမုန်သည် ကျိန်စာသင့်နေသည့် အိမ်ကြီးလို ကြောက်ရွံ့ကောင်းလှသည်။

“အူ အူ”

“ဟင်... အို”

ထိုစဉ်...

မည်သည့်အရပ်မှန်းမသိစွာ ဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်သံကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထကာ ကျောမလုံတော့ချေ။ ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲဟု မည်မျှပင် အားပေးပေးမရချေ။

“ဟိတ်”

“အား”

သရဲဆိုတာ ဘယ်လိုပုံလဲဟု ပုံဖော်ရင်း သပိတ်လောက်မျက်လုံး၊ ထန်းပင်လောက်အရပ်၊ စေးကပ်ကြမ်းတမ်းသော အမွှေးအမျှင်၊ အစွယ်တင်တင်ဟု ကြောက်ကြောက်နှင့် တွေးနေချိန် ပခုံးပေါ်သို့ အေးစက်စက်လက်ကြီးတစ်ဖက် ကျရောက်လာချိန် လိပ်ပြာသွင့်မတတ် ခြေမခိုင်တော့ဘဲ မေ့မျောတော့လုနီးနီး။

“ဟိတ်... ခြယ်”

“ဟင်... ကိုကြီး”

လောင်းကုတ်အနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်နှင့် သူမ ထိတ်လန့်မည်ဆိုလျှင် ထိတ်လန့်စရာ။ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်ရပ်ကာ အေးစက်သော ကိုယ့်လက်တွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ကိုကြီး”

“ဘယ်လိုလဲ၊ စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းရှာနေပြန်ပြီလား။ အပြင်မှာ အန္တရာယ်တွေ ဒီလောက်များနေတာ။ ဒီနေရာမှာ

ကိုယ်သာမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိတော့ဘူး ကိုကြီးရယ်”

အသံတွေပင် တုန်လျက် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အကြောက် မပြေသည့်ပုံစံနှင့် ပြောတော့လည်း သူ့မှာ စိတ်မကောင်းနိုင်ချေ။

“ရေသောက်မလား”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်မှမသွားပါနဲ့”

“ကဲ လာ လာ... ဟိုရုံမှာ သွားထိုင်ရအောင်။ လကလေးသာသာ၊ ပန်းရနံ့လေးတွေက သင်းသင်း။ တစ်လောကလုံး တိထိ ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာ ဘယ်လောက်ငြိမ်းချမ်းလဲ။ ဒီလို အနှစ်သာရနဲ့ ဖြူမှာမရနိုင်ဘူး”

ကိုကြီးကဦးဆောင်ခေါ်၍ သူမ အကြောက်ပြေစေရန် တတွတ်တွတ်ဆိုလျက်...

“နေပါဦး... ညည်းက ဘာလို့ အပြင်ထွက်လာတာလဲ”

“အိမ်မပျော်လို့ပေါ့။ ခြယ် စိတ်တွေချောက်ချားနေမိတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ခြယ်လေး ကြုံလာရတာ

က သွေးပျက်စရာတွေပဲကို ကလေးရယ်”

ကိုကြီးမျက်ဝန်းတွေက ကရုဏာသက်စွာနှင့် စာနာစွာ ပြောတော့...

“ခြယ် ဒီအမှုကို ဆုံးအောင်လိုက်ဖို့ ကြောက်တောင်ကြောက်လာပြီ။ ခြယ် အမှုမှန်မပေါ်သေးဘဲ တစ်ခုခုမဖြစ်ချင်ဘူး”

“မပြောနဲ့ အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ကလေးရယ်”

ရုတ်တရက် ကိုကြီးက သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နှိပ်တကြီးပြောလာသည်။

ပြီးတော့... စိုးရိမ်မှုတွေ လွန်ကဲသောမျက်ဝန်း။

ဟုတ်တယ်။

ခြယ် တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို မလိုလားသည့် ကိုကြီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ခြယ် ဖတ်တတ်ခဲ့ပြီ ကိုကြီးရယ်။ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခြယ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားတဲ့ ကိုနေဇင်လတ်ရဲ့ ကြင်နာမှုက ခြယ်အတွက် သေချာရဲ့လား။

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုလွှတ်ဖို့ သတိမရသေး။ ဦးစွာ ခြယ် သတိရလာတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူကာ အသာလေးရုန်းမိတော့ ကိုကြီးကလည်း အနေခက်သည့်မျက်ဝန်းနှင့်...

“Sorry ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူသွားလို့”

ခြယ်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချလျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တီဗီကြည့်၍ သဘောကျစွာရယ်နေသော သော်ဇင်လတ်ပုံစံ
ပကတိရိုးသားမှုဖြင့် ဘာမာန်မာနမှ ရှိမနေချေ။

“အန်တီမိကော ဆိုင်သွားသလား”

“ဗျာ... မေမေလား။ ဆိုင်သွားပြီ မနက်ကတည်းကလေ”

“သော်ဇင်လတ်ကော မလိုက်သွားဘူးလား။ အိမ်မှာနေရတာ
ပိုင်းစရာ မကောင်းဘူးလား”

သော်ဇင်လတ်က ခြယ်အား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး တီဗီ
ကို ကွန်ထရိုးဖြင့် လှမ်းပိတ်သည်။

“မပျင်းပါဘူး။ သော်ဇင်က အိမ်မှာနေရတာ ပိုပျော်တယ်
လေ။ မေမေကတော့ အလုပ်သွားတိုင်း ခေါ်ချင်တာ။ အခုတောင်
မလိုက်လို့ ပူညံ့ပူညံ့နဲ့ လုပ်သွားသေးတယ်”

ခြယ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ သော်ဇင်လတ်ကို ကြည့်
ကာ ...

“ဟုတ်တယ်နော်။ အန်တီမိက သော်ဇင်ကို တော်တော်ချစ်
တာ။ ဦးယကွကော သော်ဇင်ကို မချစ်ဘူးလား”

ဖြေရခက်သည့်ပုံစံဖြစ်သွားသော သော်ဇင်ကို သူမ သေချာ
မေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

သော်ဇင်က ခေါင်းကုတ်၍ ...

“အန်ကယ်လ်က သော်ဇင်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရတာ သိပ်
အိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... မေမေတို့မောင်နှမက အရမ်း

အခန်း (၃၂)

“သော်ဇင်လတ် ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားရဘူးလား”

အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာစဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်၍ တီဗီကြည့်
နေသော သော်ဇင်လတ်ကို လှမ်းမေးရ လက်မှာပတ်ထားသော နာရီ
တစ်ချက်ပုံကြည့်ရနှင့် ခြယ် အလုပ်ရှုပ်သွားရသည်။

“First Semester ပြီးသွားပြီလေ မမခြယ်။ ဒီမှာ မစွမ်း
တန်းကြည့်နေတာ မမခြယ်လည်း ကြည့်လေ”

ပထမတန်းက ငြင်းမလိုလေ။ သို့သော် သော်ဇင်လတ်အား
နည်းနည်းပါးပါး တီးခေါက်ကြည့်ချင်နေတာမို့ ...

“အင်... ဟုတ်လား ကြည့်တာပေါ့”

ခြယ် သော်ဇင်လတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်ကာ ထီ
ဆီ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သော်ဇင်လတ်ထံ အကြည့်ရွှေ့လိုက်သည်။

စည်းလုံးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗြူထဲက မြယမုန်ကြီးမှာ တစ်ခါတလေ နေကြီး တဲ့ရက်တွေဆို အန်ကယ်က လာတတ်တယ်။ ပြီးရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် မေမေ့ကိုပဲ တိုင်ပင်တယ်။ မေမေကလည်း အန်ကယ်ကိုတိုင်ပင်တယ်”

“ကိုကြီးတို့နဲ့ကျတော့ သော်ဇင်က သိပ်မရောဘူးနော်၊ အာလဲ ကြောက်လို့လား... အဟက်”

ဟားသလိုလိုနှင့် ရယ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“အရွယ်တွေကလည်း ကွာတာကိုး မမခြယ်ရဲ့။ သော်ဇင်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရတဲ့သူဆိုလို့ မေမေပဲ ရှိတာလေ”

“အင်းပေါ့”

“ဒါပေမဲ့... မေမေစိတ်ဆိုးရင်တော့ ကျွန်တော် ကြောင့်တယ်”

“ဘယ်လို”

ခြယ် အံ့ဩမှုကို လိုတာထက် ပိုစေလိုက်သည်။ စပ်စုမှုထောင်တစ်ခုကို ကျော်ရုံမက လွန်တောင်လွန်သေးမှန်း သိပင်သိသော်လည်း ယခုထက်ထိ ထူးခြားမှုမရှိသေးသဖြင့် ကသိကအောက် ခြံလာသည်။

“ဟိုတစ်လောက အန်ကယ်ရဲ့ဆွဲကြီး ပျောက်သွားတယ်။ မေမေနဲ့အန်ကယ် တော်တော်လေး စကားများပြီး မေမေ အရမ်းအေးအေး

တွေဖြစ်၊ ဝုန်းဒိုင်းကြံနေတာလေ။ မေမေက အရမ်းစိတ်ကြီးတာ” ဘုရားရေး။

ခြယ်ဆီမှာရှိခဲ့သော ဆွဲကြီးနဲ့ ဦးယကွရဲ့ပတ်သက်မှု၊ နောက် ဦးယကွရဲ့နောက်ကွယ်တွင် control ပေးနေသူက ဒေါ်မိမိကြီးလား။ ဒါဆိုလျှင် ဦးယကွရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်မှန်သမျှကို သိသောသူများထဲတွင် ဒေါ်မိမိကြီးက ထိပ်ဆုံးက ပါနေပေလိမ့်မည်။

ဒါဆိုလျှင် ခြယ် ဒေါ်မိမိကြီးကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ဖို့ လိုတာမလား။

“ကလင် ကလင်”

ဖုန်းပြည်သံကြားတော့ သော်ဇင်လတ်က သွားကိုင်သည်။ ဒေါ်မိမိကြီးသီက ထင်ပါရဲ့။ သူမ ထိုနားက ထွက်လာခဲ့သည်။ ပျင်းပျင်းရှိနေသဖြင့် မီးဖိုဆောင်ဘက်ထွက်လာသည်။ ကိုကြီးနှင့် သက်မာက ခြံထဲခဏသွားကြသည်။

ခြယ်ကိုခေါ်သော်လည်း မိသက်တို့ တာဝန်တွေပိုနေမည် စိုးသဖြင့် မလိုက်ဖြစ်ချေ။

“ဒေါ်ကြီး ဘာတွေချက်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး... ပလုတ်တုတ်”

ခါးတို၍ မေးတော့ ဒေါ်ကြီးဆာက ယောင်သွားသဖြင့် ခြယ်က သဘောကျစွာ တဟက်ဟက်နှင့်ရယ်သည်။

မိစူးက ကြက်သွန်ဖြူခွာနေသည်။ မိကျော့ကတော့ မနက်

ကတည်းက မြဲယမုန်သချိုင်းတွင် တံမြက်စည်းလဲ့ ရှင်းလင်းဖို့ ခြောက်ထားတာမို့ သွားလောက်ပြီ။ ထို့ပြင် သချိုင်းမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နှင့် သွားဖို့ ချွေးတွေပြန်နေတာကို မြင်တော့ သနားစရာပင်။

မိစူးကတော့ သူမလိုက်ရသဖြင့် ပျော်နေပုံရရဲ့။

“ဝိုး... ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

မီးဖိုဆောင်၌လည်း သူမအား အလိုမရှိသည်မို့ ခြံနောက်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

မြဲယမုန်ပန်ဥယျာဉ်ကို လွန်လာတော့ စစ်ချင်းမြင်လိုက်သည်က ဦးယက္ခနေထိုင်သည်ဆိုသော ပျဉ်ထောင်အိမ်။ ခြယ် ခြေလှမ်းတွေ ထိုအိမ်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်။ မန်းဥယျာဉ်ကွယ်နေသဖြင့် မြဲယမုန်အိမ်မှကြည့်လျှင် ဤအိမ်ကို ကွယ်နေတတ်သည်။

ခြယ် ခြေလှမ်းတွေ ထိုအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တံခါးမကြီးက သော့ခတ်ထားသည်။ ဘေးဝရန်တာဘက်တွင် ဟိုဒီကြည့်မိပေမယ့် ထူးခြားသည့်အရာ သိပ်မရှိချေ။

“ဟင်”

ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားစဉ် အံ့ဩသွားရသည်။

တံခါးချက်မချထားပါလား။ ဦးယက္ခဆီမှာ ထူးခြားသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်နေသဖြင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ ပြတင်းပေါက်

ခန့်တက်လိုက်သည်။ ဒါဟာ သူတစ်ပါးမသိအောင် ဝင်လာသဖြင့် သူ့ခိုးဆိုသောအမှု ဖြစ်လာနိုင်ပေမယ့် ခြယ် မတွေးအား။

အိမ်ထဲရောက်တော့ တံခါးကိုပြန်စေ့ကာ ဆက်တီခုံတစ်ခုံ၊ စာအုပ်စီရိသောခတ်ထားသော အခန်းက အိပ်ခန်းဖြစ်ပုံရသည်။ နံရံ၌ သမင်ဂျီတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဦးချိုတွေ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို မှောက်ထားသဖြင့် ယူကြည့်လိုက်မိတော့ ‘ပသု။။ခေါင်းပြတ်၊ ဓားပြအကြောင်း’ ဆိုသည့် ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ်။

ထိုမှောက်နေသည့်အတိုင်း လှန်ကြည့်မိတော့...

..... မချိုးဆန့်ခံစားနေရသော ဝီလီလျှံကိုကြည့်၍ ဖာဒီနန် သဘောကျစွာ တလိုက်လို့က်ရယ်မောနေသည်။ သူ့ပုံစံက သွေးအေး အေး လူသတ်သမားအသွင်။

တဝုန်းဝုန်းတောက်လောင်နေသော မီးထဲ ဓားဦးချွန်ကို ထည့်လိုက်၊ ပူကျပ်စေလိုက်နှင့် ဝီလီလျှံဆီ လျှောက်သွား၍ ပါးကို ထိုဓားဦးချွန်နှင့် ထိုးလိုက်သဖြင့် ဖာဒီနန်သည် အရှူးတစ်ယောက်နှင့် ပင် တူနေလေသည်။ ထိုစဉ် အပြေးအလွှားခြေသံကြောင့် ဖာဒီနန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြေအောက်ခန်းလှေကားဝ၌ ပေါ်လာသော သူ့တပည့်လေး မက်သယူး။

“သခင်... သူတို့တွေ လာနေကြပြီ”

“ဘာ”

စာဒီနန်သည် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်မျက်နှာကြီးဖြစ်သွားကာ နံရိုး ရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ...

“ကျီ ကျီ”

ပီလီလျှံရပ်နေသော တိုင်လုံးသည် နံရံ၏နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ဟင်”

ဖတ်ရင်း... ဖတ်ရင်း အတွေးစ၊ ဉာဏ်စတွေ ပွင့်လင်းသလို ရှိသွားခဲ့သည်။

ဤအိမ်၌ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်တွေရှိနိုင်သလား။ ရှိလျှင် ကျိကြီးတို့တွေ ဘာကြောင့် မသိရသနည်း။

အိမ်ရှေ့ဘက်၌ စကားသံကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်အပေါ် အပေါ်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟာ”

ဦးယက္ခကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ခြယ် ဘယ်ကိုပြေးပုန်းရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီထဲမှာ သူမကို ဦးယက္ခမြင်သွား၍မဖြစ် စာအုပ်ကို ပုံစံမပြတ် စားပွဲပေါ်တင်ပြီး စားပွဲခုံအောက်ထဲ ဝင်လိုက် သည်။ စားပွဲခင်းစရှည်ကြီးကြောင့် သူမကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မမြင် နိုင်ချေ။

“ကျီ”

“မြန်မြန်လုပ်”

“ခဏနေဦး... အဲဒါက ဟိုဗီရိုထဲမှာ”

ဦးယက္ခနှင့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဦးယက္ခက ဗီရိုထဲသို့ သွားကာ ဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ရာရှာနေသည်။ ရှာနေရင်း ...

“ဆရာကြီးက မခေါ်စဖူး တစ်နေ့က ငါ့ကိုခေါ်တယ်။ ဒီ ဘစ်ခေါက် အချို့ကြီးမှာ ဘယ်သူ့ကြောင့်နဲ့မှ အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ ခုင်းစရာရှိတာ ရှင်းတဲ့”

“အေးလေ ... မင်းခိုင်းလို့ ငါ ဟိုကောင်မလေးကို ရှင်းဖို့ လုပ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကောင်မလေးက အသက်ပြင်းတယ်”

ထို့နောက် စာရွက်လှန်သံ တဖျပ်ဖျပ်ကြောင့် ရင်တွေ ဘာဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေရသည်။

ခြယ်ကို လိုက်လုပ်ကြံသူသည် ဦးယက္ခဆိုတာ သေချာနေပြီ ချေ။ ဒါဆို နှင်းဆီနီ၊ ဝေဝေစိုးတို့ကို ဦးယက္ခပဲ လုပ်ကြံခဲ့သည်မှာ သေချာနေပေသည်။

“ကဲ ... ဒီမှာတွေ့ပြီ ကိုးဆယ့်တစ်ကပဲ၊ ဒါနဲ့ ဟိုလူကော ငြိမ်ရဲ့လား”

“အမယ်လေး”

စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာထိုင်ချိန် သူ့ရဲ့ခြေဦးက စားပွဲခုံအောက် ထဲဝင်လာသဖြင့် ခြယ်မှာ အသက်ရှူရပ်မတတ် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ဦးတော့ ခြေထောက်က ငြိမ်နေတာလည်း မဟုတ်၊ လှုပ်နေသည်။

“ဒေါက်”

ကျွတ်။

အရေးထဲ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းကလည်း လိမ့်ကုဏ္ဍိ
စားပွဲခုံအောက်ထဲ ဝင်လာသဖြင့် အသက်ကိုအောင့်လိုက်သည်။
မကြာခင် ဘောလ်ပင်ကို ဝှံ့ကောက်လိုက်လျှင် ခြယ်အား တွေ့သွားနိုင်
သည်။

ဘောလ်ပင်ကို အသံမြည်အောင် အသာလိုန့်တွန်း၍ စားပွဲ
ခင်းအောက်စမှ ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီလိုပုံစံနှင့် ဘယ်နှစ်နာရီ နေရဦးမည်နည်း။

“အလကား ဒုက္ခိတလူကြီး။ သူ့အတွက် ငါတို့တွေ အချိန်
ကုန်နေရတာ။ ဒီဘိုးတော်က သူ့သားတွေအတွက် အတော်သစ္စာရှိ
တာ။ ခြေထောက်ရိုက်ချိုးခံရတာတင် မဟုတ်ဘူး တစ်ခါတည်း အယေ
သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ။

အခု ဦးယက္ခနှင့်အတူရှိနေသူက ဘယ်သူပါလိမ့်။

ဦးကျော်စွာပြောသကဲ့သို့ ဦးယက္ခသည် ဒုစရိုက်အဖွဲ့သား
တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက သူ၏အထက်တွင် ချုပ်ကိုင်နေသူ ရှိနေပေလိမ့်
မည်။ ထိုသူသည် မည်သူနည်း။

“သိပ်အချိန်မဆွဲနဲ့ ထ၊ သူများတွေ မြင်သွားဦးမယ်”

ထွက်သွားသည့်အသံ၊ တံခါးပိတ်လိုက်သည့်အသံတွေ
တိတ်သွားမှ စားပွဲခုံအောက်မှ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ထွက်လာသည်။

နောက် ခေါင်းတွေ၊ အင်္ကျီတွေမှာ ပေနေသော ဖုန်တွေကိုခါ၍
တတ်တတ်ထရပ်ကာ ခါးဆန့်လိုက်သည်။

အမှုမှန်ပေါ်ရန် ပို၍နီးလာပြီ။ အသက်အန္တရာယ်အတွက်
သည်းစိုးထိတ်ဖွယ်။ ဒီပြဿနာကြီးတွေသို့ မည်သည့်သူစိမ်းမှ ဝင်မရဘဲ
ဘာကြောင့် သူမ မသိသော သူစိမ်းတွေ ရှိနေရသနည်း။

* * *

“ခြယ် ... ထမင်းစားရအောင်”

“.....”

“ဟင် ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မိသက်ကလည်း ထိုရှုပ်ပွနေသည်ကိုမြင်တော့ တအံ့တံ့ကြ
လေသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ဟယ်”

“တော်တော်အတင့်ရဲတဲ့လူပဲ။ ကျွတ် ... ကိုလတ်ကို ပြောမှ
ဖြစ်မယ်”

“နေပါစေ မိသက်ရယ်။ ဘာမှပျောက်သွားတာမှ မဟုတ်
တာ။ အလကား စိတ်ရှုပ်အောင်”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း လာ ထမင်းသွားစားရအောင်။
မိဖုရားကို အခန်းရှင်းဖို့ လွှတ်လိုက်မယ်”

ခြယ်တို့ အောက်ထပ်ရောက်တော့ မိဖုရားက ထမင်းပွဲပြင်နေ
သည်။ မိသက်က ...

“မိဖုရား နင့်မမလေးခြယ်အခန်းထဲ ရှင်းပေးလိုက်ဦး။ ဒါတွေ
မိကျောနဲ့ဒေါ်ကြီး လုပ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

“နင်နဲ့ငါပဲလား မိသက်”

ပြင်ထားသည့်ထမင်းခိုင်းကိုကြည့်၍ မိသက်ကို လှည့်မေး
လိုက်သည်။

အခန်း (၃၃)

“ဟင် ... ဒါတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ခြင်း မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့်
ကဗျာကလာ ဝင်လိုက်သည်။

အိပ်ရာခင်းတွေယိုယွင်း၊ စာအုပ်တွေ ဖရိုဖရဲ၊ မြင်လိုက်ရ
သမျှ စိတ်မောစရာ။ သူမရဲ့ခရီးဆောင်အိတ်ကလည်း သော့ဖျက်လို့

ကျွတ် ... တော်တော် အတင့်ရဲတဲ့ သူနိုးပါလား။

ပြောင်းဆန်အောင် ရှုပ်ပွနေပေမယ့် ဘာပစ္စည်းမှ ပျောက်
သွားသည်မရှိ။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ရန်သူလိုချင်သောပစ္စည်းတွေ ခြယ်ဆီမှာ
မထားထားပေလို့။ သို့သော် ရှုပ်ပွနေသည့်အခန်းကို ရှင်းဖို့ စိတ်ပူလဲ
လက်ပျက်ဖြစ်မိသည်။

“ကိုလတ်မရောက်သေးဘူးလေ သိလား။ ကိုကြီးက ငါ့ကို စောစောပြန်လွှတ်ပြီး ထမင်းစားတဲ့အချိန် ခြယ်ကိုပါ ပါအောင်ခေါ်တဲ့ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်ရ ဟိုတွေး ဒီတွေး ရှိနေရမယ်တဲ့ ခြယ်မပျင်းရအောင် ငါ့ကို တာဝန်ပေးလိုက်လေရဲ့ .. အဟက်”

“ဟာ ... မိသက်ကလည်း”

သဘောကျစွာရယ်နေသော မိသက်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က စကားလုံးတွေကို ဖတ်တတ်သော ခြယ်က မျက်နှာလေး အဝတ်စတစ်စထီ နီရဲသွားတော့သည်။

ထူပူသွားသောမျက်နှာကို ဘယ်မှာဝှက်ထားရမှန်း မသိလောက်အောင်ပင်။

“တကယ်ခြယ်ရဲ့ ... ငါ ဟိုအရင်ကတည်းက ပြောထားပြီ သားနော်”

“မိသက်နော် ... ငါ ထမင်းမစားဘဲနေလိုက်တော့မှာ”

စူပုတ်ပုတ်လေးပြောလိုက်မိသည်က မကျေနပ်မှုတွေ အနေခက်မှုတွေကြောင့်သာ။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ ရွှေယောင်းမရယ်”

ဒါတောင်စဖြစ်အောင်စလိုက်သေး။ စကားစပြတ်သွားစေရန်

“ဒေါ်ကြီး ဟင်းစုံလှူချည်လား၊ ဘာတွေလဲဟင်”

“ဖက်ကာဆော၊ နှမ်းပျစ်ထောင်၊ ကြက်သားဆီပြန်ချက်၊ ဒါက ပုစွန်သုပ်နဲ့ စကားဝါပွင့်သုပ်။ ဟိုကတော့ ပဲပုတ်ချဉ်ချက်”

“ရှယ်ပဲ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဒေါ်ကြီးဆာလက်ရာ လွမ်းနေမှာ”

ခြယ် စကားကို ဒေါ်ကြီးဆာက သဘောကျစွာ ပါးဆုံကြီး ခပ်ဖက် မြင့်တက်အောင် ရယ်လေသည်။ ရှမ်းဆိုတော့ အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ပြည့်ပြည့်နှင့် ငယ်ငယ်က ချောခဲ့မှာ သေချာသည်။ တောသူတောင် သားဆိုတော့ ရိုးသားသည်။ ချီးကျူးတာကို အနေခက်သဖြင့် မျက်နှာကြီး နီရဲသွားတာလည်း ချစ်စရာ။

အမှန်တကယ်ပင် ဤ မောင်တို့ဌာနေ ရှမ်းပြည်နယ်ကို လွမ်းနေရပေတော့မည်။ ထိုထက် ထူးခြားစွာ ခြယ် လွမ်းဆွေးရမည့် သူတစ်ယောက်တွင် အို ဆက်မတွေးဝံ့တော့။

“ရှော ... ခြယ် စကားဝါပွင့်သုန်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... ငါနဲ့နင် ရန်ကုန်မှာသုပ်စားဖူးတာပဲ။ ဒါက

ဒိုကောင်းတယ်၊ စိမ့်နေတာပဲ။ ဒီပုစွန်သုပ်တော့ မစားဖူးဘူး။ ဒါက” ပြောနေရင်း ထမင်းစားခန်း၌ ပေါ်လာသော ကိုကြီးကြောင့် ခြေလက်စ စကားတွေ ရပ်တန့်သွားရသည်။

ထို့ပြင် ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုမှိုင်းနေသည့် ကိုကြီးရုပ်သွင် ကြောင့် ခြယ်မျက်နှာ၌ အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

ကိုကြီးပုံစံက ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက်၊ မျက်လုံးကလည်း နီချင်သလို။

ထမင်းစားခန်း တံခါးဝဘောင်ကို လက်ထောက်၍ ထိုပေါ်မှာ

ခေါင်းမှီချလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ကို အကုန်လျှော့ချလိုက်သည့်နည်း
မိသက်က ခြယ်ကြည့်နေရာဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွား

“ဟင်... ကိုလတ် ကိုလတ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိသက်က ကိုကြီးနားသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။ ခြယ်
ကိုယ်တိုင် ဖွန်းခက်ရင်းကို ဘေးချွန် ဖြည်းညင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
ရင်း ကိုကြီးထံမှ အကြည့်မလွှဲမိသေးချေ။

“ကိုလတ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ခေါင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းမော့၍ သူမမျက်နှာဆီအကြည့်
ရောက်လာကာ အတန်ကြာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကိုနေမျိုး၊ ကိုနေမျိုးတို့ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်တဲ့။ အန္တရာယ်
စိုးရိမ်စရာရှိတယ်တဲ့”

“ဟင်”

“အို”

“အခု အခုမှသိတာလား။ စိုးရိမ်စရာရှိတယ်ဆိုတော့ ရန်ကုန်
ကို သွားရမှာလား”

ခြယ် အပြေးလေး ကိုကြီးနားသို့ရောက်သွားကာ မေးမိချေ
တော့သည်။

ဘုရားရေ။

ဘယ်သူမှကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါ။ ယောက်ျားလေးမို့
ရင်းနှီးစွာ မဖော်ရွေတတ်ပေမယ့် အနေအေးသော၊ တည်သော

ကိုနေမျိုးကို ခြယ် ခင်ပါသည်။ နောက် မရတနာ။

“ရတနာကတော့ သတိမရသေးဘူးတဲ့။ အခုတင် ကျောက်
ဇာ ဖုန်းဝင်လာတာ။ ဖြစ်တာက ကျောက်မဲမှာ။ အခု ကိုယ်တို့တွေ
ပြင်ဆင်ပြီး ကျောက်မဲကို လိုက်သွားရမယ်။ ခြယ်ကတော့ နေခဲ့နေနား။
မိသက်ကလည်း ခြယ်နဲ့အဖော်အဖြစ်နေခဲ့ပေါ့။ ကိုလတ် တစ်ယောက်
ထည်း သွားလိုက်မယ်။ ဘာမှသိပ်မစိုးရိမ်ရတော့ရင် ကိုနေမျိုးတို့ကို
ပြန်ခေါ်လာမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မိသက်က မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။
ခြယ်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် သတိလက်လွတ်
ကိုကြီးကိုမော့ကြည့်ရ၊ မျက်နှာကလည်း နွမ်းကျလျက်။

မိသက်က ဧည့်ခန်းဘက်လျှောက်သွားသည်။ ကိုကြီးက
သည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့...

“ကိုကြီး”

ရှိက်သံတွေကြားမှာ ကိုကြီးကို အားတင်းခေါ်လိုက်တော့
မျက်ရည်တွေ တဖြိုက်ဖြိုက်ကျဆင်းလာသည်။

ကိုကြီးရယ်... ခြယ်ဆိုတဲ့ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဘာ ကိုကြီးနဲ့ထပ်တူ ခံစားပေးတယ်များ ရိပ်မိခဲ့လျှင်...

“ကို ကိုနေမျိုးကော စိုးရိမ်ရသလားဟင်”

“ခြယ် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုကြီးက ဘာမှသိပ်မဖြစ်သွားဘူး။

နောက် ရတနာလည်း သတိရလာရင်တော့ စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ပါဘူး
ပြီးတော့ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ စိတ်မပူခဲ့တော့နော်။ ကိုယ်
သန်ဘက်ခါလောက် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ သတိပီရိယာနဲ့နေ
ဟုတ်လား”

ကိုကြီးရယ်။

* * *

အခန်း (၃၄)

“ခြယ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှမသွားပါနဲ့။ ငါ့ကိုဖြစ်ဖြစ်
မိစူးပါမှဖြစ်ဖြစ် သွားပါ။ ကိုလတ်မရှိတုန်း ဒီအိမ်ကလူတွေ တစ်ခုခု
ဖြစ်သွားရင်မကောင်းဘူး။ အခုတောင် ကိုလတ်က ဖုန်းဆက်လာ
တယ်။ ကိုကြီး လက်ကျိုးသွားတာရယ်။ မရတနာ ခေါင်းထိသွားတာ
ရယ်က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေမို့ အခုပဲ ထွက်လာပါပြီတဲ့။
အဲဒီတော့မှ ငါလည်း စိတ်အေးရ နင့်ကိုလည်း အဲဒါပြောပြချင်နေတာ
လေ”

မိသက်ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး စကားသံကိုပြန်ကြားယောင်မိတော့
လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိ၏။ မိစူးက အံ့မယ် ခြယ်မျက်နှာကို စူးစမ်းတတ်တဲ့
ဆရာမကြီးကပုံနှင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်မှာ ကြည့်ရှုပင် ကောင်း
နေသေး။

“ဘယ်လိုလဲ ပျင်းနေပြီလား မိစ္ဆားလေး”

ဟု ခြယ် ပြုံး၍ မေးတော့ မိစ္ဆားက လူကြီးလေးတစ်ယောက် လို သက်ပြင်းလေးချကာ စိတ်လက်မောသလို ချလိုက်ကာ ...

“မိစ္ဆားတို့က ပျင်းချိန်မရပါဘူး မမလေးခြယ်ရယ်။ အခုတောင် ဒေါ်ကြီးက မမလေးနောက် ထည့်လိုက်လို့ အလုပ်မလုပ်ရတာ။ ခါတိုင်း ဆို မနက် (၄) နာရီထု၊ မီးပွေး ရေခွေးတည်း။ မြယမုန်ခြံကို သန့်ရှင်း ရေးလုပ်၊ ဒေါ်ကြီးပျော်ပြန်လာတာနဲ့ မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်၊ ဒေါ်ကြီး ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရ။ ပြီးရင် ကိုကိုကြီးတို့ ကိုကိုလေးတို့ ခိုင်းတာတွေ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကြီးခိုင်းတာ လုပ်ပေးရရင် ကြောက် တယ်”

ကျောမလုံသလို နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြောပုံက အတင်း ပြောချင်လို့မဟုတ်ဘဲ ဒီတိုင်း ပျင်းပျင်းရုံနေချိန် သူ့အကြောင်းပြောချင်ပုံ နှင့်ပါ။

“အန်တီကြီးက မိစ္ဆားတို့လုပ်ပေးသမျှကို ဘယ်တော့မှ အလို မကျဘူး။ မိစ္ဆားကလည်း မိစ္ဆားပါပဲလေ။ အန်တီကြီးရှေ့ရောက်ရင် အလိုလိုကို ကြောက်ဖူးတွေတုန်လာရော။ တစ်ခါကဆို အန်တီကြီးရှေ့ မှာ ပန်းကန်ကျကွဲတာ ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်တာများ ကွဲထွက်ပြီလား အောက်မေ့ရတယ်”

ထိုအချိန်လေးကို မိစ္ဆား ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါချေ။ အန်တီကြီး အခန်းထဲမှာ ကျကွဲသွားသော ပန်းကန်လုံးကြောင့် မျက်လုံးတွေ

မျှထွက်လာမတတ် ဒေါသဖြစ်ကာ ထူပူကြိမ်းမောင်းရုံသာမက မိစ္ဆားရဲ့ ခေါင်းကို အုန်းသီးနှင့် မှားခေါက်သလားမသိ။ မျက်ရည်ဝဲ၍ မီးဖိုဆောင် ထဲ ဝင်လာသော မိစ္ဆားကို ဒေါ်ကြီးဆာက မေးလည်းမေး။ အကြောင်းစုံ သိတော့ အန်တီကြီးကို ဒေါသလည်း မဖြစ်စဖူး အဖြစ်ထူး၍ ...

“မမမိကလည်း ဒါလောက်လုပ်စရာလား။ ညည်းလေးက လည်း ညည်းလေးပဲ။ အရာရာမှာ ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ တွေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါ မမမိရှေ့မှာ သေချာကရုစိုက်လုပ်”

အဲဒီလို ဂရုစိုက်လုပ်လည်း အခေါက်ခံရတာပဲဆိုတဲ့စကား ကိုတော့ မပြောပါချေ။

“အန်တီမိပုံစံက ခပ်အေးအေးပါ။ ဘာကြောက်စရာရှိတာ မှတ်လို့”

“မမခြယ် မသိသေးဘူးနော်”
ခြယ်ကို ပြုံးပြုံးပြီပြီနှင့်ပြော၍ ဟိုဒီကြည့်ကာ လေသံတိုး နှင့် ...

“အန်တီကြီး ဆိုင်ကလုန်းဝင်ရင် ဦးယက္ခတောင် ငြိမ်နေရ ဘယ်သိလား။ တစ်ခါက ဘုရားခန်းရှင်းနေတုန်း အန်တီကြီးအခန်းထဲ မှာ ဝုန်းခိုင်းကြနေတာ ကြားရတယ်။ မိစ္ဆားလေး တံခါးပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်မိတယ်။ သံပင်တွေက ဒီလိုဒီလိုဖြစ်ပြီး မျက်နှာကြီးက လည်း နီရဲနေတယ်။ ဦးယက္ခကိုလည်း အော်လိုက်၊ ဝေါက်လိုက်တာ များ မြင်စေချင်လိုက်တာ အဟုတ်”

အရယ်စွက်၍ ပြောပြနေသောမိစ္ဆာကို မရယ်ပြအား။ ခြင်္သေ့အတွေးထဲ၌ ဝေခွဲမရဖြစ်ရသည်က ဦးယက္ခနှင့် ဒေါ်မိမိကြီးတွင် ဦးယက္ခကသာ ဩဇာအာဏာရှိမည်ဟု ထင်ထားမိရာ ဤအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဦးယက္ခကိုယ်တိုင်က ဒေါ်မိမိကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင် သည့်သဘော ရှိနေသည်ပေါ့။ ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် ဦးယက္ခ၏ အနေအထား သည် ဘယ်လိုရှိနိုင်သနည်း။

သော်ဇင်လတ်ကလည်း သူ့အမေဒေါသဖြစ်လျှင် ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း ပြောဖူးသဖြင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ဒေါ်မိမိကြီးသည် သိုးရေခြံထားသော ဝံပုလွေလား။

ထို့ပြင် ဦးယက္ခပြောခဲ့ဖူးသော စကားအချို့၊ စီးကရုတ်အင်မတန်သောက်သဖြင့် ပြောမိရာမှ ဒေါ်မိမိကြီးမကြိုက်တတ်ခဲ့ အကြောင်း၊ မမိရေ၌ ဒီလောက်သောက်၍ မဖြစ်ကြောင်းပြောခဲ့သည်။

ဒေါ်မိမိကြီး၏ဩဇာသည် ဘီလူးစက်ဖြစ်နေရောသလား။

“ဦးဦးရှိတုန်းက မိစ္ဆာအသက်က (၄) နှစ်ပဲရှိသေးတာ မမေ့မိကျော့ခဲ့မိစ္ဆာဆို မိစ္ဆာက ပိုသင့်ကြောက်တယ်။ မြယမုန် မီးဖိုဆောင်မှာ ဒေါ်ကြီးကို အလုပ်သာကူနေရတယ်။ စိတ်က ကြောက်လွန်းလို့ အဖေတို့ အမိုးတို့ဆီ ပြေးနေတာ။ ဦးဦး အသုဘတုန်းကဆို ကိုကိုလေးနဲ့ အန်တီမိ ရန်စေ့ဖြစ်၊ စကားတွေများကြသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီကြီးက ဦးဦးရဲ့အသုဘမှာ ဆိုင်တစ်ရက်မှ မပိတ်ဘဲ

နေ့စဉ်သွားတယ်။ ယောက်ျားသေတဲ့မိန်းမလို့ ထင်စရာမရှိတူး။ ကိုကိုလေးက ပြောပါတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး မငိုရင်တောင် အနားမှာရှိနေပေးသင့်တယ်ဆိုတော့ အန်တီကြီးက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ သေပြီးတဲ့လူက ထရှင်လာမှာမို့ ငါကစောင့်ရှောက်လားလို့ ပြောလိုက်တာ၊ ကိုကိုလေးက အရမ်းဒေါသဖြစ်လိုက်တာများ ကြောက်စရာပဲ”

ဒေါ်မိမိကြီးသည် ထင်ထားတာထက်ပင် အတော်ခရီးသွားနေလေသည်။

“ပြန်ရအောင် မမခြယ်”

ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် တော်တော်လှမ်း၍ မြယမုန်သင်္ချိုင်းကိုပင် မြင်နေရပြီမို့ မိစ္ဆာက ကြောက်ရွံ့သလိုပြောသည်။ ခြယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အခုချိန်မှာ လူနာက ပြန်မရောက်သေး။ ဒေါ်မိမိကြီးက တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်ဟု ကိုကိုကြီးကို စိတ်မပင်ပန်းရအောင် မြယမုန်အိမ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟော ... အခုပဲလိုက်ရှာတော့မလို့”

ဒေါ်ကြီးက အမောတကောနှင့် ပြေးလာ၍ မိစ္ဆာကို ဧည့်သည်အား ဝေးဝေးလံလံ ခေါ်သွားရမည်လားပုံစံနှင့် မျက်စောင်ခဲကာ သူမကိုတော့ ပြုံး၍ ...

“ကိုကိုလေး အခုပဲဖုန်းဆက်လာတယ်။ သူတို့ ကျောက်ခဲက ထွက်လာပြီတဲ့။ အဲဒါ မမခြယ်တို့ကို ဘယ်မှ လျှောက်မသွားခိုင်း

ပါနဲ့။ အခု သွားခေါ်ပါဆိုလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြီး။ ခြယ် ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ ဒီရဲ့ခြံထဲမှာ မိစူးလေးနဲ့စကားတွေပြောနေတာ”

“အမယ်လေး... ဒီအရှူးမလေးကိုတော့ အရေးလုပ်မနေပါနဲ့ မမလေးရယ်၊ သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်”

“ဒေါ်ကြီးကလည်း”

စူပုတ်ပုတ်မျက်နှာနှင့် စိတ်ကောက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသောမိစူးကို ကြည့်၍ သူမကော ဒေါ်ကြီးပါ သဘောကျစွာ ပြုံးမိကြသည်။

သူမလည်း အပေါ်တက် ရေချိုးမည်ဟု စဉ်းစားကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဘာဆင်ခြင်မှပေးဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့”

လှေကားမှတက်၍ သူမအခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် စကားသံတွေကြောင့် ခြေလှမ်းတွေပင် ရပ်တန့်သွားရသည်။

ကြားနေရတာက အရှေ့ဘက်ဘုရားခန်းနှင့် ကပ်လျက် စာကြည့်ခန်းကဖြစ်သည်။ တင်းမာခက်ထန်သော ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့လေသံကြောင့် သိချင်စိတ်တွေ တပွားပွားဖြစ်လာကာ အခန်းသို့သို့ မဝင်ဖြစ်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းဖွဖွဖြင့် ဘုရားခန်းရှေ့ တိုင်လုံးကြီးနောက်၌ ကွယ်၍ ချောင်းကြည့်မိသည်။

အနည်းငယ်ဟာသော တံခါးကြားမှ အလွန်တစ်ရာဒေါသဖြစ်နေသော အန်တီမိအသွင်မှာ မြင်မြင်ကရာ လိုက်ခဲဖို့ပြင်နေသော ကျားရဲအသွင်။

ဦးယက္ခကတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေသည်။

“ဒီလောက် ပဗ္ဗားလောက် ကောင်မလေးအတွက် နင်တို့နဲ့ မှ စိတ်မချထားရရင် ဒီအဖွဲ့အစည်းက ဘာလုပ်မလဲ ယက္ခ။ နင် အခုတလော လုပ်ပုံက ပေါ့လျော့တယ်။ ပြီးတော့ လေးစားမှုမရှိဘူး။ နေပါဦး... နင်က ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက်မိုက်ရဲနေရတာလဲ”

ခြယ် တိုင်လုံးကို စိတ်ရှိလက်ရှိရှိ၍ စကားသံတွေ နားစွင့်ဆဲ။

“မမကြီးထင်နေတာ မှားနေပြီ။ အလုပ်လုပ်တာ ပေါ့လျော့ဘာ မှန်ပေမယ့် မလေးမစားမလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နင် ဘာလို့ ခိုင်းသမျှ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒီတစ်ခေါက် ခွင့်ပေးပါ။ မမကြီးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်”

“နောက်ကြောင်းကိုလိုက်လို့ရမယ့် လမ်းစတွေနဲ့ မသေမသပ် လုပ်မလာနဲ့နော်။ ပြီးမှ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ”

“စိတ်ချပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှမသိအောင် အပြေးတိုင်

လက်စဖျောက်မှာပါ မမကြီး”

“ဟင်”

သူတို့တွေက ခြံယုံကို သတ်ရဖို့အတွက် အကျေအလည် ဆွေးနွေးနေတာပါလား။

စိတ်ထဲမှာ ကြောက်လန့်နေရသလို မကြာခင် အပြင်ထွက် လာမည့် ဒေါ်မိမိကြီးတို့မသိစေရန် သူမ အမြန်ဆုံး အခန်းထဲ ပြေးဝင် နေရပေမည်။ လက်ကိုအားပြု၍ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။

“ကျီ ကျီ”

“ဟင်”

ရှေးဟောင်းလက်ရာပုံစံ ကချေသည် မိန်းမပျို၏ထံထုံးကို ထိမိလိုက်ရာ တကျီကျီနှင့် မြည်ကာ တိုင်လုံးတံခါးပွင့်၍ အထဲသို့ ရောက်သွားစဉ် ...

“ကျလီ”

“ဟင်”

ပြန်လည်ပိတ်သွားသည့်တံခါးကြောင့် စိုးရိမ်ရေမှတ်တို့ မြင့် တက်လာကာ လျှို့ဝှက်တံခါး ပြန်ဖွင့်၍ရအောင် ထုရိုက်သော်လည်း အကြောင်းမထူးချေ။

ထို့ပြင် သူမရပ်တန့်နေသော အခင်းသည် တအိအိနှင့် ကူ ဆင်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည့်အဆုံးတွင်။

* * *

အခန်း (၃၅)

တအိအိနှင့် နိမ့်ဆင်းသွားသည်ဟုထင်မှတ်လိုက်သည့် အဆုံး တွင် ...

အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ ဘာမှကိုမမြင်လောက်အောင် မည်းမှောင် သွားကာ ကြောက်စိတ်တို့ ပျံ့နှံ့နေစဉ်။

“ဒုန်း”

သူမ ရပ်တန့်သွားသောအလွှာသည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် တိုက်၍ ငြိမ်ကျသွား၏။

အတန်ကြာသောအခါ အမှောင်ထုကို ကျင့်သားရလာပြီး ဒီအရာသည် မြေအောက်ခန်းဟု အလိုလိုသိနေသည်။ ထို့ပြင် အနံ့ အသက်တွေလည်း သိပ်မကောင်းချေ။ ချဉ်ဖတ်နံ့လိုလို၊ အောက်သိုး နံ့လိုလိုနှင့် ရှေ့သို့ ရွေ့လျားလိုက်စဉ် ...

“ကနီ ကနီ”

“ဟာ”

တကနီကနီမြည်ကာ အပေါ်ပြန်တက်သွားသောအရာသည် တတ်လှေကားသဖွယ်ပါလား။ ဒါဆို ဤမြေယမုန်အိမ်မှာ လျှို့ဝှက်ခန်း ရှိနေတာ သေချာပြီ။

ဟိုယခင်က တိုင်လုံးဘက်ဆီမှာ အသံတွေကြားနေရခြင်းကို အကြောင်းအရာကို သူမ ယခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။

ဒီမြေအောက်ခန်း (လျှို့ဝှက်ခန်း) ရှိနေသည်ကို မည်သူမှ မသိကြဘူးလား။ (သို့) သိလျက်သားနဲ့ အရေးမပါဟု စဉ်းစားကာ ပစ်ထားကြလေသလား။

“ဒုန်း”

“အား... ကျွတ် ကျွတ်”

စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာချိန် အရာဝတ္ထုတစ်ခု နှင့်တိုက်မိကာ ခြေမ နာသွားသည်။

“ကျွတ် ကျွတ် ...ဟင် ဒါ လှေကား။ ဟုတ်တယ် ...ဒီလှေကားက ဘယ်ဆီကိုသွားတဲ့လှေကားလဲ။ ဘာအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဒီလှေကားကို ဆောက်ထားရတာလဲ။ ဒီရဲ့လျှို့ဝှက်ခန်းကို သိနေတဲ့ရန်သူက ဒီထဲကနေ ထွက်လာပြီး လူတွေလိုက်သတ်နေတာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေရာဟာ ရန်သူအတွက် ခိုလှုံစရာ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ”

တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဆိုလှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။ (၅) ထပ်မြောက်သော လှေကား၌ သမ်းဆုံးသွားသည်။

သို့သော် တံခါးချပ်တစ်ချပ်ကိုပါ မြင်လိုက်ရသောအခါ ဖွင့်သင့် မဖွင့်သင့် ချင့်ချိန်နေခိုက် ...

“ဒေါက် ဒေါက်”

ကြမ်းပြင်နှင့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု အားယူပွတ်တိုက်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ကပျက်ယာ နောက်ဆုတ်သွားမိသည်။

ဘုရားရေ။

ဤအခန်းရှိသောသူသည် ရန်သူလား။ မိတ်တွေလား။ မြေးရော မြေမရှိ ပုန်းစရာနေရာမရှိသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို လတ်တလော သတိရမိကာ ခြေထောက်တွေ နောက်သို့ ဦးလှည့်သွားပေမယ့် ခြယ် နောက်ကျခဲ့သည်။

“အား”

မည်းမှောင်နေသော အခန်းတံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာကာ မြင်လိုက်ရသည်က ဦးချုပ်နှင့်ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ခန့်မှန်းရန်မလွယ်ချေ။

ကြောက်ဖူးတွေတုန်ကာ ခြေတွေ အလိုလို ညွတ်ကျသွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာ တမ်းတမိတာက ...

ဖေဖေရယ် ခြယ်အဖြစ်ကို မြင်လှည့်စမ်းပါ။ ခြယ် သွေးပူဇော်
လို သေရတော့မယ်။

ကိုကြီး... ခြယ်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။ ဒီလူ့ဂိုဏ်း
မှ ပြန်လမ်းမသိဘဲ ခြယ်ဘဝကို စတေးလိုက်ရမှာလား။

“ဘယ်သူလဲ”

ကြောက်လန့်တကြား မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကာ
ရန်သူသတ်လိုက် သတ်စေတော့ဟု ငြိမ်နေစဉ် တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ခွာ
လာသော အသံကြောင့် ခြယ် မျက်နှာမော့သွားရသည်။ ဩဇာအာဇာ
သံနှင့် တည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် ပြောလာသူက ဝိုးချဲလ်ပေါ်မှာ ဇူ
တစ်ဦး။

“ကျွန်... ကျွန်မ”

“မကြောက်နဲ့... ငါ မင့်ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ မင်း... ဘယ်သူ
လဲ”

ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ကြားမှာ စကားပြောလာသူရဲ့ မျက်နှာ
ကို အားတင်းကာ ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဝေဝါးစွာ မသဲမကွဲ။ ဘယ်သူ့
လိမ့်။

အလကား ဒုက္ခိတကြီး။ သူ့အတွက် ငါတို့တွေ အချိန်ကုန်
နေရတယ်။ ဒီဘိုးတော်က သူ့ရဲ့သားတွေအတွက် သစ္စာရှိနေတာ။
ခြေထောက်ရိုက်ချိုးထားတာတောင် အားမရဘူး။ တစ်ခါတည်း သင်
ပစ်ချင်တယ်။

ဦးယက္ခအိမ်ထဲမှာ ခြယ် ပုန်းနေစဉ် ကြားရသောစကားများ။
“ဒါ... ဒါဆို”

“ဦး... ဦးဦးဘုန်းလတ်လား”
“မင်း... မင်း... ဘယ်သူလဲ”

နှုတ်မှ အလိုလိုထွက်သွားစဉ် အလန့်တကြားအသံကြောင့်
ခြယ်ထင်ကြေးတွေ မှန်ခဲ့ပြီပေါ့။

ဘုရားရေ။ ကိုကြီးတို့က ဦးဦးကို သေပြီဟုထင်နေကြတာ။
ဘာကြောင့် ဒီမှာ ခုထက်ထိ ရှိနေရသေးတာလဲ။ ဒါဆို ဤမြေ
အောက်ခန်းရိုနေတာကို ကိုကြီးတို့ မသိလို့များလား။

“ခြယ် ခြယ်က... ရန်ကုန်ကပါ။ ဒီ ဒီမှာ မြေအောက်ခန်းရို
နေမှန်း လုံးဝမသိပါဘူး။ ဟိုတိုင်လုံးက ဘုသီးကို နှိပ်မိလိုက်လို့ ဒီထဲ
ရောက်လာတာ”

“ဪ... စာရေးတဲ့မိန်းကလေး။ သူတို့တွေရဲ့အကြံအစည်
ကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ သူ။ မကောင်းမှုတွေ အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကြိုးစား
နေတယ်ဆိုတာ ညည်းလေး မဟုတ်လား”

ကိုကြီးတို့ရဲ့ဖေဖေ ဦးစိုင်းဘုန်းလတ် ဖြစ်နေသောကြောင့်
စိတ်ထဲ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ မဖြစ်တော့ပါ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
ဦးဦးဟာ ဒီထဲမှာ ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပေမယ့် ဒုစရိုက်
အလုပ်လုပ်သူ မဟုတ်မှန်း ခြယ် အလိုလိုသိနေသည်။ ထို့ကြောင့်

“မြယမှန်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကယ်ချင်တဲ့စေတနာနဲ့ပါ ဦးဦး။

ရန်ကုန်မှာကတည်းက မိသက်ပြောပြောနေလို့ မြယမုန်ရဲ့ သာယာနဲ့ ပျော်ရွှင်ပုံတွေ အမြဲတမ်း သိနေရတယ်လေ။ ခြယ်ကိုယ်တိုင် အရောင် လာချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခွင့်မသဘာတော့ မိသက် မြယမုန်ကိုပြန်လာတော့ ခြယ် မလိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဟော ရောက်ထား ပြန်တော့လည်း ခြယ် မမျှော်လင့်တဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တဲ့ လူသေမှုတွေ ဒီအိမ်မှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ ခဲ့တယ်လို့ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ဝင်ပြီး လေ့လာခဲ့တယ်။ စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ဒါတွေအတွက် မျက်မှန်းကျိုးစရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့လေ”

ခြယ်က စကားအဆုံးမှာ ဦးဦးဆီမှာ ရယ်သံက ခပ်ဖြည်း ဖြည်း ထွက်လာကာ ...

“အင်းလေ ... ဒါကြောင့် ညည်းလေး ဦးဦးနဲ့ တိုက်ခိုက် တွေ့ခွင့်ရတာပေါ့။ ဒီအိမ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဦးဦးရဲ့သားတွေကို မပြောမိ ခဲ့တာ မဟာအမှားပဲ။ အဲဒါကိုပဲ ဦးဦး စိတ်မကောင်းတာ။ သားတွေက မစံရဘဲ မဆိုင်တဲ့သူတွေ စိုးစံနေတာ။ နောက် ... နောက်ပြီးတော့ ဦးဦးရဲ့အမှားတွေလည်း အများကြီးပါခဲ့ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်”

ဦးချွယ်ပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်လျက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒီမှာနေရခြင်းသည် ဦးဦးအဖို့ ငရဲဘုံကို ရောက်နေရသလို ခံစားရခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခြယ် အလိုလို သဘော ပေါက်နေရသည်လေ။ ဇာတ်သိမ်းခန်း။ ဇာတ်ပေါင်းခန်းသည် တဖြည်း

ဖြည်း နီးကပ်လာချေပြီပေါ့။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ဦးဦးရယ်။ အမှုမှန်ပေါ်တော့မှာပါ။ ရန်သူ တွေ အင်မတန်မှ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း သိုင်ရာကို ရောက်သွားပါပြီ”

“အဲဒီလောက်မလွယ်ဘူး မိန်းကလေး။ ဒီထဲမှာ သမီးမသိ နိုင်တဲ့ နောက်ထပ်အကြောင်းတရားများစွာ ရှိသေးတယ်”

“ရှင်”
ထိုစဉ် အတော်ဝေးဝေးတစ်နေရာစီမှ အလင်းစက်ကလေးကို ခြင်လိုက်ရချိန် ဦးဦးရဲ့မျက်နှာက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ...

“သူတို့တွေ လာကြပြီ။ ညည်းကို တွေ့သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူတို့က ညည်းကို အရမ်းအလိုရှိနေတာ။ ညည်းကိုတွေ့တာနဲ့ ဒီတိုင်း သွတ်ပေးမယ် ထင်နေလား”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ခြယ် ဘယ်မှာပုန်းရမလဲ ဦးဦး”
ခြယ်ကိုယ်တိုင် ပျာယာခတ်သွားတော့ ...

“အခုမှတော့ ဘယ်နေရာမှ ပုန်းဖို့ ပြေးဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ ဘဲ ... ဦးရဲ့ခုတင်အောက်မှာ သွားပုန်းချေ။ သွား ... မြန်မြန်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ခြယ် အခန်းထဲဝင်ကာ ခုတင်အောက်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်တော့ သည်။ ပြီးတော့ ဦးဦးရဲ့ဦးချွယ် အခန်းထဲ လိုဝင်လာသည်။ အတော် ခလေးကြာတော့ ခြေသံတွေ တဖျပ်ဖျပ်ကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် ဘစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားကာ ခြယ်အကြည့်တွေက ဝင်လာသော

ခြေထောက်တွေဆီသို့ ဖြစ်သည်။

ရှူးဖိနပ်အနက်စီးထားသော ခြေထောက်သည် အနက်ထောင့်
ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နောက်ခြေတစ်စုံကတော့ ဖြူ
တင်းလှပသော ခြေဖမ်းဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်စီး
စီးထားခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွားခမ်း
ပါ။ မင်းမျက်နှာကို မြင်ရရင် ငါ အခုချက်ချင်း သေချင်တယ်”

ဦးစိုင်းဘုန်းလတ်၏ဒေါသတကြီး အော်သံက မခံချို မခံသာ
နိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နူးညံ့လှပသလောက် ရက်စက်တတ်သောမိမိကြီးအကြောင်း
ဦးဘုန်းလတ် အူမချေးခါး အကုန်သိသည်။ မိမိကြီးဆိုသော မိန်းမ
သည် ရွှေ့ ငွေသာရမည်ဆိုလျှင် ဘနဖူး သိုက်တူးဖို့ ဝန်မလေးသော

“ရှင် မလိမ္မာရင် ရှင်ခံရမှာနော် ကြိုပြောထားပါရဲ့။ မိမိကြီး
က မသနားတတ်ဘူး။ ထူးကျော် စားစရာတွေထားခဲ့။ ဒီလူကို အလယ်
ပေးလို့ မရဘူးနော်။ အခု အရေးကြီးတာက ဟိုကောင်မလေး
မင်းစက်... မင်းက အဲဒီကောင်မလေးကို လက်စပျောက် အပြတ်ရှုတ်
တာဝန်ယူ။ နောက်က ဘာမှလိုက်မရှင်းချင်ဘူး။ မအောင်မြင်ရင်
ကိုယ့်အပြစ်ကိုပစ်သိ။ အပြစ်ကို သွေးနဲ့ဆပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

* * *

အခန်း (၃၆)

“အဲဒီလိုတွေ့လားလို့မေးတာကိုက မဟုတ်တာ။ သက်မာ
ဘယ်တုန်းက ဒီလိုမေးခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“သက်မာမေးတာ မှားရင် တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီမိ။
ဒါပေမဲ့... အခု သက်မာမေးတာမျိုး မမေးသင့်ဘူးလား။ ခြယ်က
သက်မာကြောင့် မြယ်မုန်ခြုံကို လာလည်တာ။ အခု ခြယ်ပျောက်လို့
အားလုံး စိုးစိန်ပူလောင်နေရတယ်။ လမ်းမှာဖြတ်သွားတဲ့သူရှိရင်တောင်
အဲဒီကောင်မလေး မတွေ့မိဘူးလား မေးမိမှာ။ အန်တီမိကလည်း
ဒီအိမ်ကလုပ် သက်မာ မေးမှာပေါ့”

“မမေးနဲ့၊ မင်းမေးတိုင်း ငါမဖြေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း
ဒီအိမ်မှာနေပေမယ့် အားလုံးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့တာ”

“အဲဒီလောက် ကင်းရှင်းချင်နေလည်း မြို့ထဲအိမ်မှာပဲ အမြဲ

တမ်း နေပါလား။ ဘာလို့ မြယမုန်ခြုံကို ပြန်လာသေးသလဲ”

“သက်မာ”

“မမိ”

နေဇင်လတ်နှင့် ဦးယကွဲရဲ့ခေါ်သံက ပြိုင်တူထွက်လာသည်။ နေဇင်လတ်က ထမင်းပိုင်းမှထကာ သက်မာထံ လျှောက်သွားသည်။ သက်မာက မတ်တတ်ထရပ်လျက် ဒေါသတွေထွက်နေသည်။

“မိသက်... အဲဒီလိုမပြောနဲ့။ ဒါဟာ မြယမုန်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာပဲ။ ကိုလတ်တို့ကို မဆုံးမနိုင်လောက်အောင် ခိုင်းခိုင်းတယ်လို့ ဘယ်သူမှ ပြောတာမခံချင်ဘူး။ သက်မာစိတ်ပူသလို အားလုံးလည်း စိတ်ပူကြတာပဲ။ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေလို့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီမိကလည်း သက်မာကို သည်းခံပေးလိုက်ပါ။ သူ့ဘက်ကကြည့်လည်း သူ ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်”

ဒေါ်မိမိကြီးက ထမင်းပိုင်းတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်စဉ် သက်မာက ထမင်းစားခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

နေဇင်လတ် စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ပြန်ကိုင်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်က စားချင်စိတ်ပင်မရှိချေ။ အားလုံးရဲ့မျက်နှာကလည်း မကောင်းချေ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အသံလေးတစာစာနဲ့ ချစ်စဖွယ်စကားတွေနှင့် ထမင်းပိုင်းလေးကို သက်ဝင်စည်ကားစေလျက် မိစ္ဆာကိုလည်း

စနောက်တတ်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးရဲ့လက်ရာကို လွမ်းနေမှာဟု ပြောတတ်သေးသည်။

မိစ္ဆာကလည်း စကားလေးမျှ မပေါနိုင်တော့ပဲလေ။ ခါတိုင်းဆို ရေချိုးပြီးတိုင်း မမလေးခြယ်ဆီသွားပြီး ပါးကွက်လှလှလေး ကွက်ခိုင်းကာ တစ်ခါတလေ ရေမွှေးများတောင် ဆွတ်ပေးလိုက်သေး။ မိစ္ဆာမှာ ဒေါ်ကြီးကိုပင် ကြား၍မဆုံး။ အခုတော့ မမလေးခြယ်ရဲ့အသံ ကိုမှ မကြားရတဲလေ။

“တော်ပြီလား အစ်ကိုလေး”

တို့တိရသေးခြင်းမရှိသော ထမင်းပန်းကန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ဒေါ်ကြီးက မျက်နှာမကောင်းစွာ မေးတော့ နေဇင်လတ် ခေါင်းသာယမ်းပြမိတော့သည်။

“အမှုမုန်မပေါ်သေးဘဲ ခြယ် သေသွားမှာကြောက်တယ်။ ရန်သူကတော့ ခြယ်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတော့မှာပဲ”

ဟု ခြယ်ပြောခဲ့သည်များကို ပြန်ကြားယောင်သောအခါ သူရင်ဘတ်ထဲ ပို၍ ပူလောင်စေခဲ့သည်။ မနေ့က အန်ကယ်ကျော်စွာ ပြောခဲ့သော စကားများကိုလည်း ကြားယောင်မိသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ပေးဆွဲသွားသလား။ အန်ကယ်တို့အတွက် စဉ်းစားစရာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အန်ကယ်ကို သက်သေခံအထောက်အထားတွေ ပို့ထားတယ်။ အဲဒီအထောက်

အထားကလည်း အတော်လေး နိုင်လုံနေတော့ နိုင်ရာကိုင်တဲ့ သဘောပဲ မောင်နေဇင်။ နောက်မှာချင်တာတစ်ခုက ဒေါ်မိမိကြီးနဲ့ ဦးယက္ခကတို့ စောင့်ကြည့်ပါ။ သူတို့က အမြဲတမ်းမြဲယမုန်ရဲ့ ကိစ္စတိုင်းမှာ မဆိုင်သလို ဘေးထွက်နေပေမယ့် သူတို့မသိတာ ဘာမှမရှိသလိုပဲ”

“ဗြယ်ရယ် ဗြယ်သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လေ ကိုကြီး ယူကျုံးမေ့တဲ့စိတ်နဲ့ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်မိလိမ့်မယ်”

ညအတော်နက်သည့်အချိန် လူတကာအိပ်နေသည့်အချိန်တွင် မအိပ်နိုင်ဘဲရှိနေသည့် လူတွေကတော့ ဦးယက္ခနှင့် ဒေါ်မိမိကြီး။

ဒေါ်မိမိကြီးက လက်နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ဖြန် လျှောက်နေသည်မှာ ခေါင်းပင်မီးတောက်နေသလိုပင်။ ဦးယက္ခက ဒေါ်မိမိကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းများပင် မူးနောက်လာသည်။

“မမိရယ် ... ခဏထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်နိုင်ပါဘူး ယက္ခရယ်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဒီအကြောင်း ဆရာကြီးသိရင် ငါတို့ ဒီလိုငြိမ်နေလို့ရမလား။ နဂါးကမှ ဆွဲကြီးပျောက်တဲ့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီး သိပ်မကြည့်တာ ငါတို့ခေါင်းဆင်နင်းခံရတာထက်ကို ဆိုးတယ်။ အခု ကောင်မလေး ပျောက်နေတယ်ဆိုတာကလည်း သူတို့စကားပဲ။ ငါက ဆိုင်မှာရှိနေတာ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“ဒါဆို ဆရာကြီးရဲ့လူတွေ ဖမ်းထားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မမိ”

ယက္ခရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်မိမိကြီး၏ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဆရာကြီးက ဗြယ်နှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စ မှန်သမျှကို မိမိတို့အား လွှဲပေးထားခြင်းဖြစ်ရာ ကြားဖြတ်လုပ်ပါ့မလား။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ယက္ခ။ သွားမေးလိုက်ခါမှ ကောင်မလေး ပျောက်နေတာ ဆရာကြီးသိပြီး ငါတို့ ပိုပြီး ဆူခံ၊ အပြစ်ဒဏ်ခံနေရဦးမယ်”

“တိုက်ရိုက်ကြီးတော့ ဘယ်မေးမလဲ မမိရယ်။ ဆရာကြီး မဖမ်းထားဘူးဆိုရင်တော့ လမ်းစပျောက်ပြီ။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက် တော်တော်များများပါသွားတာ။ အဲဒါမှ မီးခဲပဲ”

ဒေါ်မိမိကြီး ထိုင်ခုံမှာ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စက မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားဖြတ်ပေါ်လာသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ အဖမ်းအဆီးတွေနှင့် မကြာခဏကြုံလာရသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်း၌လိုက်ပါသည်။ ယခုမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် ယက္ခပြောသည့်ကိစ္စက မဖြစ်နိုင်ချေ။

ဟိုတုန်းက အလွန် အင်မတန်အောင်မြင်ခဲ့သော ဒေါ်မိမိကြီးတို့အလုပ်မှာ ယခုကျ အရှုံးတွေချည်။ ဒီကြားထဲ အဖွဲ့ထဲ၌ တွဲရေးခွဲရေး ပြဿနာများကလည်း ရှုပ်ပါဘိန်နဲ့၊ ဒီကြားထဲ ဟိုကောင်မလေး

မွေသွားသည့် အရှုပ်ထုပ်ကလည်း မီးပွားပမာကျသည့်နေရာတွင် လောင်နိုင်သည်။

“မနက်ဖြန် ဆရာကြီးရောက်တော့မှာလား”

“ကြာဦးမှာ၊ ဦးကျော်စွာကလည်း ငါ့နောက်မှာ လိုက်နေတယ်။ ကဲ... တိုင်ပြောနေလို့ ဘာအကြီးမှ မရှိဘူး။ သူ့ကို တစ်ချက် သွားကြည့်ဦး။ ဘာတွေ သောင်းကျန်းနေသလဲ မသိဘူး။ အဲဒါကလည်း တစ်မှောက်ပဲ”

ဦးယက္ခက တံခါးဟ၍ အပြင်ဘက်သို့ လူရှိ မရှိ သေချာကြည့်သည်။ လူမရှိတာသေချာမှ အသာထွက်ပြီး တိုင်လုံးအနီးပြေးကပ်လိုက်သည်။ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ကို နှိပ်လိုက်တော့ တံခါးအနည်းငယ် ဟသွားစဉ် ချက်ချင်း တိုးဝင်လိုက်သည်။

အောက်တက် တအိအိကျဆင်းသွားပြီးနောက် လှေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်စဉ်...

“ဆရာယက္ခ... ဆရာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရာဇ အလောတကောနှင့် ရောက်လာသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အဖွဲ့ (၄) ဖမ်းခံရပြီတဲ့”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

သူ့ကိုယ်တိုင် ပြူးတူးပြူးကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ နယ်စပ်သို့

အစိမ်း၊ အနီ၊ အဖြူ၊ သွားသွင်းတာ အဖွဲ့ (၄)။ ဒီတစ်ချိန်က အရေးကြီး၍ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလွှတ်လဲ”

“အကုန်လုံး ဖမ်းမိတယ်တဲ့။ ဆရာကြီးသတင်းကလည်း ဘာမှမကြားဘူး။ အဝင်မှာ မိတာတဲ့”

“သွားပြီ”

ဆရာကြီးပါ အဖမ်းခံရပြီဆိုလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ နောက်ဆုံးသော ဆရာကြီးရဲ့အမိန့်ကို သတိရသဖြင့်...

“ဒီမှာရှိတဲ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ”

“အထုပ်ပြင်နေတယ်၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ”

“လူစုခိုင်းထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးယက္ခ ဖုန်းဖွင့်၍ ဒေါ်မိမိကြီးကို ဖုန်းခေါ်သည်။

* * *

အခန်း (၃၇)

“ဟာ... မီးပျက်ပြီ”

အိပ်ရာဘေးက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ စာဖတ်နေချိန် မီးက ပျက်သွားကာ တစ်လောကလုံး မှောင်မည်းသွားသည်။ အကုန်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

မိသက်က တစ်ယောက်တည်းမအိပ်ရဲသဖြင့် မိစူးကို အိပ်အိပ်သည်။ ကိုနေမျိုးတို့အခန်း၌လည်း တိတ်နေသည်။ နေဇင်လင် နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီခွဲရှိပြီ။

သို့သော် အိပ်ချင်စိတ်က မရှိသေးသဖြင့် မီးထွန်းရန် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တံခါးပေါက်ဆီ လျှောက်လာကာ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုကိုင်လိုက်စဉ် ...

“ရှုပ်... ရှုပ်”

“ဟင်”

အင်မတန်မှ တိုးတိတ်သောခြေသံပင် ဖြစ်လင့်ကစား ညအမှောင်မှာမို့ ကြားနေရသည်။ ကိုနေမျိုးတို့ ရတနာတို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ မိသက်နှင့် မိစူးဆိုလျှင် ပိုဆိုး။ ဒီလောက်မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲ ခုတင်အောက်ခြေတောင် ချရဲမည်မထင်။

ခြေသံကတော့ ကြားနေရဆဲ။ နေဇင်လတ်တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို အသာလေးလှည့်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ကာ မည်းမှောင်နေသော အပြင်ဘက်ဆီသို့ လက်သုံးလုံးခန့် ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အရိပ်မည်းမည်း တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး တစ်နေရာသို့ ဦးတည်ကာ ဖွဖွလေးလျှောက်သွားနေသည်။ ထိုအရိပ်သည် လှေကားဘက်သို့ ဦးတည်သွားသဖြင့် လူဖြည်းဖြည်းထွက်၍ ကပ်လိုက်လေသည်။

လှေကားထစ်တွေပေါ် ဖြတ်ကျော်ဆင်းသွားသူနောက် သူလည်း ခြေဖျော့၍ လိုက်လေသည်။

လှေကားထစ်တွေပေါ် ဖြတ်ကျော်ဆင်းသွားသည့်နောက် သူလည်း ခြေဖျော့၍လိုက်လေတော့သည်။ သို့သော် သူ သတိတစ်ချက်လစ်သွားသည်။

ရန်သူသည် သူလိုက်လာမှန်းသိပုံနှင့် နောက်သို့ ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ပြေးလာကာ ...

“ဟိတ်”

“ဟာ”

သူ ကပျာကယာ ရှောင်လိုက်သည်။ ရန်သူဘက်မှ တရုတ် ဝင်၍ တိုက်ခတ်တော့သည်။

“ဗို”

“ဒုန်း”

“ဂုန်း”

“ဖြောင်း”

သူက ခံစစ်မှဖြစ်၍ ရန်သူက ထိုးစစ်ဖြစ်သည်။ ရန်သူက ကန်ချက်တိုင်းကိုရှောင်ရင်း အားနည်းချက်ကိုရှာမိသည်။

လျင်မြန်ဖြတ်လတ်သော တိုက်ကွက်များက ဗန်တို၊ ဗန်ရှည် ပုံစံဖြစ်၏။

တစ်ချို့မှာတော့ ရန်သူက သူ့ကို ခုန်အကန်မှာ အသာလေး ငုံ့ရှောင်၍ ခြေတစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်ကာ ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ...

“ဂုန်း”

“အိ”

ရန်သူက ကြမ်းပြင်ပေါ် အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ခတ်လက်ခတ် ကျသွားသည်။ ရန်သူကို ထိုးနှက်ရန်လှမ်းလာစဉ် ...

“ဗို ဗို”

“ဒုတ်”

“အား”

ရန်သူ၏ကုပ်ကို ကိုင်ရန်ကြိုးစားနေသော သူ့လက်ဆီသို့ ခားတစ်ချောင်းသည် လာမှန်သည်။ သူ ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုပြင် နောက်ထပ်ပေါ်လာသူတွေကတော့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံများနှင့် လူ တစ်စု။

သူ လက်မောင်းကို အုပ်ကိုင်၍ လှေကားပေါ်မော့ကြည့်မိ တော့ လက်ပြန်ကြိုးတုတ်၍ ခေါ်လာခြင်းခံရသော ကိုနေမျိုး၊ ရတနာ၊ မိသက်နှင့် မိစူး။

“ဖယ်လွတ် ... မကိုင်နဲ့”

“တောက် ... တွယ်ထည့်လိုက်ရ”

“မင်းတို့တွေ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာလို့ ငါတို့ကို ဖမ်းရတာ လဲ”

ကိုနေမျိုးရဲ့အသံက ဒေါသတကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ အနက်ရောင်ဝတ်လူတွေကိုကြည့်ပေမယ့် မသည်း ကွဲချေ။

သူ ကန်၍ လဲကျသွားသောသူသည် ညည်းညူ၍ထလာ သည်။ ကယိုင်ကပါးနှင့် မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားတော့ ...

“ဆရာကြီး”

“ရတယ်”

ဘေးမှ တွဲမဖို့ပြင်လိုက်သော တပည့်တစ်ယောက်ကြောင့် ဆရာကြီးဆိုသူက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ထိုလူကို သူ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ မျက်လုံး (၂) လုံးသာ မြင်သာအောင် ဖောက်ထားသည့် ထိုမျက်လုံးတွေက စူးရှလျက်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သူ့ရဲ့ခေါင်းစွပ်အနက်ကို ဆွဲခွာထဲ လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“လေးလေး”

အံ့ဩတကြီး အာမေဍိတ်သံတွေ အစုံထွက်လာသည်။ လုံ့မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုမှလည်း ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။

သူတို့ကို အမြဲတစေ ဒုက္ခပေးခဲ့သူက သူတို့ဦးလေးဖြစ်နေသည်။

တကယ့် ဇာတ်စုံခင်းရလျှင် ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါ။

သူတို့မမွေးခင်ကတည်းက ဒီအိမ်တွင် ညီအစ်ကို (၂)ယောက်လုံး နန်းနွယ်ခေါင်ဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကို အပြိုင်အဆိုင် ပိုးဖမ်းခဲ့ကြသည်။

အတိတ်နိမိတ်တွေ သိပ်ယုံသော နန်းနွယ်ခေါင်က ...

“ဘီလူးနက္ခတ်နဲ့ယှဉ်မွေးလာတဲ့ နင့်ကို ငါ ဒီတစ်သင်္ဘော

ပိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မယ်မယ်တို့ကလည်း နင်းအစ်ကိုနဲ့ သဘောတူတယ်တဲ့”

ထိုစကားသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော စိုင်းမျိုးတစ်ရဲ့စိတ်ကို ထိပါးလိုက်သလိုပင်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူ့ကို အားလုံးက နှိမ်သည်ဟု ထင်နေဆဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူဟာ တူကိုပြန်၍ မွေးစားထားမှန်း သိလိုက်ရချိန် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ထိုအိမ်မှထွက်ပြေး၍ စစ်ကိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးဝတ်ကာ စိတ်ကို ငြိမ်းအေးအောင်ထားပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ငြိမ်သက်ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။

အားလုံးက ဘုန်းကြီး အပြီးအတိုင် ဝတ်နေပြီဟု ထင်နေသည့်အချိန်မှာ လူထွက်၍ မကောင်းမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ခဲ့သည်။

စကားလေးတစ်ခွန်းနှင့် ငြိုးမပျက်နိုင်စွာရှိသဖြင့် မြဲယမှန်ကို သူ လက်စားချေရန် ပစ်မှတ်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုတွေသာ သိသော လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းသည် ဒုစရိုက်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးသောနေရာချက်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

“ဦးလေး... ဟာဗျာ... လုံးဝမထင်ထားဘူး။ ဘာကြောင့် မြဲယမှန်ကို ဒုက္ခပေးရတာလဲ။ ဒီမြဲယမှန်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက ဦးလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး သာသနာ့ဘောင်မှာ အပြီးနေပြီး ထင်တဲ့ ဦးလေးက ဘာလို့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို လုပ်နေရတာလဲ”

“မင်းရဲ့မေ့မှန်းတွေ ငါ မပြောနိုင်ဘူး။ နေဖို့လတ် စိန်တယက်

အပါအဝင် စိန်တစ်ဆင်စာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဒါလည်း မထင်မှတ်ထားခြင်းပေလား။ မယ်မယ်မဆုံးခင်က ညီအစ်ကို (၂) ယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေပေးထားသည့် အမွေထဲမှာ ဒီဘယက်မပါတာ သေချာသည်။ ဘုရားရေ ... အားလုံးသည် လောဘတွေ အမှောင်ဖုံးလျက်ပါလား။ နေဇင်လတ်၊ နေမျိုးလတ်ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ချွေးတွေပျံ့နေသော နေမျိုးလတ်က ...

“ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ဦးစိုင်း။ မယ်မယ်တို့ပေးခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းထဲမှာ စိန်တယက်မပြောခဲ့ ငွေဘယက်တောင် မပါဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

ဦးစိုင်းမျိုးတစ်ရဲ့ ရယ်သံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မှောင်မည်းနေပေမယ့် အားလုံးက အမှောင်ထဲမှာ ရောက်နေသဖြင့် ကျင့်သားရနေပြီ။ လိုက်မမီလှသော ပြဿနာအနှစ်ထဲတွင် သူတို့တွေက ပရိသတ်တွေ။

“ညီလေးအရွယ်ရောက်လာရင် ဒီပစ္စည်းကို သင့်တော်သလို

(၂) ပုံပုံပြီး တစ်ယောက်တစ်ပုံယူလို့ ပြောခဲ့တာတွေ”

“မသိဘူး ... ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ။ ဦးစိုင်းပြောတဲ့ ပစ္စည်း ဘာမှမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို (၂) ယောက်ကြားမှာ ဘာမှသွေးမခွဲပါခဲ့။ ကိုနေမင်း မယုံနဲ့။ ဦးစိုင်းမျိုးတစ်က ငါ့ထံ”

ညီအစ်ကိုတွေ ဆိုးကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ”

“ကြာတယ် နေမျိုးလတ်။ ငါ့မှာ အဲဒီလောက်အချိန်မရဘူး။ မေးနေတဲ့အချိန်မှာ ထုတ်ပေးပါ”

“မသိဘူးဗျာ”

“ဟာကွာ”

နေမျိုးလတ်က ဘုရားစက်စက်ဖြေတော့ ဦးစိုင်းမျိုးတစ် ဒေါသတွေ ထွက်လာကာ မျက်နှာတွင် သွေးအေးရက်စက်ခြင်းတွေ ပေါ်လာကာ ...

“ယကွ”

ဟု အေးစက်စက်ခေါ်လိုက်ခြင်းတွင် အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။ ထို့နောက် အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်သည်။ သူ့ထံတွင် အကြည့်ရောက်လာကာ ...

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေ မရှိမှ ဒီဖြေယမုန်ကို ငါရမှာ။ ယကွ ပုံနည်းနည်းပေးလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဪ ... ဦးယကွကလည်း ဒီလိုကို။ ကိုနေမျိုးသိသွားနေသော ဦးယကွ၏လက်ထဲတွင် ဓားချွန်တစ်ချောင်း။ သူ ဖမ်းချုပ်ထားသည့် လူတွေလက်ထဲက အတင်းရုန်းထွက်ပေမယ့် မရ။ ဦးယကွ၏ လက်မြောက်တက်သွားသည်။

အခန်း (၃၈)

“အား”

အော်သံနှင့်အတူ မီးတွေ ဖျတ်ခနဲလင်းလာကာ ...

“စိုင်းမျိုးတစ် ... မင်းတို့ကို စိုင်းထားပြီ၊ အသာတကြည် အဖမ်းခံပါ”

“ဟင်”

အော်သံက ကိုနေမျိုးထံမှ မဟုတ်ဘဲ ဦးယက္ခထံမှဖြစ်သည်။ သူ့လက်ဖဝါး၌ သွေးတွေရဲနေသည်။

နောက် တံခါးပေါက်အသီးသီးမှ ပေါ်လာသော ရဲအရာရှိတွေ နှင့်ဦးကျော်စွာ။

“သိပ်အကြံပိုင်တာပဲနော်။ အားလုံးကို သက်န်းအပြီးတိုင် ဝတ်တော့မယ့်ပုံစံနဲ့ နားလှည့်ပါးလှည့်လုပ်ခဲ့ပြီး ဒုစရိုက်လုပ်နေတာ။

ဦးစံညွန့်ရဲ့ကျေးဇူးကို မင်း ဒီလိုဆပ်လိုက်တာပေါ့”

“အန်ကယ် ကျွန်တော် နားမလည်လို့ မေးပါရစေ။ မြယမုန် မှာ ဖြစ်နေတဲ့ လူသတ်မှုမှန်သမျှနဲ့ အခြားသောကိစ္စတွေကို ကျူးလွန် နေတဲ့သူက ဦးလေးစိုင်းမျိုးတစ်လား”

“ဦးစိုင်းမျိုးတစ်က လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၀) ကစပြီး ကျားများ အဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ ပထမပိုင်းကတော့ ကိုဘုန်းလတ်ကို လက်စားချေ ချင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့ရဲ့လူယုံတွေဖြစ်တဲ့ ယက္ခနဲ့မိမိကြီးကို ဒီအိမ် ထဲ ရောက်အောင်ထည့်ခဲ့တယ်။ မိမိကြီးကလည်း မနန်းနွယ်ခေါင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒီမနန်းနွယ်တို့လင်မယား ပျက်စီး ရာ ပျက်စီးကြောင်း ကြုံခဲ့တယ်။ မယူမဖြစ် ယူရမယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ဝန် ဟာ ယက္ခနဲ့ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ကိုယ်ဝန်ပဲ”

“ဟင်”

“အို”

အံ့သြခြင်းမက အံ့သြခြင်းတွေနှင့် ဒေါ်မိမိကြီးထံ လှမ်းကြည့် ကြသည်။ အခုတော့ အားလုံး ခေါင်းစွပ်တွေ ချွတ်ထားကြပြီ။

ဘုရား ... ဘုရား တော်တော် အကြံပက်စက်ကြပါလား။ ဒါဆိုလျှင် ဦးစိုင်းဘုန်းလတ်က ဒေါ်နန်းနွယ်ခေါင်အပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ကိုဘုန်းလတ်ကလည်း သူ မှူးနေတဲ့တစ်ရက်မှာ သူ့အနီး မိမိကြီးရှိနေတဲ့အတွက် မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ စိုင်းမျိုးတစ်က

ဘာကြိုသလဲဆိုတော့ နောက်ပေါက်လူငယ်တွေမသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိနေတယ်။ အဲဒါကလည်း သူ့နဲ့ ကိုဘုန်းလတ်ပဲသိတယ်ဆိုတော့ ကိုဘုန်းလတ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေပါဘူး။ ဟိုမှာကြည့်ကြပါ”

ဦးကျော်စွာညွှန်ပြရာဆီသို့ အားလုံး အကြည့်ရောက်သွားသည်။ သူတို့ကြည့်နေသော တိုင်လုံးဆီမှ တံခါးပေါက်သဖွယ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်သွားတာ ထိုထဲမှ ထွက်လာသူက...

“ဟင်”

“ဟာ”

ဒီတစ်ချို့မှာတော့ နေဇင်လတ်သာမက မိမိကြီးနှင့်ဦးယက္ခတို့ပါ အံ့ဩသွားကြသည်။ သူတို့ပျောက်သွားပြီထင်နေသော ခြယ်က ဦးဘုန်းလတ်အနီးမှာ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခြယ်က တံခါးအပြင်သို့ထွက်ကာ ဦးဘုန်းလတ်ရဲ့ ဝှိုးလံ့ချဲ့ကို တွန်းလာခဲ့သည်။ တံခါးက ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“ခြယ်”

မိသက်က ခြယ်ဆီပြေးသွားကာ ပြုံးပြခြုံ ဦးဘုန်းလတ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ ဖက်၍ခိုသည်။

“ဦးဦး”

“ကိုဘုန်းလတ်အုတ်ဂူက တစ်ဆင့် အိမ်အောက်မြေအောက်ခန်းသွားတဲ့လမ်း ရှိတယ်။ ဒါတွေကိုသိနေတဲ့ ဦးစိုင်းမျိုးတစ်အတွက်

တန်ခိုးရှင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ ကိုဘုန်းလတ် ဒုက္ခိတဖြစ်ခြင်းကတော့ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားလို့ ခြေနှစ်ချောင်း ရိုက်ချိုးထားတာပါ”

“အို... ရက်စက်လိုက်တာ ဦးလေ။ ဦးလေးကို ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတရားမှမထောက်”

အားလုံးက ဦးစိုင်းမျိုးတစ်ထံ ဒေါသကြီးစွာကြည့်ကြသည်။ နေဇင်လတ်ကလည်း ခြယ်အား ဘာဒဏ်ရာအနာတရမှ မရှိဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းသာသွားရသည်။ သူ့ရင်ထဲက ပူလောင်သောက သူပဲ သိသည်။

“နောက်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ ခြယ်ကို လိုက်လုပ်ကြံရခြင်းကလည်း သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အထောက်အထား တော်တော်များများကို ကောင်မလေးကသိနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် လုပ်ကြံတာ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့်ပဲလားမသိဘူး။ လုပ်ကြံသမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ”

“အန်ကယ်ခြယ်ကို စကားနည်းနည်း ပြောခွင့်ပြုပါ”

ခြယ်က ဦးကျော်စွာထံ လှမ်း၍ ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။ အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေကြသည်။ ဦးကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ခြယ်အကြည့်က ကိုနေမျိုးလတ်ထံ ရောက်သွားကာ ...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုနေမျိုးကို ဖမ်းလိုက်ပါ”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

“အို”

အားလုံးက အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားသည်က အားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ ခြယ် ကိုကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ မျက်လွှာချကာ ...

“ဝေဝေစိုး ... နှင်းဆီနီတို့ကိုသတ်တဲ့တရားခံက ကိုနေမျိုးလတ်ပါ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ အတပ်ပြောနိုင်ရတာလဲဆိုတော့ စောစောက ဦးစိုင်းမျိုးတစ်ပြောတဲ့ ဘယက်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ သေချာခဲ့တာပါ။ မနေ့တစ်နေ့ကထိ တရားခံလို့ထင်နေတာက ဦးယက္ခနဲ့ဒေါ်မိမိကြီးပါ။ ကိုနေမျိုးလတ်ကို သံသယစာရင်းသွင်းခဲ့ဖူးပေမယ့် ဘာအထောက်အထားမှမရခဲ့ဘူး။ ကိုနေမျိုးတို့ကျောက်မဲသွားတဲ့နေ့မှာ သူတို့အခန်းထဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့မိစ္ဆာနဲ့ စကားပြောမိရင်းက ကျွန်းဗိုဟောင်းအောက်မှာ ခြမတက်အောင် ခံထားတဲ့ ခွက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီခွက်ထဲကနေ စုတ်ဖြုတ်ထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီနှစ်ရွက် တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မိသက်ရောက်လာလို့ အဲဒီစာရွက်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့မိတယ်”

အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။ ကိုနေမျိုးလတ်ကတော့ ခြယ်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်နေသည်။

“ရေးထားတဲ့စာထဲမှာတော့ ဟိုပစ္စည်းကို ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘယက်မှန်း မသိဘူး။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု လို့တော့ သိနေတယ်။ နောက် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖတ်ကြည့်တော့”

“မယ်ကလည်း မှာခဲ့တယ်။ မိန်းမ၊ ရရင် ပစ္စည်းတွေခွဲယူတဲ့၊ မဖြစ်ဘူး။ ညီလေး ဒီတစ်သက်မိန်းမ မယူမှဖြစ်မယ်။ ရတနာရုံညီမနဲ့ ဟိုမိန်းကလေးက ညွှီကိုလိုလားတဲ့အရိပ်အယောင်ရှိတယ်။ ရတနာ့မိဘ တွေကလည်း ဝေခဲညီတို့ကို ယူစေချင်ပုံရတယ် ...။ ငါကတော့ လောဘဇောတိုက်ပြီး အမှားတွေကို ကျူးလွန်မိပြီ။ ဘယ်သူမှ မသိ နိုင်ပေမယ့် ငါ့ပိညာဉ်က ငါ့ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။ မျက်လုံးပြူးနဲ့ သေနေတဲ့ ဝေဝေစိုးကိုမြင်တိုင်း ငါ အိပ်မပျော်ဘူး”

“အဖြစ်မှန်ကတော့ အဲဒါပါပဲ”

အခုမှ ရဲတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်သည်။

* * *

နေသည့် မျက်နှာနှင့် မမျှော်လင့်သော လှည့်ကွက်တွေကြောင့်။ ဒါ တောင် ဦးစိုင်းဘုန်းလတ် အသက်ထင်ရှားရှိနေသည့်အတွက် ဝမ်းသာ သည့် ဓာတ်ခံပါသေးသည်။

အားလုံးက ကျေးဇူးတင်ပေးမယ့် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း တွေနှင့် ဂယက်ထနေသော ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေသင့်တော့ချေ။ ကိုယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ဖမ်းခံရအောင်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်သူ က ကြည့်နိုင်မလဲ။

“ငါ ဒီနေ့ပြန်တော့မယ် မိသက်”

“ဟင်... ဘယ်ဟုတ်မလဲ ခြယ်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါလာတာလည်း ကြာနေပြီမဟုတ်လား။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရမှာပဲလေ”

သက်မာက ခြယ်ရဲ့လက်ကို ဆွဲထားရင်း ဘယ်လိုတားရမှန်း မသိစွာဖြင့် ...

“ငါတို့တွေကြောင့် မဟုတ်လား။ နေပါဦးလား ခြယ်ရယ် ... ကိုလတ်သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငါ ကိုကြီးကို သွားနှုတ်ဆက်မှာပါ သက်မာ။ ပြီးတော့ ငါ အဝတ်အစားတွေအားလုံး သိမ်းပြီးသွားပြီ။ ဒီမှာနေလာတဲ့ တစ် လျှောက်လုံး ငါပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“သေချာလို့လား မိန်းကလေး”

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသော ဦးစိုင်းဘုန်းလတ်စကား

အခန်း (၃၉)

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိသက်ရယ်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး ခြယ်။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ။ ငါ ဝမ်းနည်း မိတာက ကိုကိုကြီးအတွက်ပါ။ ဘယ်သူမှလည်း မထင်ထားဘူးလေ။ ငါတို့တွေက မောင်နှမအရင်းတွေထက်ကို သွေးစည်းခဲ့ကြတာ။ ဒီလို လုပ်ခဲ့တာ လိုချင်တဲ့လောဘကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုလတ်အပေါ်မှာ လုံးဝ အထိခိုက်မခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဘယ်လိုပင် မိသက်က အားပေးပေး ခြယ် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မလုံချေ။ ဒေါ်မိမိကြီးတို့သာ လူသတ်တရားခံဆိုလျှင် ဝမ်းသာ စရာပေးမယ့် ကြားက ကိုနေမျိုးလတ်ပါ ဝါလာတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်က သူတစ်ပါးရဲ့ အသိုက်အမြိုကို ဖျက်ရာကျမှန်းသိတော့သည်။

ကိုကြီးကလည်း အခန်းထဲက အခန်းပြင်မထွက်၊ ဝမ်းနည်း

ကြောင့် ခြယ် နှုတ်တွန့်သွားသည်။

“မိန်းကလေးစိတ်ထဲမှာ အနေခက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ သယ်ဆောင်မသွားစေချင်ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော မိန်းကလေးရဲ့ကျေးဇူး တွေကြောင့် အမှုမှန်ပေါ်ခဲ့ရတယ်။ မြယမှန်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကယ် တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးတွေပဲလေ”

“ခြယ် ခြယ် ... ဦးဦးကို ကန်တော့ခဲ့ပါရစေ”

“သာဓု သာဓု သာဓုပါကွယ် ... မိန်းကလေးရဲ့ ဖေဖေဆီ ကော ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား”

“မဆက်တော့ပါဘူး ဦးဦး။ ဖေဖေက နဂိုကတည်းက အရမ်းစိတ်ပူတတ်တာ။ တော်ကြာ ... လိုက်လာနေဦးမယ်။ အခု တောင် ဖုန်းဆက်လို့ ပြောလှတော့မယ်။ ပြီးတော့ ခြယ်ရဲ့ညီမလေးက လည်း မျှော်နေမှာလေ။ ဦးဦးတို့လည်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ပါ နော်။ ဟိုမှာ စိတ်ကြိုက်နေ ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူးရှင့်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ခြယ် စာကြည့်ခန်းဘက် လျှောက်လာသည်။

ထမင်းမစား။ ဟင်းမစားနဲ့ ဒီစာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ အချိန် မကုန်သင့်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်ကြောင့်ဆိုရင်လေ ခြယ် ဘယ်လို နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန်ပါတယ်။

တံခါးကိုခေါက်ဖို့ ပြင်ပြီးမှ ခြယ် မျက်ရည်ဖြိုက်ဖြိုက်ကျလာ သည်။

ကိုကြီးနဲ့ထပ်တူခံစားပေးတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ် ဆိုတာ မေ့နေပြီလား။ ညီမလေး ခြယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညီမလေးဟု ပြောလိုက်မိသတဲ့လား။

ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်တွေကို ဖွဖလေးသုတ်ပြီး တံခါး အသာလေးခေါက်လိုက်သည်။ ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် ...

“ကိုကြီး”

“.....”

“ခြယ်ကို ခဏဝင်ခွင့်ပြုပါနော်”

“တံခါးဖွင့်ထားတယ် ခြယ်”

ခြယ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ခြယ် သွားတော့မယ်”

လှည့်ထွက်သွားသော ခြယ်ကို သူ တားမြစ်လိုက်ချင်သည် သို့သော် သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

မဖြစ်သင့်ပါဘူး ခြယ်ရယ်။

ခြယ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တားမြစ်ခွင့် ကိုကြီးမှာ ရှိမှမရှိဘဲ။

ရောက်စတုန်းက သံသယတွေနဲ့သာ ကိုယ့်ကိုကြည့်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး။

အကြောက်အလန့်မရှိ အရာရာကို စူးစမ်းတတ်တဲ့ မိန်း ကလေးကို ကိုယ် ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ မေ့ဖျောက်နိုင်မှာလဲ။

တကယ်တော့။

ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ခံစားချက်တံခါးကို ထာဝရသော့ခတ်
သိမ်းဆည်းသူက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲလေ။

* * *

အခန်း (၄၀)

“အို...တကယ်”

“ကြည့်စမ်း... ဖေသမီး ကံသီလို့ပါလား သမီးရယ်”

“မမခြယ်က သူ့ရဲ့ကောင်းမလေးပေါ့”

ဖေဖေတို့ အနိတိနွယ်နှင့် ယုယရဲ့စကားသံကို နားထောင်
ရင်း ခြယ် ပြုံးရဲ့ပြုံးလိုက်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ
တာကို ဘယ်လိုလုပ်၍ ရမည်နည်း။

“နောက်တစ်ခါ သမီးကို ခရီးထွက်ခိုင်းဖို့ တော်တော်
စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့... အဲဒီက မိသက်ရဲ့အစ်ကိုငယ် မောင်
ဘယ်သူ”

“ကိုနေဇင်လတ်ပါ ဖေဖေ”

“အေး... မောင်နေဇင်လတ်ကြောင့်သာ သမီး ဒီလောက်

ထိ ဒုက္ခမရောက်တာ။ မဟုတ်ရင် ဖေ့သမီး ဖေ့မြင်ရပါတော့မလား
မသိဘူး”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဖေ့ဖေရယ်။ ကိုကြီးကြောင့်
ဆိုတာမှန်ပေမယ့် ခြယ်က ဖေ့ဖေသမီးပဲ။ မတရားတာမြင်ရင် လက်
ဝိုက်ကြည့်ရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်... ခြယ်က စုံထောက်လုပ်
လိုက်တာလေ။ အဲဒီမှာ မြေအောက်ခန်းရှိနေခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေ
မျိုးပြဿနာကိုပြောပြခဲ့တာက ဦးဦးဘုန်းလတ်ပါ။ သမီးအစွမ်းအစနဲ့
ကတော့ အဲဒီလောက် ချက်ချင်း အမှုမှန်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ယုယလေးက ခြယ်နားမှာကပ်ထိုင်ပြီး ဖက်ထားသည်။
မိသားစုတွေစုံပေမယ့် သူ့ရိန်ကတော့မရှိ။ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်
အပြင်ရောက်နေသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ အချို့ပွဲတည်းရင်း ခြယ်ပြောသမျှကို အားလုံး
စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ စားသောက်ဖို့ပင် မေ့လျော့နေ
သည်အထိ။

“မမက အရမ်းနေနိုင်တာပဲ ယုက အိပ်ရာကနိုးတော့ မမကို
မတွေ့ရလို့ ငိုလိုက်ရတာများ။ ဖုန်းလည်း တစ်ခါမှ မဆက်ဘူး။
သိပ်နေနိုင်တာပဲ”

ခြယ်က ယုယလေးရဲ့ခန်းခနဲစကားကို မတုန်ပြန်ဘဲ ပြီး
လိုက်သည်။

အန်တီနွယ်ရဲ့အကြည့်တွေက ခြယ်ပျက်နာပေါ် ရောက်လာ

သည်။ တစ်ခုခုပြောချင်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ခုခုဆိုသော
အရာဆိုတာကလည်း သူ့ရဲ့ရွှေ့ကွက်ကို ရှောင်ထွက်သွားသော ခြယ်ကို
မကျေနပ်တာလား။ ဘာမှန်းတော့ မပြောတတ်ချေ။

သို့သော် ခြယ်ရောက်ကတည်းက အန်တီနွယ်နှင့် စကား
မပြောဖြစ်သေးချေ။ ခြယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင်
အားမနာတမ်း ငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထိုအရာက မိထွေးဆိုသော အမြင်မကြည်လင်မှုကြောင့်
မဟုတ်ဘဲ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်နိုင်သော အိမ်ထောင်ဖက်ကို လက်မခံ
နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီ ကိုဘုန်းလတ်က ဒီမှာ ဆေးလာကျဖြစ်ဦးမယ်
မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဟုတ် ဖေ့ဖေ အဲဒါပြောတာပဲလေ”
အခု ခြယ် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်နေသည်မှာ တစ်လပြည့်
တော့မည်။

ကိုကြီးဆီက အဆက်အသွယ်တစ်စုံတစ်ရာမှ ရောက်မလာခဲ့
သေးပေ။ ခြယ် ဘယ်လောက်ထိ ဝမ်းနည်းနေရသလဲ။ ကိုကြီးသိရဲ့
လား။ အခုတော့ နေစိမ့်လိုက်တာနော်ဟု ပြောချင်သည်။

မိသက်ဆီကလည်း...

“ကိုလတ်က အခု ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး။ စကားလည်း
ဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြောတော့ဘူး။ မနက်စောစောကတည်းက

လိမ္မော်ခြံသွားနေတာ ညမှောင်ကြီးစိုးမှ ပြန်လာတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး။ သူ့လုပ်စရာရှိတာပဲလုပ်တယ်။ ဦးဦးကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ နေပြန်ကောင်းအောင် ကုနေရတယ်။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆေးလောကုစို့ အစီအစဉ်လည်း ရှိသေးတယ်။ ကိုကြီးကတော့ ထောင် ခုနစ်နှစ်ကျသွားတယ်။ မရတနာလည်း အခုမှ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာခါစပဲ ရှိသေးတယ်”

ခြယ် မိသက်နှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်တာတွေကို ပြန်သတိရမိတော့ သက်ပြင်းချမိသည်။

မိန်းကလေးက စရမှာလားလို့ မေးပစ်ချင်သည်။ ဖုန်းဖြည့် တိုင်း ပြေးကိုင်ရတာ အမေး။ စာရောက်တိုင်း ကိုကြီးဆီက စာများ ပါမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်။ ဒါတွေက ခြယ်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုတွေပါ ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်အတွက်ကတော့ မျှော်လင့်ရုံကလွဲရင် ဘာမှမလုပ်နိုင် ပါဘူး။

“အခု ဟိုကပြန်လာမှ သမီးငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေပါလား”

“ရှင် မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေကလည်း”

ခြယ် မျက်နှာနီရဲသွားကာ ဖေဖေရဲ့စကားကို ရှက်ရွံ့စွာ ဗလုံးဗထွေး ငြင်ပယ်မိသည်။

“တီ တီ”

“ဟေး... အပေါင်းအသင်းတို့ရေ ဝွတ်တိုင်”

“See you tomorrow”

“ရွှေပြီဟေ့”

ထိုစဉ် ခြံရှေ့ဆီမှ ဆူညံအော်ဟစ်စွာ နှုတ်ဆက်နေသော သူရိန်တို့ရဲ့အုပ်စုတွေကြောင့် နားမချမ်းသာစရာပင်။

ဖေဖေရဲ့မျက်နှာ တည်တင်းသွားသောကြောင့် အန်တီနွယ်က ကျောက်ယာထ၍ သူရိန်တို့ဆီ ထထွက်သွားသည်။ ယုယလေးက လည်း စာလုပ်ဖို့အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။

ဖေဖေက စိတ်ပျက်သည့်အမူအရာဖြင့် သူရိန်ကိုကြည့်၍ ပခုံးတွန့်ကာ ခြယ်ထံ လှည့်ကြည့်သည်။

“သမီး လားရှိုးကို ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်ထွက်သွားသလဲ ဆိုတာ ဖေဖေ သိပြီပြီ”

“ရှင်”

“သမီးငြင်းမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက လက်ခံမယ်ဆိုရင်တောင် ဖေဖေဘက်က ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်။ ပြီး တော့ နွယ်ကိုလည်း ဖေဖေ တော်တော်စိတ်ဆိုးမိတယ်။ ဖေဖေသမီး ကို ကလေးလေးလို ချစ်လို့မဝဘူးလို့ထင်နေချိန်မှာ သူက သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်ဆိုတာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“ဖေဖေ”

“နေ နေ သမီး”

ဖေဖေက ခြယ် ဝင်မပြောနိုင်ရန် လက်ကာပြသည်။ ခြယ် ကတော့ ဖေဖေနှင့် အန်တီနွယ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတောက်ကဆ

ဖြစ်မှာကို မလိုလားချေ။ ဘာပဲပြောပြော အန်တီနွယ်ဘက်က ခြယ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားထား ခြယ်ကတော့ မတုန့်ပြန်ချင်တော့ပါ။

“သမီးဘက်က ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်။ နောက်ဆို နွယ် သမီးကို ဘယ်တော့မှ ပြောတော့မှာမဟုတ် ဘူးလေ။ ဖေဖေကလည်း ရှေ့မှာ စီးပွားရေးလုပ်နေပေမယ့် နောက် ကွယ်မှာ သမီးဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်ထားတာ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ မိဘမေတ္တာကတော့ သမီးတို့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း အသစ်တိုင်းပါပဲ”

“ခြယ်သိပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီနွယ်ပြောတဲ့စကား ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခြယ်ကိုယ်တိုင်က သက်မှာဆီသွားလည်ချင် တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ... သမီး ဖေဖေကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးရလိမ့် မယ်”

“ဘာကတိလဲ ဖေဖေ”

“နောက် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုကိုယ်တိုင် စုံထောက်မလုပ်တော့ ပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာပဲ စုံထောက်ဝတ္ထုရေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေ”

“ဖေဖေကလည်း”

“နိုး နိုး ဖေဖေကလည်း မလုပ်နဲ့ မလိုချင်ဘူး။ ဖေဖေမှာ ဒီသမီးကိုပဲ ချစ်ရတာ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

ဖေဖေစကားက ခြယ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ဖော်ပြ နေသည်။

အန်တီနွယ်နှင့်ရသော ယုယလေးအပေါ်မှာတောင် ခြယ် လောက်မချစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သူ။ ဘာကြောင့်လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်၊ တစ်ဦးလိုအပ်ချက်ကြောင့် တစ်ဦး လက်ထပ်ခြင်းမှာ ဘယ်သူဘက်မှာ သာသည်၊ နာသည် မတွက်ကြေးဟု ဖေဖေကိုယ်တိုင် အန်တီနွယ်ကို ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေရဲ့ကျေးဇူးတွေ ခြယ်အပေါ်မှာ အများကြီးပါ။

* * *

အခန်း (၄၁)

ခြယ် ဖုန်းခွက်ကိုကောက်မပြီး အကြာကြီးငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်နှစ်လုံးခန့်နိပ်ပြီးသောအခါ ဖုန်းကို ပြန်ချပစ်လိုက်သည်။

ခြယ် ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရသလဲ ကိုကြီးသိရဲ့လား။
ခြယ် နေမကောင်းချိန်မှာ မျက်နှာကြီးပျက်ပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသောကြောင့်။ ခြယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲချိန် အားပေးတတ်တဲ့ ကိုကြီး။ ဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့ မေ့ပစ်ရမှာလဲ။

ခြယ် ဆိုဖွယ်မျိုးမှာ နွမ်းလျူစွာ ထိုင်နေမိတော့သည်။

ခြယ်ကို ဆက်သွယ်စေချင်လို့လည်း ဖုန်းနံပါတ်တွေ၊ အိမ်လိပ်စာတွေပါသော လိပ်စာကတ်ကိုပေးခဲ့တာ အလှကြည့်နေမှ

သက်သက်လို့ ထင်နေပြီလား။

သို့ပေမယ့် ခြယ်စိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးသည် ခြယ်လို ဆတူခံစားချက်တော့ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

“မမခြယ်”

“ယု”

ယုရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ခြယ်ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို လျင်မြန်စွာ သုတ်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။

ယုက ကျောင်းသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့်ပုံစံနှင့် ဖြစ်သည်။ (၆) တန်းအရွယ် ယုက တကယ့်ကလေးသာသာ။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား ညီမလေး”

“ဟုတ်... ခဏနော် မမ၊ အချိန်ဖောင်းစစ်လိုက်ဦးမယ်”

ယုက ဘေးနှစ်ဖက်၌ ခပ်မြင့်မြင့်စီထားသော ဆံပင်ရှည်လေး လှုပ်ယမ်းသည်အထိ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

ထို့နောက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသူက သူရိန်၊ လက်ကောက်ဝတ်၌ ပတ်တီးအဖြူစည်းထားသည်။ မနေ့ညက ထိုပတ်တီးကို မတွေ့သဖြင့် အိမ်ရောက်မှ အနီတီနွယ်စည်းပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဆံပင်တွေကို မဖီးဘဲ Gel နှင့် ထိုးဖွထားသည်။ အဖြူရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီပေါ်မှာ အနက်ရောင် တီရှပ်နှင့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကုတ်ကို တွဲဝတ်ထားသည်။

လက်မှာလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် လက်ကောက်တွေ၊ လက်ပတ်တွေကို မျက်စိနောက်အောင် တန်ဆာဆင်ထားသည်။

သူရိန်က ခြယ်ကိုမြင်တော့ နှာခေါင်းတွန့်ရုံ ပြုံးပြကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ခြယ် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်မိပြန်သည်။ သို့သော် ...
“သမီး”

“ဖေဖေ”

ခြယ့်မျက်နှာ ဘယ်ကိုသွားထားရမုန်းမသိအောင်ကိုပင် အနေခက်သွားရတော့သည်။ ပြုံးနေသော ဖေဖေရဲ့မျက်နှာက ခြယ် ဖုန်းကို မလိုက်၊ ချလိုက်လုပ်နေတာကို မြင်သည့်ပုံစံ။

ဒုက္ခပဲ။ ဖေဖေ ရိပ်မိနေရင်အခက်။

“မိန်းကလေးသဘာဝကိုက မျှော်ရတဲ့သူပါ။ သမီး စဆက်စရာမလိုဘူးနော် ကြားလား”

ခြယ် မျက်နှာနီနီဖြင့်ပင် ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချမိလိုက်သည်။

“ဖေဖေ လူယုံကြီးဦးသော်တာကို သတင်းတစ်ခုစုံစမ်းခိုင်းထားတယ်။ လားရှိုးက စိုက်ပျိုးရေးခြံပိုင်ရှင် မောင်နေဇင်လတ်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာကိုလေ့ မဆိုပါဘူး လူကောင်းလေးပါ”

“ဟင်”

ဖေဖေစကားကြောင့် ခြယ် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ ဖေဖေက ခြယ်ကိုမကြည့်ခေါင်းငုံ့၍ နာရီကိုညှို့ကြည့်နေသည်။ သို့သော်

ဖေဖေ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေသည်။

“ကဲ လာပါဦး... ဖေဖေကို လိုက်ပို့စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်၊ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်တော့ပါဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကားနားရောက်တော့ ဖေဖေက ...

“ကိုဘုန်းလတ် ရန်ကုန်မှာ ဆေးလာကုမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဆေးကုပြီးသွားရင် သမီး အလည်လိုက်သွားချင်သွားပေါ့”

“ဟင်”

နောက်ထပ် ဘယ်ကာလဆီမုန်း မသိတာက ခြယ်က စောင့်နေရမှာလား။ ခြယ် နှုတ်ခမ်းချွန်သွားတော့ ဖေဖေကရယ်ပြီး ယုယလေး ကားပေါ်တက်သည်နှင့် ခြယ့်ကို လက်ပြကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

“မမလေးခြယ် ... အန်တီက ကတ်ကြေးကိုက်စားမလားတဲ့ရှင်”

မို့မို့က မေးသည်။ ခြယ် ခေါင်းယမ်းပြတော့ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် လှည့်သွားသည်။

အခုတလော ခြယ် ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိမစားသဖြင့် အန်တီနွယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရချေသည်။ ဖေဖေ ဘယ်လိုပြောသလဲမသိ အန်တီနွယ်က ယခင်ကိစ္စကို စကားမစတော့ချေ။

ထို့ပြင် ...

ယခုလိုပဲ ခြယ် တစ်နေရာရာသို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး အကြာကြီး ထွက်သွားမှာကိုလည်း မလိုလားချေ။

“ခြယ်ရေ... သမီး ဘာစားချင်လဲ ပြောလေ”

ဒီတစ်ခါကျတော့ အန်တီနွယ်ကိုယ်တိုင် ဈေးခြင်းတောင်း ကိုင်လို့။

“အဆင်ပြေတာ ဝယ်ခဲ့ပါ အန်တီနွယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်... သမီးစားချင်တာ တစ်ခုခုပြော လေ”

“ရပါတယ်... ကတ်ကြေးကိုက်လည်း စားပါတော့မယ်”

“အေး အေး... ဒါဆို အန်တီဈေးသွားတော့မယ်နော်”

ခြယ် စားချင်တာပြောတော့ အန်တီနွယ်က ဝမ်းသာသည့် မျက်နှာနှင့် ဦးကျော်မောင်းသော ကားထက် လိုက်ပါ၍ ဈေးသွားလေ ပြီ။

ခြယ် ဒန်းပေါ်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျွတ္တာ ထိုင်လိုက်ကာ မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖေဖေထံ ဒီထက်ပို၍ တောင်းဆိုလို့လည်း မကောင်းချေ။

ခြယ် တိထွတ်အိတ် မျက်ရည်ကျနေပြီ။ ပြီးတော့ တိုးတိုး လေး နို့ကင်ငင်သံ။ ထိုစဉ် ...

“ခြယ်... ကလေး”

နားမှာ ဖျတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရသောစကားသံကြောင့် ခြယ် မျက်လုံးလေးပွင့်သွားကာ အသံလာရာသို့ ကပျာကယာ ကြည့်ရ၊ မျက်ရည်ကျရ။

ထို့နောက် အလိုပြည့်သည့် ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ရယ်ရနှင့် ဖြစ်သွားရသည်။

ခြံတံခါးအပြင်ဘက်၌ရှိနေခဲ့သူက အမှန်တကယ်ပင် ခြယ်ရဲ့ ကိုကြီးဖြစ်ချေတော့သည်။ ခြယ် တံခါးရှိရာသို့ ပြေး၍ ဖွင့်ပေးသည်။ လက်တွေ တုန်နေသဖြင့် အလွဲလွဲအချော်ချော်။

ကိုကြီးက ခြံထဲ ကားမောင်းဝင်လာကာ ပေါ်တီကိုအောက်၌ ရပ်၍ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် ဆင်းလာကာ အပြေးလေးလာသော ခြယ်ကို ဖက်ထွေးလိုက်သည်။

“ခြယ်ရယ်... ကိုကြီး ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းနေရတယ်မှတ် လဲ”

“ခြယ်လည်း လွမ်းတာပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုယ် မနေ့ညကတည်းက မောင်းလာ ခဲ့တာ။ ဖေဖေတို့ မိသက်တို့တောင်မသိဘူး။ ကိုယ်နေနိုင်မလားလို့ နေခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှနေလို့မရဘူး။ စုံထောက် စံရှားအိုက်တင်နဲ့ အရာရာကို စူးစမ်းနေတဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်သူ က မေ့ခိုင်းခိုင်း မေ့လိုရမယ် မထင်ဘူးကွယ်။ တစ်ဆက်တည်း ကိုယ်သိလိုက်ရတာက ခြယ်ကို ကိုကြီးမခွဲနိုင်တာပဲ သိတယ်”

ကိုကြီးဆိုမှ စကားသံတွေက အလောတကော ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာ ချောင်ကျသွားသည်။ ခြယ်ကို ငုံ့မိုးကြည့်၍ ကြင်နာသောစကားသံတွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော ကိုကြီး။

ဪ... ခြယ် သိပ်ချစ်ရပါသော ကိုကြီးရယ်လေ။

“ပြောပါဦး... ခြယ်ကော ကိုယ့်ကို မလွမ်းဘူးလား”

“ဒီမနက်ဘဲ ကိုကြီးဆိုဖုန်းဆက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့... ဖေဖေကပြောတယ် ကိုကြီးရောက်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ ကိုကြီး သိပ်နေနိုင်တာ”

ဆူကောက်ကောက်အသံလေးနှင့် စတင်ပြောလာကာ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာတော့ ကိုကြီးက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ခြယ် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးကာ...

“ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး ကလေးရယ်။ မင်းနဲ့ ခွဲနေရတဲ့ ကိုယ့်နေ့ရက်တွေဟာ အိပ်မပျော်တဲ့နေ့ရက်တွေပါ။ ခြယ်ကို ကိုကြီး မခွဲနိုင်ဘူး။ ခြယ်ကို ချစ်တယ်... ဒါပဲ သိတယ်၊ ခြယ်ကော”

“မေးစရာလိုသေးလား ကိုကြီးရယ်”

ခြယ်ဖြေပြီး အရှက်သည်းစွာနှင့် ကိုကြီးရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအပ်လိုက်မိတော့သည်။

ဟုတ်တယ်... ခြယ်မျက်ဝန်းထဲက ချစ်ခင်မြတ်နိုးရိပ်တွေ ကိုကြီးတွေ့မြင်သွား၍ မဖြစ်ချေ။

ကိုကြီးနှင့် ခွဲနေရချိန်မှာ ခြယ် တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာဖြစ်နေရပုံတွေ ပြောပြဦးမည်။

“ခြယ်ဖေဖေကော ကိုယ်နဲ့ခြယ်ကို သဘောတူပါ့မလား”

စိုးရိမ်တကြီးမေးလာတော့ ခြယ် မျက်နှာမော့၍ ရယ်လိုက်သည်။

စောစောက ဖေဖေ ကိုကြီးအကြောင်း စုံစမ်းထားသည်ကို တော့ နောက်မှပဲ ပြောလိုက်တော့မည်။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ဖေဖေနဲ့မိသက်တို့ လိုက်လာလိမ့်မယ်။

စေ့စပ်ပြီး တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ရအောင်နော်။ ကိုကြီး မခွဲနိုင်ဘူး။ နောက်ထပ်ခွဲရရင် သေမယ်ထင်တယ်”

“ကိုကြီးရယ်”

အဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကို အရူးအမူးချစ်သည် အကြောင်းကိုပြောနေတာ မသာယာဘဲ ရှိပါ့မလား။

“ခြယ် ကျေနပ်သလား။ ဘယ်လိုဆန္ဒရှိသလဲ”

“ခြယ် ကျေနပ်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ခြယ်ဘဝမှာ ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ကိုရခဲ့ပြီပဲ။ ကိုကြီးဆန္ဒက ခြယ်ဆန္ဒပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ခြယ်။ စိုးရိမ်ခြင်းတွေနဲ့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ကို သိတာရေစင်လို အေးချမ်းခြင်းတွေနဲ့ ကြိုဆိုခဲ့လို့ပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ခြယ်ကိုယ်တိုင် ကိုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နှစ်သက်စွာ ခိုဝင်မိတော့သည်။

၃၂၀ * လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ပြောတတ်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်။ ဘာတဲ့ ... ခြယ်က
သိတာရေစင်လို အေးမြခြင်းတွေနဲ့ ကြိုဆိုခဲ့သတဲ့လားကွယ်။

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

၂၀၁၅

စက်တင်ဘာလတွင် စတင်နိုင်ပါပြီ

မမသဒ္ဓါမောင်

သူမို့ အသည်းကိုခွဲရက်တယ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကောင်းကင်ပြို တိမ်တွေငိုမယ့်အချစ်

မယ်ခိုင်

တမန်တော်

မိုးစက်ပွင့်

တောလိုက်မှားတဲ့ မုဆိုးများ

အလင်းသစ်

ဟနစေရာ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

မိုးညက်ကြမ္မာ